

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

20

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΑΛΜΠΡΙΝΑΚΟΥ

Καρναβάλι

Ήκουμπησμένος ο ένας στον άλλον ανεβαίναμε με το φίλο μου τον Άλικο τους δρόμους της Κυψέλης, τσαλαστώνοντας μες στο σκοτάδι. Ήταν Σαββατοβράδυ Καρναβαλιού και γυρίζαμε άργα στο σπίτι μας, άκεφοι, όλο γκρίνια και κακομοιριά...

— Μά είνε, φίλε μου, κατάσταση αυτή : γυρίζω και λέω στο φίλο μου. Είνε καρναβάλια αυτά; Βγήκαμε να γλεντήσουμε. Και το αποτέλεσμα :... Τί του χάσανα του κυρίου Καρναβαλού να γυρίζω σπίτι μου τέτοια ώρα, μελαγχολικός, άδιασμένος και... άψιλος : Πώς να κάνης κεφί όταν πίνοντας ένα μπουκαλάκι κρασί μαζί μ' ένα φτωχότατο μεζεδάκι, σφάζεσαι, αυθόρμητα και άνοικτιμόνως! : "Επειτα, είδες, σε παροικαλώ, κανέναν στο κέντρον που είμαστε, να εύθυμη, να γελά, να τραγουδά, να σπάη έστω κ' ένα πιάτο τουλαχιστόν! :... Σοβαρότης μετά εστηθείας, φίλε μου! :... Α-ζιστοπέια και πόδα! Ποφ! :... — Μά φίλε μου, με διακόπτει ο συνοδός μου, ξεχνάς ότι περνούμε εύκολα μεταπολεμικά χρόνια... Που θέλεις να δρής το κεφί ο κοσμάκης έπειτα από όσα πέσανε και έπαθε τα τελευταία χρόνια :... Πάλι καλά! :...

Με τη κουβέντα φθάσαμε κάτω από το παράθυρο του φίλου μας Σταμάτη. Κοτάπηκτοι βλέπουμε το δωμάτιό του κατάφωτο! Θόρυβος, φωνές, μουσική αναστατώνουν το δωμάτιο!

— Βρέ Άλικο, ο φίλος μας ο Σταμάτης μάς την έφερε! :... Απέφυγε τη παρέα μας απόψε γιατί, καθώς βλέπεις, έχει διοργανώσει δικό του γλέντι. Οτ μάς δεχθή όμως ο αλιτρίσιος θέλοντας και εή, έστω και άπροσκλητούς! :...

Χτυπάμε την εξώθυρα και μάς ανοίγει η γορπούλα νοικοκυρά του. Πάμε στού Σταμάτη! της λέμε.

Και προχωρούμε, ενώ ακούμε τη γορπά να λέει :
— Πάει ο Σταμάτης μου, τρελ λάθηκε! :...

Ανοίγουμε απότομα την πόρτα της κάμαράς του και μένουμε με το στόμα ανοιχτό, μπροσ' ένα θέαμα εκπληκτικό. Ανεβασμένος σε μια καρέκλα, ο Σταμάτης με μια σερόπαντίνα στο χέρι, ψούεται, γελώντας μ' ένα πλατύ γέλιο ναός και κεφού! Το πάτωμα είνε σκεπασμένο από κουφετί! Φωνές, μουσική και πανδαιμόνιο μες στο δωμάτιο. Τρίδουμε τ' ατία μας και προσπαθούμε να ανακαλύψουμε την παρότρ του. Μά τίποτα! : "Ενα ραδιόφωνο μόνο σε μια γωνιά, μετέδιδε στο φόντο του ένα άποκοπιατικό γλέντι από το «Μεσθυμένο φεγγάρι»!

— Γειά σας φίλοι μου! μάς φωνάζει έξαλλος ο Σταμάτης μου. Έλάτε και σεις στο γλέντι! : "Εβίδα! :... Ζήτω το κεφί! :... Και άποξε, ένα ποτήρι με λίγο κρασί που είνε άπάνω στο τραπέζακι.

"Επειτα από όλα αυτά, θά σκεφθήκατε δικσίως άναγνώσταί μου, ότι ο Σταμάτης είχε τρελίσθη άπως το πίστευε και ή σπιτονοικοκυρά του ή γορπούλα. Μά όχι! : "Ο Σταμάτης δέν ήταν τρελός, αλλά... άπυάσας υπάλληλος και γλεντούσε το Καρναβάλι! :...

ΓΡ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΤΟ ΑΚΟΝΙ ΤΟΥ ΜΥΑΛΟΥ

Δοκιμάζετε
τάς γνώσεις σας!

Τώρα που οι άποστάσεις σχεδόν έξεμηνίσθηκαν με το αεροπλάνοι, εγίναμε γείτονες με τίς πιο μακρινές χώρες του κόσμου. Για να δούμε όμως, ποιές είνε οι γνώσεις σας σχετικά με αυτόν :
Δοκιμάστε την ικανότητά σας, και θαμολογηθήτε με 5 πόντους για κάθε όρθη άπάντηση. Προσθέσατε κατόπιν τούς βαθμούς σας. "Αν έχετε σύολον 75, αί γνώσεις σας είνε άριστες 65, πολύ καλές, και 50, ο μέσος όρος. Θα εύρετε τίς όρθες άπονησεις σε άλλη σελίδα του τεύχους αυτού.

♦♦♦

1. 'Η Έλβετία, χώρα ούδέτερη κατά παράδοση, είχε κάποτε ισχυρό στρατό. Τί έκαμε από όλα σε κάποιον πολέμο; α) Έναύλωσε τά πλοία της στους Βρετανούς; β) Έστειλε μισθοφόρους στους έμπολέμους; γ) Έστειλε στρατό στο Παρίσι για να καταστείλη τίς ταραχές : Τί είνε το σωστό ;

2. Μπορείτε να πητε τά όνόματα τριών άνεξαρτητών κρατών που έαχρηματίσθηκαν μετά τον πρώτο παγκόσμιο Πόλεμο ;

3. Σε ποιά φυλή ανήκουν οι 'Ινδοί των 'Ινδιάν ; Στην Άρία, στην Μαγγολική ή στην Σιμιτική ;

4. Έπτά κράτη της γής δέν συννορεύουν με θάλασσα. Μπορείτε να πητε τά όνόματα τεσσάρων ;

5. Δώστε το όνομα ενός άνεξαρτητού έθνους, που κατεχει μία όλοκληρη νήσο. Υπάρχουν δύο τέτοια έθνη.

6. Ποιά χώρα της Εύρώπης δέν έχει δική της γλώσσα, και οι ύπηκοί της μιλούν την γλώσσα των γειτονικών της κρατών ;

7. Ποιά χώρα εύρωπαϊκή κατάρβωσε, μετά τον Πόλεμο, να άνορθώση οικονομικά, χάρις τίς μεγάλες άποικίες της ;

8. Οι κατωτέρω μονάρχαι παρητήθησαν του θρόνου των, έκτός από έναν : 1) ο Άλβέρτος του Βελγίου, 2) ο Κάρολος Ε' της Γερμανίας, 3) ο Έδουάρδος Η' της Άγγλίας, 4) ο Γουλιέλμος Β' της Γερμανίας. Ποίος δέν παρητήθη ;

9. Από τά έξ κράτη, τά πέντε έμειναν ούδέτερα κατά τον τελευταίο Πόλεμο : Δανία, 'Ιρλανδία, Πορτογαλία, 'Ισπανία, Σουηδία, Έλβετία. Ποίο είνε εκείνο που δέν έμεινε ούδέτερο ;

10. Ποιά 'Ηπειρος φθάνε, νοτιώτερα από την άλλη, προς τον Νότιον Πόλον ;

11. Η Αυστραλία, ή 'Ασία, ή ή 'Αμερική ;

12. Σε ποίο κράτος μπορείτε να ταξιδέψετε συνένχεια με τόν σιδηρόδρομο σε άπόσταση 8800 χιλιομέτρων ;

13. Τέσσερα νομίσματα : Μπολιβάρ, Γκίλντερ, Λιρέττα, Γιέν. Σε ποιά κράτη ανήκουν ;

14. Ποιά από τίς πόλεις είνε πλησιέστερα στον 'Ισημερινό : Το Κέιπ-Τάουν, ή Μελβούρνη ή ή Νέα 'Ορλεάνη ;

15. Ποιά κράτη είχαν άλλοτε έναν βασιλέα, και συνεφώνησαν κατόπιν μεταξύ των να χωρίσουν και να άποκτήσουν χωριστόν το καθένα ;

16. Σε ποιές 'Ηπείρους δρίσκονται οι λίμνες : Τιτικάκα, Βικτωρία, Ζυρίχης ;

17. 'Η κοιλιά μεταξύ Τίγρεως και Εύφρατου, όπου άλλοτε ή αρχαία Βαβυλών, σε ποίο κράτος ανήκει σήμερα ;

18. Πρωτεύουσα της Ρωσίας υπό τούς Τσάρους ποιά ήτο ;

19. Ποιά πόλις κείται βορειότερον της άλλης : ή Μινεάπολις, το Παρίσι ή το Τόκιο ;

20. Το πλάτος προς βορράν του Ουίνιπεγκ (Καναδάς) είνε μικρότερο από το Βερολίνο και το Λονδίνο, έν τούτοις τίς δύο αυτές πόλεις ο χειμώνας είνε ήπιώτερος. Για ποίο λόγο ;

ΣΤΟ ΕΞΟΦΥΛΛΟ

Κοπέλλα της Θόσου

(Από φωτογραφίαν του καλλιτέχνου φωτογράφου κ. Γ. Δορκοφίκη)

Ο διαγωνισμός
Φωνητικών
Ταλέντων

Η ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Η 'Επιτροπή που καθητήσθη για να εξέταση όσους και όσες έστειλαν Δελτία συμμετοχής στον Διαγωνισμό Φωνητικών Ταλέντων, καθητήσθη. Την 'Επιτροπήν αυτήν άπαρτίζουν οι έ-
ξης :

1) Άριστοτέλης Κουντούρωφ, μουσουργός, προϊστάμενος της Μουσικής Βιβλιοθήκης του Ραδιοφωνικού Σταθμού 'Αθηνών.

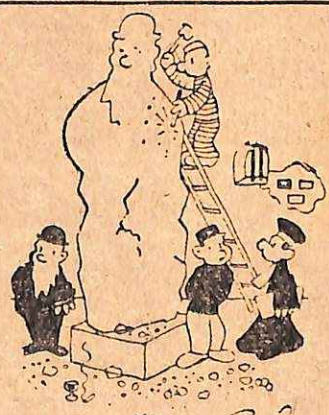
2) 'Ιωσήφ Ποπαδόπουλος (Γκρέκας), μουσουργός, άντιπρόεδρος της 'Ενώσεως Μουσικών και θεατικών Κριτικών, συνεργάτης του Περιοδικού «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ».

3) Γιάννης Άστεριάδης, του Μουσικού Τμήματος του 'Εθνικού 'Ιδρύματος Ραδιοφωνίας.

4) Σίμων Καράς, του Τμήματος Δημοτικού Τραγουδιού του 'Εθνικού 'Ιδρύματος Ραδιοφωνίας, διευθυντής της χορωδίας του Συλλόγου, προς διάδοσιν της έθνικής μουσικής.

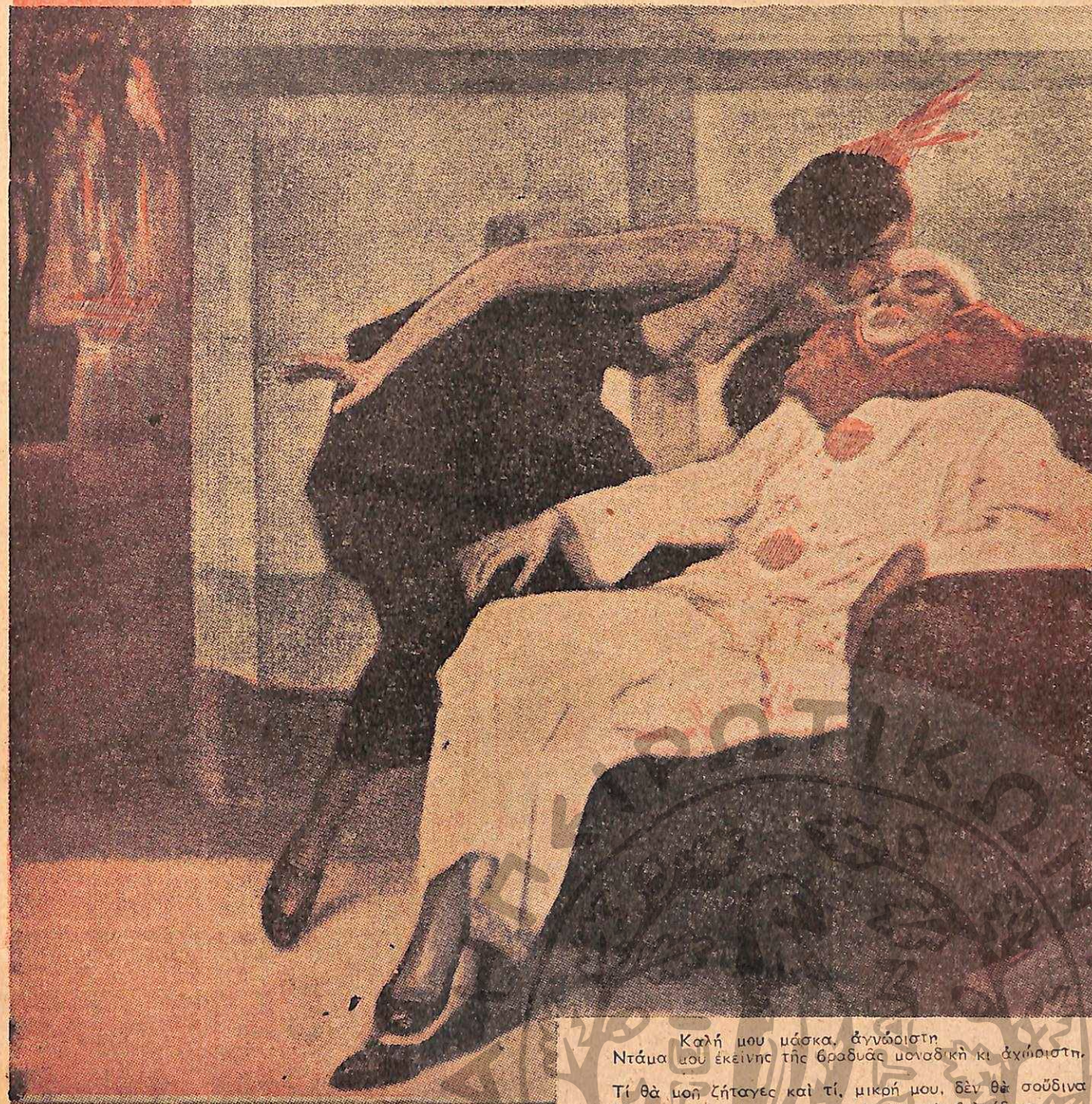
Η 'Επιτροπή θα συνέλθη έντός της εβδομάδος δια να καθορίση τάς λεπτομερείας του έργου της, σύμφωνα δέ με τίς αποφάσεις της αυτές, θα κληθούν οι Υποψήφιοι να προσέλθουν για εξέταση κατά σειράν άποστολής των Δελτίων συμμετοχής στον Διαγωνισμό.

Είς το προσεχές τεύχος θα δημοσιεύσωμε τά όνόματα των πρώτων που θα προσέλθουν προς εξέτασιν ενώπιον της 'Επιτροπής, καθορίζοντες ήμέραν και ώραν προσελεύσεως.

—Ο άνθρωπος αυτός είνε καταδικασμένος σε θάνατο και υποσχέθηκε στον δήμο να... του κάνει το γαλαμά του πωλν πεθάνει! :...

ΑΠΟΚΡΗΑ!

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

Άγνωστη μάσκα, κατακλυσες
Από τη σοβαρότητα που είχες την πολλή
Κι ενώ χορεύαμε, με φίλησες
Σε μια στιγμή — στιγμή τρελλή —
Και ή καρδιά μου έγινε κομμάτια,
Από τα δύο σου — τ' άγνωστα — τά μάτια
Μ' έκείνο το άγνωστο φιλί! :...

Ενώ χορεύαμε μαζί
Μέσα στη μέση του χορού μου είπες : — Σ' αγαπώ!
Και στη ζωή μου την πεζή
Είδα ένα άστέρι ν' ανατέλλη χαρωπώ

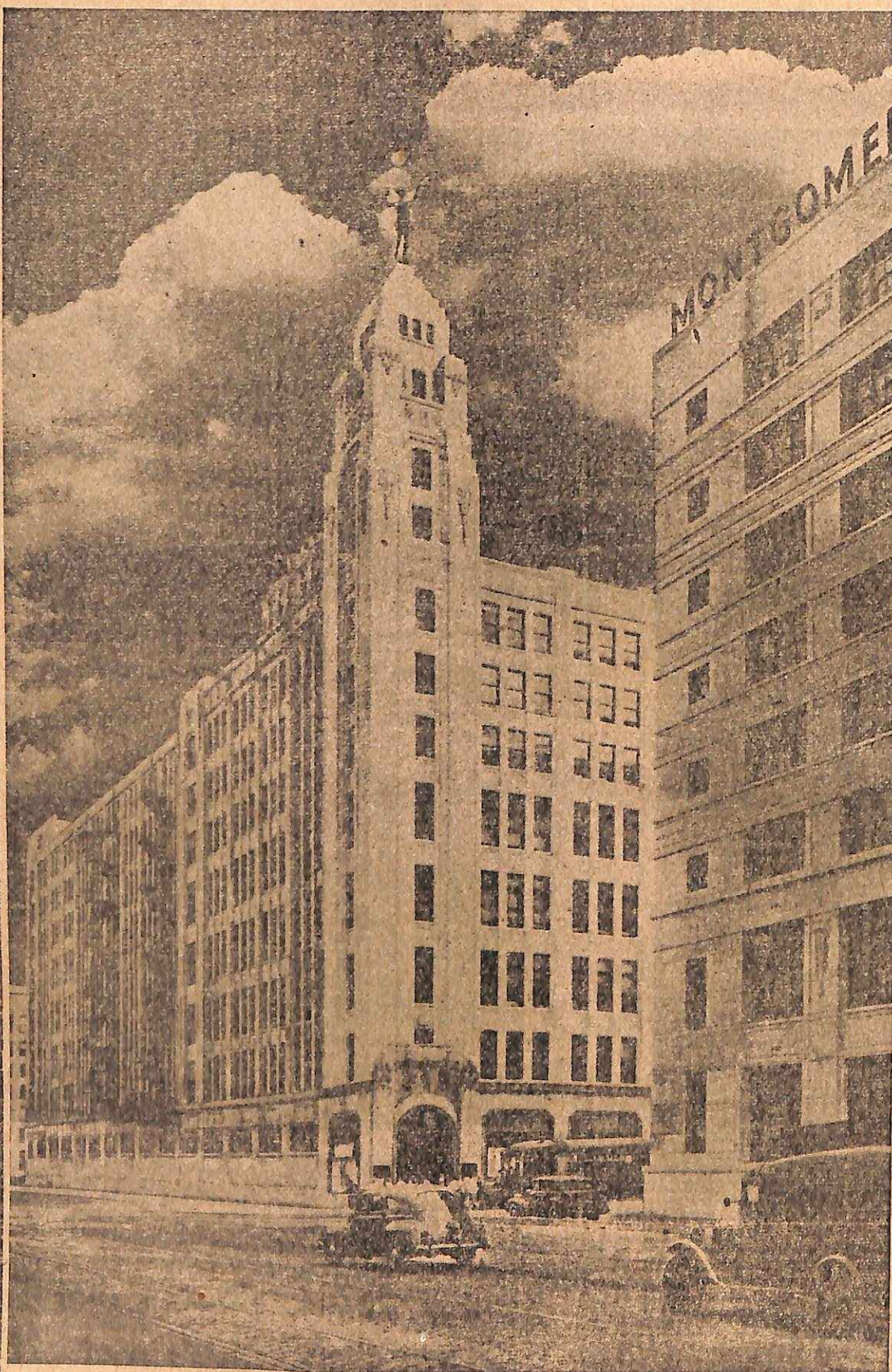
Καλή μου μάσκα, άγνωστή
Ντάμα μου εκείνης της βραδυάς μοναδική κι άχώστη.

Τί θα λιοη ζήταγες και τί, μικρή μου, δέν θα σουδινά
Νά θανατώ τά μάτια σου έκείνα τά δελουδινά,
Στόν ώμο μου να γείρης το κεφάλι σου,
Νά ξανανοιώσω τών χειλιών το άτίμητο κοράλλι σου ;

Μά ό,τι ζητάω είνε πολύ! :...
Άγνωστο μένει πάντοτε της μάσκας το φιλί! :...

Σε κάποιον άλλον εύρεθήκαμε χορό
— Τί τύχη, αλήθεια! — κι έτρεξα κοντά σου
Μικρή μου μάσκα, μ' ένα πόθο τρυφερό! :...
Τό «Σ' αγαπώ!» σου θυμίσω — με τί κομψό μεγάλο —
Μά σύ, δέν το θυμόσουν, μικρούλα μου! :... φαντάσου!
Ήτανε λόγια της χορού και τίποτ' άλλο! :...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

MONTGOMERY WARD (MONTΓΚΟΜΕΡΥ ΓΟΥΑΡΔ)

"Ετος ίδρύσεως 1872. — Κεφάλαια : Δολάρια 250.000.000. — "Εδρα ΣΙΚΑΓΟΝ.

Γενικός εκπρόσωπος διά την Ελλάδα :

ΑΘΗΝΑΪΚΗ Α. Ε. - ΛΕΩΦΟΡΟΣ Ε. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 38

Τηλέφ. 20.610 ΑΘΗΝΑΙ. — Τηλεγραμμ. διεύθυνσις ΑΘΕΝΙΑΝ.

ΜΕΡΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΤΟΥ

ΚΛΑΔΟΣ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ :

Ραδιόφωνα. Ψυγεία. Πλυντήρια. Σκούπες. Γεννήτριαι μηχαναί. Λαμπτήρες.

ΛΥΟΜΕΝΑΙ ΟΙΚΙΑΙ :

Έξ ολοκλήρου και γάλβος με πλήρη απομόνωση για τὸ κρύο και τὴ ζέση. — Ανεσες. Πολυτέλεια. Φθηνότητα.

ΕΙΔΗ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΣ. ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ :

Επιπλώσεις ξενοδοχείων. Σανατορίων. Γραφείων. Οικιών.

ΜΟΔΕΣ :

Γυναικίων. Άνδρών. Είδη σπόρο.

ΕΙΔΗ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ :

Όρυκτέλεια. Ελαστικά. Αεροθάλαμοι. Λίπη. Εξαρτήματα. Ανταλλακτικά. Συσσωρευταί.

ΑΓΡΟΤΙΚΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ

Βενζινοσπύρα. Θεριστικά μηχαναί. Αλωνιστικά. Φρέζα, κήπων. Γαλακτομηχαναί. Μηχαναί άρμεγμάτων. κλπ. κλπ.

ΕΥΛΟΥΡΓΙΚΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ : ΕΡΓΑΛΕΙΑ. ΠΡΙΟΝΟ. ΚΟΡΔΕΛΛΑΙ.

ΧΡΩΜΑΤΑ πάσης φύσεως.

Ένῳ ζωντανεύει στὸν Κινηματογράφο

Τζῳρτζ Γκέρσουϊν

Οί γονεῖς τοῦ Τζῳρτζ Γκέρσουϊν δὲν τὸν προώριζαν γιὰ μουσικόν. Ὁ ἀδελφός του Ἀϊρε ἐπρόκειτο νὰ πάρῃ μαθήματα πιάνου καὶ οὐκ ὁ Τζῳρτζ. Ἀλλὰ ὅταν ἡ οἰκογένεια ἀγόρασε ἕνα πιάνο, ὁ Τζῳρτζ κάθισε καὶ τοὺς κατέπληξε ὁλοὺς παίζοντας τὴν Μελωδία εἰς μὴ τοῦ Ρομπινσάιν, χωρὶς κανέναν λάθος! Τὴν εἶχε μάθει παρατηρώντας τὰ πλήκτρα ἐνὸς αὐτομάτου πιάνου σ' ἕνα καφεῖο τῆς γειτονίας!

Ἔτσι ἄρχισε νὰ παίρνῃ αὐτὸς μαθήματα πιάνου ἀπὸ τοῦ Ἀϊρε. Ὁ Τζῳρτζ τότε ἦταν 13 χρονῶν. Μέσα σὲ 6 μῆνες εἶχε προδεύσει τόσο πού ἐπαίρνε ἀνὰ τετὰρ μαθήματα καὶ σὲ ἄλλο μισὸ χρόνον ἄρχισε νὰ μελετᾷ με τὸν πρῶτον του καλὸ δάσκαλον, τὸν Τζῳρτζ Χάμιλτον.

Ἐκπὺ πέντε χρονῶν δούλεψε ὡς πιανίστας σὲ κατὰστάση Ρέμικ ὅπου πουλοῦσε τραγούδια παίζοντας τὰ ὀδία στὸς πελάτες. Ἀλλὰ ἔχασε τὴν θέσιν του ἐπειδὴ ἔπαιξε δικά του τραγούδια ὅταν οἱ πελάτες δὲν ἤθελαν τίς μελωδίας τοῦ Ρέμικ.

Τὸ πρῶτον του τραγούδι εἶχε τὸν μακροσκελὲς τίτλον: «Ὅταν τὰ θέλεις δὲν τὰ δρίσκεις, καὶ ὅταν τὰ δρίσκεις δὲν τὰ θέλεις». Ἦταν τότε 17 ἐτῶν. Στὰ 20 ἀνέβηκε με ἐπιτυχίαν σὲ «Μπροντγουάιν» τὴν ἐπιθεώρησιν «Λά λὰ Λούσιλ».

Μικρὸς κύκλος λεγόταν τὸ πρῶτον του τραγούδι πού εἶχε μεγάλη ἐπιτυχίαν σ' ὅλη τὴν Ἀμερικὴ. Ὁ τραγουδιστὴς Ἀλ Τζόνσον τὸ πρωτοπαρουσίασε στὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ «Σίνιμπαντ». Πουλήθηκαν 2 ἑκατομύρια δίσκοι γραμμοφῶνον μετὰ τὸ τραγούδι αὐτό. Ὁ Τζόνσον τὸ τραγουδεῖ πάλιν στὴ «Γαλάζια Ραβδοδία».

Ὁ Γκέρσουϊν ἔγραψε τὴν μουσικὴν πέντε ἐπιθεωρήσεων (ἀπὸ τὰ περίφημα «Σκάνδαλα») τοῦ Τζῳρτζ Χουάιτ ἀπὸ τὸ 1920 ἕως τὸ 1924. Τὰ «Σκάνδαλα» ἦσαν καὶ εἶναι περίφημα γιὰ τίς ἀράξεις χορευτρίων. Ὁ Χουάιτ πού παίζει καὶ ὁ ἴδιος στὴν ταινίαν, λέει ὅτι δὲν εἶδε ποτὲ τὸν Γκέρσουϊν νὰ μιλήσῃ σὲ κομμάτι ἀπ' αὐτὲς τίς καλλονές. Ἐκτὸς ἀνκαμιά τοῦ μιλῶντος πρῶτον. Καὶ ἀμέσως ἀποτραβιόταν ντροπαλός...

Ἀργότερα θεραπεύθηκε ἀπ' αὐτὴν τὴν δειλία. Τοῦ ἄρεσε νὰ δὴν δειλώσει καὶ νὰ φαίνεται σ' οὐτέ. Διασκεδάζει τοὺς προσκεκλημένους του ἐπὶ ὄρεα συνεχῶς σὲ πιάνο. Ἐν τούτοις πέθανε ἀνύπαντρος σὲ ἡλικίαν 38 ἐτῶν.

Ὁ πατέρας τοῦ Τζῳρτζ συνῆλθε νὰ χρονόμετρά τας συνθέσεις του μετὰ ἕνα ρολόγι. Ἄν ἦσαν μακρύνει, εἶχαν ἀξία! ἔλεγε.

Μία ἀπὸ τίς πρώτες δουλειὰς τοῦ Γκέρσουϊν ἦταν τοῦ πιανίστα σ' ἕνα θέατρο κομедиλλίων ἀλλὰ ὁ κομικὸς τοῦ θιάσου τὸν ἐδίωξε ἐπειδὴ εἶχε χάσει

τὸ χειρόγραφον τοῦ ρόλου του. Ὁ Τζῳρτζ ἔφυγε χωρὶς νὰ πάρῃ τὸ μισθόν του.

Ὅταν βρισκόταν στὴ μεγαλύτερη δόξῃ του ὡς συνθέτης ξαφνικὰ ἐνδιαφέρθηκε καὶ γιὰ τὴ ζωγραφικὴ. Ἀρχισε νὰ συλλέγῃ πίνακες, ἀλλὰ δὲν τὸν ικανοποιούσε αὐτὸ καὶ πῆρε ὁ ἴδιος στὸ χέρι του τὸ πινέλλο. Ἐκανε ἀξέπαιστα πορτραῖτα τῶν μουσικῶν Τζέρου Κέρν καὶ Ἀργολντ Σένμπεργκ. Ἐπίσης καὶ μίαν αὐτοπροσωπογραφίαν σὲ φυσικὸ μέγεθος.

Ὁ Γκέρσουϊν τίς περισσώτερες συνθέσεις του τίς ἔκανε ἀργὰ τὴ νύκτα. Συνέθετε ἀπ' εὐθείας στὸ πιάνο, μετὰ αὐτοσχέδιον τραπέζιν στὸ πλάϊ του. Πάντε κάπνιζε πούρα ἐνῶ ἐργαζόταν. Ἦταν πάντοτε πολὺ κομψὰ ντυμένος καὶ τὴν γκαρνταρόμπαν του θὰ τὴν ζήλευε κάθε ἡθοποιός.

Τὸ χειμῶνα τοῦ 1926 ὁ Γκέρσουϊν ἀνέβηκε δύο ἐπιθεωρήσεις συγγράωνε στὸ Μπροντγουάιν, «Στὰ δάκτυλα τῶν ποδιῶν» καὶ «Τὸ τραγούδι τῆς φλόγας». Τὸ καθὲν εἶχε τέσσερα ἢ πέντε τραγούδια. Ἐν ὅλῳ ἔγραψε 160 τραγούδια, ὅλα ἐπιτυχῆς, ἐκτὸς ἀπὸ τίς σὸ βαρὲς του συνθέσεις.

Μετὰ τὸ θρίαμβόν τῆς Ραβδοδίας του στὸ «Ἐδλιέ Χάλλ», ὁ Γκέρσουϊν ὑπέγραψε ἕνα συμβόλαιον μετὰ τὸν Οὐάλτερ Ντάμρος, διευθυντὴ τῆς φιλαρμονικῆς τῆς Νέας Ὑόρκης γιὰ νὰ γράψῃ ἕνα κοντσέρτο γιὰ τὴν ὁρχήστραν του. Ἡ ὁπερέττα τοῦ «Σοῦ τραγουδᾷ» τὴν ὁποῖον ἔγραψε μαζί μετὰ τὸν Τζῳρτζ Κῳμμο ἦταν τὸ πρῶτον ἔργο του πού πήρε τὸ βραβεῖον Πούλιτζερ. Στὸ ὑψίστον σημεῖον τῆς φήμης τοῦ ἔκανε τὴν ἐμφάνισιν του στὸ Λιάυσον Στάντιουμ μετὰ τὴν Φιλαρμονικὴ τῆς Νέας Ὑόρκης ὡς συνθέτης σολίστας καὶ μαέστρος. Οἱ φίλοι του τὸν ἤθεσαν ὡς ἄνθρωπον με αὐτοπεποίθησιν πού γνώριζε ὅτι ἦτον καλὸς καὶ πῆγαινε πρὸς τὸ καλὺτερον. Ὁ Ὁσκαρ Λέβαντ φίλος τοῦ Γκέρσουϊν διηγείται ὅτι ἕνας θαυμαστής πού εἶχε μείνει ἐνθουσιασμένος ἀπὸ ἕνα κοντσέρτον, τοῦ εἶπε :

— Εἶνε θαυμάσιον!

— Μόνον θαυμάσιον; ῥώτησε ὁ Γκέρσουϊν. Τίποτε ἄλλο;

— Εἶνε θαυμάσιον!

— Μόνον θαυμάσιον; ῥώτησε ὁ Γκέρσουϊν. Τίποτε ἄλλο;

— Εἶνε θαυμάσιον!

— Μόνον θαυμάσιον; ῥώτησε ὁ Γκέρσουϊν. Τίποτε ἄλλο;

— Εἶνε θαυμάσιον!

— Μόνον θαυμάσιον; ῥώτησε ὁ Γκέρσουϊν. Τίποτε ἄλλο;

— Εἶνε θαυμάσιον!

Ἡ κατὰκτησις τοῦ Ραδιοφώνου

Τὶ μᾶς δίνει καὶ τὶ περιμένουμε

Τοῦ κ. Δ.ΜΠΑΤΑΪ·ΜΗ

Ὁ μακρινὸς μας πρόγονος τῶν δασῶν, ἐπιχειρῶντας νὰ συνεννοηθῇ ἐξ ἀποστάσεως μετὰ τοὺς συναθρώπους του, γιὰ κατὰ σοδορὰ καὶ διαστικόν, θάβωλε ἀσφαλὲς στὸ στόμα τὸ χωνὶ πού ἔκανε μετὰ τὰς παλάμες του. Καὶ ἡ φωνὴ του ἄγρια θάσκιζε τὸν ἀέρα γιὰ νὰ φέρῃ τὸ μήνυμά του.

Σὲ τούτῃ τὴν πανάρχαιαν ἐπιδίωξιν τοῦ ἀνθρώπου, νὰ συνεννοηθῇ σύντομα μετὰ τοὺς ἄλλους, γιὰ νὰ συνταύτιστῃ τίς ἐνέργειάς γιὰ κάποιο σπουδαῖον σκοπόν, πρέπει νὰ ἀποδώσουμε τὴν σημερινὴν ἐξειλημένη μορφήν τῶν μέσων τῆς ἐπικοινωνίας, ἐπομένως καὶ τοῦ ραδιοφώνου.

Γυρνώντας στοὺς καιροὺς πού ἡ πραγματικὴ ἱστορία συνεχίζεται μετὰ τὸ μῦθον, ἔχομε μίαν ἀποτυχημένη συνεννόησιν πού ἔφερε τὴν θλίψιν σ' αὐτοὺς πού μετὰ τὰς προθέσεις στ' ἀκρογιάλιν νὰ ἴδουν τὸ συμφωνημένον σῆμα : Τὸ ἄσπρον παλὶ τοῦ καραβιοῦ τοῦ Θησέως. Στὴ θέσιν του ὁμοῦ πρόβαινε μαῦρον μέσα στὸν ὁρίζοντα (ἀπὸ τοῦ γυιοῦ τὴν ξεχασμένην). Καὶ ἐσπείρισεν τὴν ζωὴν στὸν πονεμένο γέροντα-πτερά, τὸν Αἰγέα.

Μὰ οἱ ἄνθρωποι θέλουν πάντα νὰ ἐπικοινωνήσουν γρηγόρως. Κι ἔτσι σὲ κάποια στιγμή ὅταν ὁ Ἀγαμέμνωνας θέλῃ νὰ σταλῇ στὴν Ἀργεὶν τὸ μήνυμα πῶς ἔπρεπε ἡ Τροία, ἔχει προετοιμάσει φωτιὰς πάνω σὲ μίαν ἀλυσίδα ἀπὸ βουνὰ πού τίς ἀνὰ τὴν ὥσιν τοῦ θοιὰμβου. Κι ἡ ἀλυσίδα συνήμα τὴν ἴδιαν νύκτα μετὰ δρασκέλιες θεόρατες ἀπ' ὁρὸν σὲ βουνόν, σὲ βουνόν, ἀπ' ὁρὸν σὲ ἄλυσιν.

Καὶ μετὰ αὐτὸς φτάνουμε στὴν κλασσικὴν Ἑλλάδα. Κάθε πάλιν καὶ βασιλεῖον. Δυσκόλως καὶ πάλιν τὰ μέσα ἐπικοινωνίας. Ὅπου νὰ συνεννοηθῇ ἡ Σπάρτη μετὰ τὴν Ἀθήναν, περνοῦν μὴ νύκτες. Καὶ δὲν φτάνει αὐτὸ. Τὰ νύκτες περιορίζονται σὲ στενὸ κύκλον ἀνθρώπων κι ἀπὸ τίς δύο μεριές. Οἱ ὑπόλοιποι τὸ μοῖαινον ἀπὸ στόμα σὲ στόμα. Καὶ μετὰ τὴν προσωπικὴν παρουσίασιν τοῦ καθενὸς, τὰ μηνύματα ἀλλοῶν, παραποιοῦνται, ἀποσιωποῦνται.

Νὰ ὁ Μαραθῶνας! Ἐνῶς ἀσπιδόθεν στὴν ἱστορίαν τῆς Ἀνθρωπότητος. Ὁ Μιλτιάδης θέλει νὰ δώσῃ τὴν μεγάλην εἰρήσιν στὸν Ἀθηναῖον πῶς οἱ βάσβαροι νικῆθηκαν. Καὶ τὸ καλὸν φίλος τοῦ Γκέρσουϊν διηγείται ὅτι ἕνας θαυμαστής πού εἶχε μείνει ἐνθουσιασμένος ἀπὸ ἕνα κοντσέρτον, τοῦ εἶπε :

— Εἶνε θαυμάσιον!

— Μόνον θαυμάσιον; ῥώτησε ὁ Γκέρσουϊν. Τίποτε ἄλλο;

— Εἶνε θαυμάσιον!

— Μόνον θαυμάσιον; ῥώτησε ὁ Γκέρσουϊν. Τίποτε ἄλλο;

στέρια καὶ στέλνει τὰ μηνύματα τοῦ μ' εὐκολίαν πάνω ἀπὸ ἐμπόδια πού ἡ Φύσις τοῦχει στημένα.

Καὶ σιγὰ-σιγὰ φτάνουμε στὸν τηλεγράφο. Κοντεύει νὰ δοῇ τὴ λύσιν τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου. Γιὰ τὸν τηλεγράφο δὲν χρειάζεται νὰ μάθουμε τὰ σήματα τοῦ Μόρσε.

Ἀλλὰ νὰ! Ἐμφανίζεται τὸ τηλεφῶνον. Μ' αὐτὸ πᾶν ἡ συνεννόησις εἶνε ἀπλή.

Τώρα ἀκολουθεῖ ὁ ἀσύμματος τηλεγράφος. Οἱ ἀποστάσεις καὶ τὰ φυσικὰ ἐμπόδια σχεδὸν ἐκμηδενίζονται. Κι ὅταν πᾶν ἔχη ἀπλώσει αὐτὸς σ' ὅλη τὴν ὑδρόγειον, γεννέται ἡ τριτοκὴ ἡλεκτρικὴ λυχνία. Αὕτῃ φέρνει τέλεια ἀναστάτωση. Τὸ ἀσύμματος τηλεφῶνον εἶνε τὸ πρῶτον τῆς μεγάλης δώρου. Μερικὰ χρόνια περνοῦν, καὶ νὰ ἡ Ραδιοφωνία! Ὁ σύνδεσμος μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων γίνεται σάν ἀστραπὴ. Δὲν ὑπάρχουν γεωγραφικὰ ὅρια. Δὲν ὑπάρχουν δρόμοι, γέφυρες, κανάλια, θάλασσες, βουνά. Πάνω ἀπ' ὅλα αὐτὰ, τὰ ἡλεκτρομαγνητικὰ κύματα φέρουν τὰ μηνύματα. Φέρουν τὴν σκέψιν καὶ τοὺς παλμούς τῆς καρδίας παντοῦ, ἔως τ' ἀκρότατα σημεῖα. Τ' ἀπόμερον χωρὶς ἔρει μετὰ λεπτομέρειας τὴν ἴδιαν τὴν στιγμήν, αὐτὸ πού καὶ ἡ πολυάνθρωπη πόλις γνωρίζει. Καὶ ἀναπνέει ἡ ὑπαίθριος, καὶ ὁ σφυγμὸς τῆς πάλλης, μαζὶ μετὰ τὴν πρωτεύουσαν τὸ «διο»...

Τὶ μᾶς δώσει τὸ ραδιόφωνον; Τίς πρώτες μέρες τῆς ζωῆς του, μουσικῇ. Τότε τὰ ραδιόφωνα ἦσαν κατασκευάσματα ὀγκώδη. Μικρὴ ἡλεκτρικὴ καὶ κακὴ μουσικὴ ἀπόδοσις. Ἀλλὰ κείνες τίς πρώτες μέρες ἦταν κατὰ νὰ καταφέρῃ ν' ἀκούσῃς λίγη γνωστὴ μουσικὴ μετὰ τὸ ραδιόφωνον! Σήμερα πᾶν ἡ μουσικὴ ἀπὸ τοῦ Σπάρκου, εἴτε προέρχεται ἀπὸ ὁρχήστρας, εἴτε ἀπὸ κοινῶν δίσκων γραμμοφῶνον, δίνει ἀσκήτη ἱκανοποίησιν μετὰ τίς γνωστές παλιν ἐς συνθέσεις. Δημιουργοῦνται ὁμοῦ καὶ συνθέσεις μουσικῆς ἐπιτήδεος γιὰ τὸ ραδιόφωνον γραμμένες, κι ἀπὸ συνθέτες πού ἔχουν δαθεία τίς ιδιότητες τῆς ραδιοφωνικῆς ἐκπομπῆς, καὶ ἀπὸ τὴν τεχνικὴν καὶ ἀπὸ τὴν μουσικὴν πλευρὰν. Αὐτοὶ θὰ μπορέσουν νὰ δώσουν τέλειες μουσικὰς συγκινήσεις στὸν ἀκουστικόν, μετὰ τὴν εἰδικὰ μέσα πού τοὺς διαθέτει ἡ σημερινὴ τεχνικὴ τῆς Ραδιοφωνίας.

Ἡ μουσικὴ τοῦ ραδιοφώνου ἔχει δικὰς τῆς ἰδιοτροπίας, κι αὐτὰς πρέπει νὰ μελετήσῃ οἱ αὐτὲς πρὸς νὰ ἐκμεταλλεύσῃται. Νὰ ἕνα παράδειγμα : Σήμερα παραδίδονται νὰ ἐλαττωθῇ ἡ μεγάλη συμφωνικὴ ὁρχήστρα ἀπὸ 90 ὄργανα σὲ 36 γιὰ τὸ ραδιόφωνον. Ἡ ἐλάττωσις γιὰ νὰ νικᾷ ἐν ἑαυτῇ πού ὑπονομεύει νὰ τὰ ἐλαττώσουμε στὰ δύο τρίτα ἢ καὶ σὲ μισόν. Τὰ πνευστὰ (εὐλίνα καὶ χάλκινα)

Τὸ ἄσπρον παλὶ τοῦ καραβιοῦ τοῦ Θησέως. Στὴ θέσιν του ὁμοῦ πρόβαινε μαῦρον μέσα στὸν ὁρίζοντα (ἀπὸ τοῦ γυιοῦ τὴν ξεχασμένην). Καὶ ἐσπείρισεν τὴν ζωὴν στὸν πονεμένο γέροντα-πτερά, τὸν Αἰγέα.

Καὶ μετὰ αὐτὸς φτάνουμε στὴν κλασσικὴν Ἑλλάδα. Κάθε πάλιν καὶ βασιλεῖον. Δυσκόλως καὶ πάλιν τὰ μέσα ἐπικοινωνίας. Ὅπου νὰ συνεννοηθῇ ἡ Σπάρτη μετὰ τὴν Ἀθήναν, περνοῦν μὴ νύκτες. Καὶ δὲν φτάνει αὐτὸ. Τὰ νύκτες περιορίζονται σὲ στενὸ κύκλον ἀνθρώπων κι ἀπὸ τίς δύο μεριές. Οἱ ὑπόλοιποι τὸ μοῖαινον ἀπὸ στόμα σὲ στόμα. Καὶ μετὰ τὴν προσωπικὴν παρουσίασιν τοῦ καθενὸς, τὰ μηνύματα ἀλλοῶν, παραποιοῦνται, ἀποσιωποῦνται.

Νὰ ὁ Μαραθῶνας! Ἐνῶς ἀσπιδόθεν στὴν ἱστορίαν τῆς Ἀνθρωπότητος. Ὁ Μιλτιάδης θέλει νὰ δώσῃ τὴν μεγάλην εἰρήσιν στὸν Ἀθηναῖον πῶς οἱ βάσβαροι νικῆθηκαν. Καὶ τὸ καλὸν φίλος τοῦ Γκέρσουϊν διηγείται ὅτι ἕνας θαυμαστής πού εἶχε μείνει ἐνθουσιασμένος ἀπὸ ἕνα κοντσέρτον, τοῦ εἶπε :

— Εἶνε θαυμάσιον!

— Μόνον θαυμάσιον; ῥώτησε ὁ Γκέρσουϊν. Τίποτε ἄλλο;

— Εἶνε θαυμάσιον!

— Μόνον θαυμάσιον; ῥώτησε ὁ Γκέρσουϊν. Τίποτε ἄλλο;

— Εἶνε θαυμάσιον!

περιούρ καλὰ. Δὲν τὰ πειρά-
ζουμε. Κι ἀκόμα, οἱ εἰδικοί δὲν
διατάζουν νὰ θανατοπονη-
στούν τὶς παλιν ἐσκαυτὲς συν-
θέσεις (τοῦ Βάγκιν, τοῦ Μπε-
τόβεν) δίνοντας περισσότερὴν
σημασία στὰ εὐλινὰ καὶ τὰ χαλ-
κινὰ γιὰ νὰ τὶς κάνουν πρὸ κα-
θαρὲς γιὰ τὸ ηλεκτρικὸ αὐτί.
Ἀμέσως κατόπιν, τὸ νεαρό
τότε ραδιοφῶν μὰς ἔδωσε με-
ταδόσεις με ἐπικάρας συμβάν-
των ἀκριβὲς ἀπὸ τὸ σημεῖο
τοῦ συνέβαιναν. Κι ἔτσι, ὑπο-
δογὰς ἐπισήμων προσώπων, ἐ-
πιθεωρήσεις καὶ παρελάσεις
στρατευμάτων, ἀγῶνες, μετεβί-
δοντο ἀπὸ εἰδικὰ συνεργεῖα,
ποῦ ἐσπεύδαν ἐκεῖ. Τώρα πιά
ἔχουμε ὁτῶς στὸ σημεῖο ὡς-
στε νὰ μπορῇ νὰ χρησιμοποιη-
θῇ τὸ αὐτοκίνητο, ὁ σιδηρόδρο-
μος, τὸ πλοῖο, τὸ ἀεροπλάνο
γιὰ νὰ μεταδοθῶν ἑστέες εἰ-
δήσεις καὶ γεγονότα ποῦ ἔχουν
γενικὸ ἐνδιαφέρον.
Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε δύσκολη δου-
λειά, γιὰτι ἐκτὸς ἀπὸ τὶς τε-
χνικὲς δυσκολίες, ἡ πρὸ μεγα-
λὴ δυσχερὴς εἶνε νὰ θροῦμε
ἐνα πρόσωπο ποῦ νὰ μπορῇ
νὰ σχολιάσῃ τὰ συμβαίνοντα
ἐπὶ τόπου καὶ νὰ αὐτοσχεδιά-
σῃ μὲ ἐπιτυχία. Γιατί, νὰ εἰ-
σὼι καλὸς σπῆκερ, εἶνε σπα-
νιώτατο δῶρο, μὰ νὰ ἔχῃ καὶ
τὴν ἱκανότητα ν' αὐτοσχεδιά-
ζῃ. εἶνε ἐνα ἄλλο πρὸ σπάνιο
δῶρο. Καὶ εἶνε δυσκολώτατο
νὰ ἐπὶ καὶ τὰ δυὸ τὸ ἴδιο πρὸ
ῶπο.

Ἐπειτα ἦρθαν οἱ μεταδό-
σεις θεατρικῶν ἔργων, ἀπὸ τὰ
θεάτρα ποῦ παιζοῦν τὸ ἔργο.
Αὐτὸ πᾶν εἶνε ἡ πρὸ δύσκολη
ἐξωτερικὴ μετάδοσις. (Τὰ μι-
κρόφωνα ἀναγκαστικῶς πρέπει
νὰ εἶνε πολλὰ καὶ κρυμμένα σὲ
ἀκατάλληλας γι' αὐτὰ θέσεις.
Οἱ ἰσχυροὶ κινεῖται δταν εἶ-
νε στὴ σκηνὴ σύμφωνα μὲ τὴν
ἀπαιτήσιν τοῦ ἔργου καὶ ξε-
φεύγουν ἀπὸ τὰ μικρόφωνα.
Στὰ παρασκήνια οἱ ψιθυροὶ
τοῦ ὑποβόλεα, οἱ ὁδηγίαι τοῦ
διευθυντῆ τῆς σκηνῆς κλπ. εὐ-
κολὰ πιάονται ἀπὸ τὸ μικρό-
φωνο καὶ ἀνεπιθύμητα μεταβί-
δονται). Τὸ κορύφωμα τῆς δυ-
σκολίας εἶνε ὅτι ὁ ρυθμιστὴς ἔ-
χου πρέπει νὰ ἐξερῇ ὅλο τὸ ἔρ-
γο σχεδὸν ἀπ' ἐξῆ!

Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ μίαν τέτοια
θεατρικὴ μετάδοσις, ἀπαραίτη-
ται (καὶ στὴν ἀνάγκη κατασκευ-
άζουμε ἐπιτήδες στὸ κάθε θέα-
τρο) ἐνα μικρὸ εἰδικὸ δωμά-
τιο (βάλεμο μίσεως) ἡχητικῶς
μονωμένο ἀπὸ τὸ ὑπόλοιπο θέ-
ατρο καὶ μὲ παράθυρο κλειστὸ
ποῦ νὰ βλέπῃ εὐκρινῶς τὴ σκηνὴ
τοῦ θεάτρου. Ἀπ' αὐτὸ κά-
νουμε πολλὰς μεταφορικὰς δο-
κιμὰς πρὶν μεταδώσουμε τὸ
ἔργο.

Ἐπειτα ἡ ραδιοφωνία μὰς
ἔδωσε τὸ σύντομο ραδιοφωνικὸ
ἔργο, τὸ σκέτο, κλπ. Ἐδῶ τὸ
ραδιοφῶν ἀγωνίζεται νὰ δι-
σπῇ στὸν ἀκροατὴ τὴ συγκινή-
σει ποῦ θὰ τοῦ εἶνε τὸ θέα-
τρο. Καὶ τὰ ραδιοφωνικὰ ἔργα
πρέπει νὰ εἶνε γραμμένα ἐπι-
τήδες γιὰ τὸ ραδιοφῶν. Οἱ
συγγραφεῖς ραδιοφωνικῶν ἔρ-
γων, σκέτες, κλπ. ποῦ ἔχουν
καλὰ τὴν ἰδιότητες καὶ τὴν δυ-
ναμὴν τοῦ ραδιοφῶνου, ὑπο-
ροῦν νὰ πραγματοποιήσουν ἔρ-
γα ἱκανὰ νὰ παίζωνται χωρὶς
νὰ βλέπονται.

Σπουδαῖο συμπλήρωμα τῶν
ραδιοφωνικῶν ἔργων εἶνε οἱ ρα-
διοσκοπετικὸι ἦχοι καὶ θόρυ-
βοι. Οἱ συγγραφεῖς τῶν ραδιο-
φωνικῶν ἔργων πάντα προσέ-
χουν νὰ μὴν ἀποτελοῦν τὴ θά-
ση τοῦ ἔργου τῶν οἱ ἦχοι, καὶ
οἱ θόρυβοι.

Ἡ ἐκλαίκευση ἐπιστημονι-
κῶν θεμάτων, αἱ εἰδήσεις, τὰ
πολιτικὰ σχόλια, οἱ καλλιτεχνι-
κὲς κλπ. ὁμιλίαι, εἶνε μία ἀπὸ
τὶς ἱκανότητες τοῦ ραδιοφῶνου.
Ἐδῶ πρέπει νὰ προσέξουμε
πῶς νὰ συγκαταστήσῃ ὁ ἀκροα-
τὴς περισσότερην ὥρα χωρὶς νὰ
κουρασθῇ. Δυὸ μέσα διαθέτου-
με γι' αὐτό: Τὸ ἔνα ἡ μικρὴ
διάρκεια, τὸ δεύτερο εἶνε οἱ
ἀπλὲς καὶ καθαρὲς ἐννοιες. Ὁ-
σο πρὸ ἐλαστικὸ εἶνε τὸ θέμα
καὶ ὅσο πρὸ μεγάλο τὸ τάλαν-
το τοῦ ὁμιλητῆ, τόσο περισσό-
τερο καθιπλίνεται ὁ ἀκροατὴς
μπροστὰ στὸ ραδιοφῶν τοῦ.
Σ' αὐτὸ ἐξαιρέτικα ὅλη ἡ τέ-
χνη τῶν εἰδικῶν τῶν ἐπιφορτῶν
σμένων με τὴ σύνθεσιν τοῦ προ-
γράμματος, τὸ ἐπίπεδο τῶν
ὁμιλιῶν, σ' ὁποιοδήποτε θέμα
(ἐπιστημονικὸ, πολιτικὸ, κοινωνι-
κὸ, καλλιτεχνικὸ) δὲ μπορεῖ
νὰ εἶνε πολὺ βαθύ, γιὰτι θὰ
ἔπαιε νὰ εἶνε ἐνδιαφέρον καὶ
ἀνεκτὸ ἀπὸ τοὺς περισσότε-
ρους ἀκροατὰς. Μπορεῖ ὅμως
κανεὶς νὰ διωπιστώσῃ, πολλὰς
φορὲς ὅτι ἐνας ἐξαιρετικὸς ὁ-
μιλητὴς μπορεῖ νὰ πᾶν βαθεῖα
χωρὶς νὰ κουράσῃ.

Πολλοὶ εἰδικοί ζητοῦν «περι-
σσότερο βάθος» στὶς ὁμιλίαι ἀ-
πὸ τὸ ραδιοφῶν. Φοβοῦνται
ὅτι με τὶς ἀπλουστεῖσεις καὶ
τὶς ἐκλαίκευσις κρατεῖται γὰρ
μὴλὰ τὸ γενικὸ διανοητικὸ ἐ-
πίπεδο τοῦ ἀκροατῆ. Ἡ λύσις
τοῦ προβλήματος δοῖσκα τὴν
ἐνα δεύτερο ραδιοφωνικὸν Σταθ-
μό. Αὐτὸς θὰ ἐπὶ ὅλη τὴν εὐ-
χέρειαν νὰ δῇν προγράμματα
εἰδικώτερου τύπου, χωρὶς νὰ
ἐμποδίζῃ τοὺς ἄλλους ἀκροατὰς
ποῦ θὰ εἶχαν τὴν ὁρὴν ν' ἀ-
κούσουν λίγη μουσικὴ ἢ ἐνα ἐ-
λαφρὸ θέμα. Αὐτοὶ γυρίζοντας
τὸ κουμπὶ τοῦ ραδιοφῶνου τοὺς
στὸν ἄλλο Σταθμό, θάκουγαν
τὴν ἐκπομπὴ ποῦ προτιμοῦν.

Ἐνα θέμα ἀκόμη, ποῦ ἀπορ-
ροῖ τὶς φροντίδας ὅσων ἐλέγ-
χουν τὰ προγράμματα τοῦ Στα-
θμοῦ εἶνε τὸ νὰ κρατήσουν ψη-
λὰ τὸ αἰσθητικὸ ἐπίπεδο κάθε
λογητῆς μετάδοσης. Ἐπὶ τὸ ἀ-
κροατὴς καθισμένος ἀναπτύ-
κῃ μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ με-
τὴν οἰκογενεῖα τοῦ, δὲ θὰ βο-
θῇ ἀθελά στὸ περιβάλλον τοῦ
δρόμου, οὔτε στὸ κέντρο ψυχ-
αγωγίας κατωτέρας ποιότητος.

Γιὰ νὰ τελειώσουμε.
Τὶ περιμένουμε ἀπὸ τὸ ρα-
διοφῶν;
Τὸ μεγαλύτερο ἀγαθὸ ποῦ
περιμένουμε ἀπὸ τὸ ραδιοφῶν
εἶνε ἡ ἱκανότης τοῦ νὰ μὰς
φῇ ψυχικὴ ἐνότητα γιὰ τὴν
ἐξέγερσιν τοῦ ψυχικοῦ κόσμου
τοῦ ἀνθρώπου. Χωρὶς αὐτὴν τοὺ
τὴν ἐνδεχόμενη δυνατότητα τοῦ
ραδιοφῶνου θάταν ἐνα κοινὸ μέ-
σο ἐπικοινωνίας καὶ, γιὰ μὰς
τοὺλάχιστον δὲν θάχε ἐνδιαφέ-
ρον. Ἀλλὰ τὸ ραδιοφῶν εἶνε
ἐνα πρῶτον τῶν τεχνικῶν πολι-
τισμῶν ποῦ ὑποσέει νὰ μὰς φῇ
ρη στὰ μονοπώλια τοῦ ἠθικοῦ
πολιτισμοῦ. Ν' ἀπαλύνῃ τὴν ψυ-
χὴ, νὰ γλυκύνῃ τὴν καρδίαν,
καὶ νὰ τὴν κῆνῃ νὰ πάλυνται
γιὰ τὰ εὐγενῆ καὶ τὰ ὑψηλά.
Αὐτὰ ποῦ δίνουν, ἔστω, κάποιο
νόημα στὴ ζωὴ.

Ἐὸς σήμερ, τὸ πνεῦμα ἀ-
νεβαίνοντας σὲ ὑψηλὴ κορυφὴ.

• ΑΘΗΝΑΙΣ •

Υπὸ τῆς κ. ΣΤΕΦΑΝΙΑΣ ΧΑΤΖΑΚΗ

Εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Ε' Ἐκα-
τονταετηρίδος μ. Χ., ἀνῆλθε-
το εἰς τὸν Ὄρον τῆς Βυζαν-
τινῆς Αυτοκρατορίας ὁ υἱὸς
τοῦ Ἀρκαδίου καὶ ἐγγονὸς τοῦ
Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου ὁ Θε-
όδωρος ὁ Β'. Ἡ βασιλεία
τοῦ ὅμως συνδέεται περισσό-
τερον με τὸ ὄνομα τῆς ἀδελφῆς
τοῦ Πουλχερίας ἡ ὁποία καὶ
οὐσιαστικῶς τὸν ἐκτελεῖτο.
καὶ με τὸ ὄνομα τῆς συζύγου
τοῦ καὶ αυτοκρατορίας Ἀθηνά-
δος. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἱστορία τῆς
Ἀθηνάδος, τῆς ἑλλάδικῆς αὐ-
τῆς παρθένου καὶ τῆς ὁνό-
μαζαν οἱ σύγχρονοι τῆς γρο-
νογράφοι, εἶνε πολὺ ἐνδιαφέ-
ρουσα καὶ χαρακτηριστικὴ. Ὁ
ἱστορικὸς Παπαρηγόπουλος ἂ
ναφαινόμαστε εἰς αὐτὴν λέγει.
«καὶ περιπέτεια τῆς βασιλείας
ταύτης φαίνεται ἀξίαι μνη-
στροφίας μᾶλλον ἢ ἱστορίας».
Καὶ εἰς αὐτὸ δὲν ἐνέει ἄδικον.

Ἡ περικαλλεστέρα Ἀθη-
ναῖς ἦτο κόρη τοῦ ὀνομαστοῦ
εἰς τοὺς χρόνους τοῦ φιλοσό-
φου Λεοντίου, ὁ ὁποῖος διέτρε-
ψε αὐτὴν διδασκαλίας τῆς φιλοσο-
φίας καὶ τῆς ρητορικῆς εἰς τὴν
σχολὴν τῶν Ἀθηνῶν. Ἀπὸ τὸν
πατέρα τῆς ἔλαβε ἐξαιρετικὴν
μόρφωσιν καὶ με τὰ φυσικὰ
τῆς θελήγηται ἐνεσάρκωσε τὸν
λαμπρὸν ἐκείνου τύπον τῆς δια-
νοουμένης ὁράας ἡγεμονίας.
Πλὴν ὅμως ἐνὸς στοργικῶς τὴν
παρηκολούθησε ὅσο ζοῦσε ὁ πα-
τέρας τῆς με τὴν διαθήκην
τοῦ, δταν ἀπέθανε, οὐσιαστικῶς
τὴν ἀπεκλήρωσε καὶ ἄφησε ὅ-
λην τὴν τὴν μεγάλην περιου-
σίαν, στοὺς δυὸ γιουὺς
τοῦ. Ἡ μόνη δικαιολογία γι'
αὐτὴν τὴν ἀστοργίαν ἐγκατέλει-
ψεν ἦτο ὅτι «ἡ τύχη τῆς Ἀθη-
ναῖδος ἦτο τόσο μεγάλη ὥστε
ἐπὶ ἐνὸς ὁμοῦ πᾶσαν εὐτυχίαν
ἐπὶ ἐνὸς ὁμοῦ πᾶσαν εὐτυχίαν
ἐπὶ ἐνὸς ὁμοῦ πᾶσαν εὐτυχίαν».

Ἡ πρό-
βλεψις τοῦ Λεοντίου ἦτο πρᾶν
ματι προφητικῇ. Αὐτὸ ὅμως δὲν
ἠμπεδίσεν τότε τὴν νεαράν Ἀ-
θηνάδα νὰ φιλονοήσῃ ἐντὸς
μετὰ τοὺς ἀδελφούς τῆς καὶ τελί-
κως νὰ καταφύγῃ ἀπὸ τὰς Ἀ-
θῆνας εἰς τὴν Κων(σταντινού-
πολιν γιὰ νὰ ζητήσῃ δικαιοσύνην ἀπὸ τὴν
πανίσχυρον τότε Αυγούσταν.

Πουλχερία. Καὶ δὲν ἔλαβεν
μὲν δικαιοσύνην, ἐδέχθη ὅμως
τὴν αυτοκρατορικὴν πορφύραν.

Ἡ Πουλχερία ἱκανωτάτη καὶ
ἐξαιρετικῶς ἀνεπτυγμένη γυ-
ναῖκα ἀντελήφθη ἀμέσως τὰ χα-
ρίσματα καὶ τὰς ἀρετὰς τῆς
ὁράας Ἑλληνίδος, ποῦ τῆς ἐ-
πέπλυναν αἱ Ἀθῆναι. Καὶ χωρὶς
νὰ ἀργησῇ ἐβλεπε τὸ σχέ-
διόν τῆς ἐφαρμογῆς. Τὴν ἐκρά-
τησε κοντὰ τῆς. Ἐμίλησε γι'
αὐτὴν εἰς τὸν Θεοδόσιον. Τὸ
περιέγραψε τὴν λεπτότητα καὶ
τὴν ἐνέργειαν τῶν χαρακτηριστι-
κῶν.

δὲν ὑπόρεσε νὰ τραβήξῃ μαζὶ
τοῦ καὶ τὴν καρδίαν. Καὶ θέ-
λωμε νὰ ἐπιτύχῃμε ὅτι τὸ ρα-
διοφῶν ἔχει τὴ δύναμιν νὰ τὴν
ὕψωσιν ἔστω καὶ λίγο, ἀν αὐτὸ
δὲν τὸ ἐμποδίζουν οἱ θεμελιώ-
δεις φυσικοὶ νόμοι.

ΔΙΟΝ. ΜΠΑΤΑΓΜΗΣ

κῶν τῆς, τὴν χιονώδη λευκότη-
τά τῆς καὶ τὰ μεγάλα ἀμυνδαλω-
τά μάτια τῆς, καὶ τοὺς κυμα-
τιστοὺς χρυσαφένιους πλοκά-
μους τῶν μαλλιών τῆς. Ὁ Θε-
όδωρος δὲν ἄργησε με ἂ ἱ-
δία του τὰ μάτια νὰ δῇ τὴν
ὑπέροχην αὐτὴν νύμφην καὶ ἐντὸς
λίγου ἡ Κων(σταντινού)πολις
μεγαλοπρεπῶς τοὺς γάμους
τοῦ Θεοδοσίου καὶ τῆς Εὐδο-
κίας ὅπως ἀνωμασθήκε, ἀφ' οὗ
προηγούμενος ἐδαπτίσθη χρι-
στιανῇ ἡ Ἀθηνά.

Τὰ πρῶτα χρόνια τῆς αυτο-
κρατορικῆς ζωῆς τῆς πέρασαν
ἀφιερωμένα στὴ λατρεία τοῦ
συζύγου τῆς. Καρπὸς τῆς πε-
ριόδου αὐτῆς ἦταν ἡ κόρη Εὐ-
δοκία, ποῦ ἀργότερα ἐγένετο σύ-
ζυγος τοῦ Οὐαλεντιανῶ τοῦ
Γ'. τοῦ αυτοκράτορος τοῦ Δυ-
τικοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους. Ἀ-
κριβῶς τὰ γόνατα ἐκείνη ἡ Ἀ-
θηνάεις - Εὐδοκία ἐκείνη καὶ τὸ
πρῶτον τῆς προσκύνημα εἰς τὰ
Ἱεροσόλυμα, ὅπου διὰ τῶν δυ-
ρεῶν τῆς ὑπερέβλεπε, καθὼς
γράφει ὁ ἱστορικὸς «καὶ αὐτῆς
τῆς Ἀγίας Ἑλένης τὴν μεγα-
λοδωρίαν». Ἐπίσης τότε ἐξε-
φώνησε καὶ τὸν περίφημον διὰ
τὸ ἄτικόν τοῦ ὕψους λόγον εἰς
τὴν Ἀντιόχειαν, ποῦ τὸν ἐπε-
σφράγισε καὶ με ὁμηρικὸς στῆ-
χος.

Δυστυχῶς ὅμως ἡ ἀρμονία
καὶ ἡ εὐτυχία τῆς ζωῆς τῆς δι-
εκόπησαν ἀπὸ τὴν ἀντιζηλιαντὴν
ἀρχισὴ νὰ ἀναφανῇται μετὰ
αὐτῆς καὶ τῆς Πουλχερίας. Ἡ
Αὐλὴ διηρέθη καὶ τέλος ἡ τανὶ
σχυρὸς Πουλχερία ἐπεκράτησε.
Ἡ Ἀθηνάεις - Εὐδοκία, ὅμως
τὸν συκοφαντικὸν καὶ τὸν ραδι-
οουργίαν ἀναγκαζομένη νὰ ἐγκα-
ταλεῖν τὸ θρόνον τῆς καὶ τὴν
πρωτεύουσα καὶ νὰ αὐτοεξορι-
σθῇ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Ἐκεῖ
ἐπέρασε τὰ ὑπόλοιπα 16 χρό-
νια τῆς ζωῆς τῆς ἀφαιρημένη
καὶ τὴν μελέτην. Ἀπέθανε εἰς
ἡλικίαν 67 ἐτῶν καὶ αἱ τελευ-
ταῖαι τῆς λέξεις ἦσαν μία δια-
βεβαίωση γιὰ τὴν ἀσάλευτον ἀ-
γάπην τῆς πρὸς τὸν Θεοδόσιον.

Ἡ Ἀθηνάεις ἄφησε σημα-
ντικὸν πνευματικὸν ἔργον, μετὰ
τοῦ ὁποῦο κρινεῖται ἡ εἰς ὁμη-
ρικὸς στίχους μετάφρασις τῆς
Ὀκτατεύου. Ἐξήγησε ση-
μαντικὴν ἐπίδρασιν εἰς τὸν ἐ-
ξέλιξιν τῆς Βυζαντινῆς Αὐ-
λῆς καὶ τοῦ κράτους καὶ εἰς αὐ-
τὴν κυρίως ἀφαιρέται, ἡ ἀνασ-
τασις κατὰ τὸ 425 μ. Χ. τῆς
Ἀνωτάτης Σχολῆς τῆς Κων-
σταντινουπόλεως. Ἐπὶ, γὰρ
εἰς τὴν κόρην τοῦ Ἀθηνάειο φι-
λοσόφου τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα
ἀρχισε καὶ πάλιν νὰ ἀκτινοβο-
λῇ. Συγκεκριμένον μάλιστα καὶ
με τὸ Θεῖο βάλανος τοῦ Χριστι-
ανισμοῦ ἐγένετο σωτηρία καὶ ἀ-
ναγεννητικὴ δύναμις διὰ τὸν κό-
σμον.

Ἡ Ἀθηνάεις μποροῦμε νὰ
ποῦμε, παρ' ὅλας τὰς ἐναντιο-
δρομίας τῆς μοῖρας ἐξεπλήρω-
σε τὸ ἔργο τῆς ὡς Ἑλληνίς
καὶ χριστιανῇ.

ΣΤΕΦΑΝΙΑ ΧΑΤΖΑΚΗ

110

Ἦταν ἀκουμπημένη στὰ ριζὰ τοῦ βου-
νοῦ ἡ αὐλὴ τοῦ κ' εἶχε περιθάλει μπε-
στὰ, με σιδερένια πύργα καγκελλωτὰ καὶ
τοίχους σκεπασμένους μ' αἰγκυλίσματα,
πολύγωνα καὶ ποικίλα.

Τὸ σπῆτι χτισμένο κατὰ τὰ γούστα τοῦ
Κατῆ, με τὶς κίμαρες ἀραδιασμένες σὲ
σχῆμα, γάμος κεφαλαῖο, εἶχε ὅλες τὶς πό-
ρες πίσω, κατὰ τὸ βουνό, παρατάμενες
σὲ μακρὴ γωνία, ποῦ σκαρφάλωναν, ντα
δραστηριότητα, παλὰ κλήματα. Φούφους
καὶ σιδερίτες.

Σ' αὐτὸ τὸ χαγιάτι, π' ἀνέβαζε εὐλινὴ
σκιά, βλέπων οἱ κρεβατοκύμαρες τῶν
παιδιῶν. Ἦσαν πλῆρ' ἀπὸ τὸν ἥλιον, ποῦ
ταῖς τοῖχας ἀπὸ τοῦ βουνοῦ ποῦ
μποροῦσαν ν' ἀκούσουν καμμιὰ φωνή καὶ
τὸν ἀνασπασμὸν ἀκόμα ὅ ἔνας τ' ἀλλοῦ
καὶ συγκοινωνοῦσαν μ' ἐνα ποταμὶ ἐλὶ
νὸν, μονόφυλλο. Ὅταν ἀνέβαιναν στὸ χα-
γιάτι, τόσο δυνατὰ ποθοῦσε νὰ μείνῃ ὁ
καθένας με τὸν ἑαυτὸ του, ποῦ καληνυχτὶ
στήκαν βιαστικὰ καὶ τραβῆσαν ὅλοισα
στὰ κρεβάτια τους.

Ὁ Ἀντώνης ἔγειρε γλήγορα. Ἐβλεπε
τὸ φῶς, τεντώθηκε με τὸ κεφάλι ἀκουσθη-
σμένο στὶς παλιμῆς τοῦ καὶ παραδοσθῆκε
στὶς ὁρασεις, ποῦ πολιορκουσανε τὰ μά-
τια του. Κι εἶχαν ὅλες ἐστέους, ἦσαν
κοῦς χρωματισμοὺς. Καμμιὰ γυναῖκα, κ' ἡ
πρὸ ἐπιθυμητὴ μακάρι δὲν εἶχε ποτὲ μὴ
ἴδῃ, τόσο ἄμεσα καὶ τόσο δυνατὰ στὶς
αἰσθήσεις τοῦ, ὅσο ἡ Λούση. Χωρὶς νὰ κί-
νῃ τίποτα τὸ χτυπητὸ, δὲν τὸν εἶχε ἀφῇ
ση οὔτε στιγμή νὰ ἐξέσπῃ πῶς σίλειε,
κάτω ἀπὸ τὴν ὀργάνην τῆς. Ἐνα κομμὶ
δραμένο στὶς πρὸς συγκλονιστικὲς τοῖκας
μῆες. Με τὴν ὁρατικὴν εἶχε χορῶν ὡς
τὰ τῆρας στὴ νεανική του ζωὴ. Μὰ καμ-
μιὰ δὲν εἶχε καμὴν νὰ φωνηθῇ ἔτσι με
αὐτοῦ, τόσο ἐπιπονητικῶς, ἡ λαχτάρα νὰ
τὴ βάλῃ στὴν ἀγκαλιά του. Ἐννοῖαε τὶς
φλέβες τοῦ νὰ καίεν νὰ τοῖσιν, σὺν νὰ
τοῦχε καμὴν ἐννεσὶ ἀπὸ χυμὸ πιπερίας. Ἡ
τανὴ κατὶ πρωτογνωρίαν γι' αὐτὸν καὶ τὸ
σὺν δυνατὸ, ποῦ οἱ διαδοχικὲς πρῶτες,
ὁ σους εἶχε δοκιμάσει ὡς τὰ τῆρας, τοῦ φα-
νονταν, μπροστὰ σὲ τοῖτον, τὸ προαγ-
κρυσμα τῆς πυρκαγιάς ποῦ τὸν ἐκαίγε,
σπίδες ἀσπιδαντες. Κι ἂν δὲ γαλήνευε
κάπως τὴν ψυχὴν τοῦ ἡ σιγουρίαν, πῶς ἦ-
ταν ἐκείνη τοῦ ἡ προσμονῆς τῆς στιγμῆς,
ποῦ θὰ συναπαντιόντανε μονάχοι θάταν
ἀδύνατον. Ὡστόσο, καθὼς ἡ νύχτα ἦ-
ταν πολὺ ἐσπῆ τὰ πάντα καίγαναι καὶ γύ-
ρω του: Τὸ μαζαίον, τὸ σεντίνι, τὸ στῶμα
καὶ αὐτὰ τὰ σιδερά τοῦ κρεβατιοῦ.
Δὲν μποροῦσε νὰ κλείσῃ μὲν. Ἐναφῆρσε
στὸ νοῦ του καὶ τὴν τελευταία λεξίτσα
τῆς καὶ τὴν παραμικρὴ ἀπογοήσιν στὴν ἐκ-
φρασὴ τῆς μορφῆς τῆς. Καὶ πράμα ποῦ
τοῦ φαίνονταν παραξένον, ἦτανε τέτοιο τὸ
τῆς φαίνονταν παραξένον, ἦτανε τέτοιο τὸ
ζητήμα ποῦντοσε ἀπ' ὅλο τὸν τὸ εἶναι
ποῦ ἄρχισε νὰ τοῦ φαίνεται φυσικὴ καὶ αὐ-
τὴ ἀκόμα ἡ ἀπότομη προσγγείωση ποῦ
τὸν ὑποχρῶνε νὰ καμὴν ἀπὸ τὸ ἀπύλυτο
στὸ σχετικόν.

Ἀποκοιμήθηκε με τὸ λάλημα τῶν πε-
τεινῶν, τυλιγμένος μ' ἐνα μισομένο, φλο-
γάτο μεταξὺ — τὸ σινιάλο ποῦ καρτε-
ροῦσε...

Ἡ Μαργαρίτα, στὴν πλαινὴν κάμαρα,
εἶχε γυθὴν βασιλευμένη. Καὶ στὸ κρεββατί-
τῆς ἀνερπυλν κ' αὐτὴ, παραδῆκε στὶς
πρὸ ζωρὲς ἀνθούσιες. Πύσχιζε νὰ ἔσπε

ῶσθ τὸ μυστικὸ ποῖκουρε, ἡ ἀντίφασχ
ἀνάμεσα στὶς θεαματικὰς, πῶς δὲ θὰ ἐξ-
ναπᾶνε στὴ Λούση, πῶς δὲ θὰ τὴν ἔσαν
βλεπε καὶ στὴν ἀντίφασχ τοῦ, ὅταν τοῦ
εἶπε μονάχοι μικρὸ μέρος ἀπ' ὅσα τῆς εἶ-
γε ἱστορήσῃ ὁ Στρατάρχης. Ὡς εἶπε
ἡ ἀντίφασχ αὐτῇ: Ἡ ἐρώτησις τοῖς ἐλπί-
ζε τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιμονῆς. Με τὴν γυναικίαν
διαθέσιν μωροῦσαν πῶς κατὶ τὸ ὑποπτό
κρυβότανε. Ἐναφῆρσε στὸ νοῦ τῆς τὴν
ἐκφρασὴν τοῦ Ἀντωνίου, δταν γόρευε με τὴ
Λούση. Ἡ βαθεῖα εἰσαίσθησις τοῦ δὲν
κρυβότανε κρυφίον. Κάποια στιγμή στὸ
μυστικὸ τῆς ἀσπῆσε ἡ ἀλήθεια: Μὴ συμ-
φῆνῃσαν νὰ βλέπονται κορυφαί... Μὰ ποῦ...
Πότε... Πῶς... Ὅλη τὴν ἡμέρα δὲ θὰ
τανε πλῆρ' αὐτοῦ, ὅπως πάντοτε... Καὶ τὸ
βράδυ δὲ θὰ γυρᾶν στὸ σπῆτι μαζί...
Φλογερὴ περιέργεια φούντωνε μέσα τῆς,
νὰ μαντέψῃ, νὰ ἴδῃ, τὶ δρῶμα θάπαιρνε αὐ-
τὴ ἡ ἱστορία... Ἦσανε στιγμῆς ποῦ σέ-
φθηκε νὰ τοῦ τὰ πῇ ὅλα ὅσα εἶχε μάθῃ
ἀπὸ τὸ Στρατάρχη γιὰ τὴ Λούση. Μὰ πα-
ραμέριζε ἀμέσως αὐτὴ τὴ σκέψιν. Δὲν ἔ-
στεκε στὴν προφάνειαν τῆς. Κι ὕστερα
στοχαζόταν: Γιατί θὰ τόκανε... Ἐνας
ἀντρας, ποῦ πᾶντοσε τόσο σπῆν — ἔλε-
γε μὲ τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν — δὲν κάνει γιὰ
μῆνα.

Κι ὡστόσο δὲν μποροῦσε νὰ κλείσῃ μὰ
τι...

Γ'. ΔΕΥΤΕΡΗ ΜΥΘΗΣ

Ἐξωτερικὰ τίποτα δὲν ἄλλαξε στὴ ζωὴ
τοῦ Ἀντωνίου καὶ τῆς Μαργαρίτας. Τὶς με-
ρες ποῦ ἀκολούθησαν. Πᾶντοσε τὶς συν-
θιμῆς διαρκῶς τοὺς στὸ «φύρα», κο-
πι...

Ὁ Ἀντώνης, ποῦ πρῶτον στιγμή, π' ἂν
τίκρυνε τὸ σινιάλο, ἐστῆσε τὰ μάτια του,
γιὰ νὰ θεαθῇ, πῶς δὲν ἦταν ἡ συνήθι
συνεπὴ φωνητικὴ. Μὰ... οὐκί!... Αὐτὴ
τοῦ ἦταν ἀλήθεια. Τὸ παράδοξον τὴ
παντῆρας, οἱ τοῖχοι, τὰ κεραμίδια λέγα-
νε τὸ φλογατὸ, τὸ περιττό τὸ τραγικὸ
τῆς ἀγάπης.

Ἐλα — φώναζε στὴ Μαργαρίτα —
πάμε στὴ βάρκα... Ἐξοῦ κείνι γιὰ κομμὶ
καὶ γιὰ μικροβόλιν.

Ἐβουαν μαζὶ με τὴν ὁρμὴν, ποῦ θὰ
ροῖσε πῶς εἶχανε κῆπον τὸ πρὸ διασπῆ-
κο συναπάντημα. Ὁ κόπος ἦτανε σ' ὅλη
τὴ δόξα τοῦ. Ὁ ἥλιος, παλινδρόμοντας
στὰ νερά, ἔπαιε κ' ἔβλεπε καθεστῆν
μὴ, μισοῖες ὁλόγυρα νοήματα. Στάθην
καὶ ἀνοίχτα. Βασιλευμένη, κλυδωνιζομένη, πᾶν
ἐκείνου, ἀπ' τὸ παρῶν τοῦ Στρατάρχη, κο-
πιὰ πορφυρὰ περιστερίτσα, ποῦ γυρᾶν
σαν γοργὸν τὸ σπῆτι τοῦ κ' ἔχονταν νὰ
καθίσταν, ὅλα στοὺς ὅμιους τοῦ...

Γυρίζοντας στὸ μαγαζὶ ἀντίκρυσαν μὰ
ζεμένο κορμὸν. Τρῶντοσε γερὰ κομμὶ, ὅ-
τε ἔβλεπε τὴν βάρκα, πρῶτον στὴν ἀπὸ
κ' ἀνοίξαν δόξον, ἀνάμεσα στοὺς ἀνδρῶ-
ν, καταπαιγμένη, ἐσπῆσιν, μολὶς ἀνάσπῃ
μὰ, με κορμὸν παλαιόμηνον, πᾶντοσε
νὰ γόρῃ τοῦ ἀνθρώπου τῆς διαδῆς κ' ἡ
ἀλλὰ πρῶτον, λαχταρισμένη, πᾶντοσε
τοῦ δώσαν βάρκα. Ἀπ' τὸ χτυπημένο
τοῦ κρανίου τοῦ, πᾶντοσε ὅλο τὸ κομμὶ, ἔ-
λεγε ὑπόπλοκο σῆμα καὶ τοῦσε τὸ μᾶλλον
λο καὶ τὸ λείπει!

Πῶς χτύπησε... Ποῦ... Ρώτησε ὁ
Ἀντώνης.

— Στὸ βουνό — ἀποκρίθηκε ἡ μῆνα.

του. πούχε φέρη απ' τὸ μαγαζὶ ἕνα πο-
τὴρ οὐζο κι' ἕνα πακέτο μὲ μπαμπάκι,
γιὰ νὰ πλύνῃ τὴν πλυνή — πῆγε νὰ κὺ-
ψῃ κατὶ λουλοῦδα στὸ γκερέμ... καὶ γλῶ-
στρησε κατακέφαλα.

— Νὰ τὰ κρατᾷ ἀκόμα! — εἶπε μιά
φωνή, ἀπὸ τὰ προσκοπάκια — τοῖς φώνα-
ζα νὰ τραβήξῃ. μὰ δὲ μ' ἄκουσε.

— Ὁ Ἀντώνης κι' ἡ Μαργαρίτα κύττα-
ξαν: Ἀκόμα ἐσφίγγε στὴ φοινίκα του, ἔερ-
ρίζονταν μὴ τούφα λουλοῦδα ἀπ' αὐ-
τὰ, ὅπου δὲν ἔχουν ὄνομα μάγουν περὶς
σὶα χάρη, ἀστρουλάκια φλογάτα, μακροῦ
μίσχα, πούμοιζαν κι' αὐτὰ μὲ μικροὺς
θρούβους αἵμα:

— Οὐ πάω γι', αὐτοκίνητο — φώναξε ὁ
Ἀντώνης — πρέπει τὸ παιδί νὰ πᾶ ἀ-
μέσως στὸ νοσοκομεῖο νὰ τὸ ἰδῇ γιὰ
τὸός!

— Ἐστεῖλαιμε — τοῦ εἶπε ὁ ἀρχηγός —
τὸ περιμένουμε!

Κι' ἀπάνω στὴν ὥρα τὸ γοργὸ λαχά-
νισμα τοῦ κινητήρα τοῦ ἀκούστηκε στὸ
δρόμο. Μὰ τὸ προσκοπάκι οὔτε τὴ μάτια
τοῦ ἀνοίξε, οὔτε τὸ στόμα, νὰ μιλήσῃ.

Ὁ Χρήστος ἦθε νὰ τοὺς πῇ πὼς τὸ
τραπέζι, τοὺς πρῶτους, κάτω ἀπὸ τὴν τέ-
τα. Ἦ Ἄννα κι' ἡ Μαργαρίτα, συγκινημέ-
νη, κάθισαν ἀνέμελα. Οἱ μπακιές δὲν
πῆγαιναν κάτω. Ὁ Ἀντώνης πᾶσιζε νὰ
τὶς ψυχώσῃ, ἅμα τ' αὐτοκίνητο πῆρε τὸ
προσκοπάκι:

— Μὴν κάνετ' ἐτσι... θὰ γλυτώσῃ... ἀνά-
σαινε...

— Τὸ κακόμοιρο, εἶναι πολὺ βαρεῖά —
ἀναστενάξε ἡ Μαργαρίτα.

— Δὲν εἶμαι γιατί — ἔκαμε ἡ Ἄννα —
αὐτὸ τὸ δυστύχημα τοῦ μικροῦ, μοῦ θυμί-
ζει ἕνα σωρὸ τέτοιες καθημερινές ἱστο-
ρίες!...

— Καθημερινές — Ρώτησε γελαστά ὁ
Ἀντώνης — Ποῦ τίς βλέπεις, μανά...
Στὸν ὕπνο σου... Δὲν πιστεύω νάναι κα-
θημερινὸ αὐτό, νὰ σπᾶν ὁ κόσμος τὸ
κράνιο τοῦ σταθραχία, γιὰ ἕνα μῆστο
ἀγριολούλουδα!... Πρέπει, νάναι κανεῖς
παιδί, γιὰ νὰ τὴν πᾶθῃ ἐτσι.

— Παιδί, γέρο, μεσοκόμος, ἄντρας, γυ-
ναίκα, δὲν ἔχει νὰ κάνει... εἶπε ζεστά
ἡ Ἄννα — εἶναι ὅσοι δὲ βάξει ὁ νοῦς
σου, παιδί μου, ὅλοι αὐτοὶ... πού κατὶ
λάμπει μέσα στὸ μυαλό τους, κατὶ τοὺς
χαίριζε... σὴν αὐτὰ τὰ λουλοῦδα στὴν
ταῖα τοῦ γκερέμ... κι, ἀτλῶνουνε τὸ
χέρι... καὶ πᾶνε, μὲ τὸ κεφάλι κάτω, τοῦ
γαμοῦ!...

— Πὼς φαίνεται ἡ παλιά δασκάλια! —
κάγχασε ὁ Ἀντώνης — ἀπ' αὐτὴ τὴν ἱ-
στορία τοῦ παιδιοῦ θέλει νὰ βγάλῃ τώρα
τὸ ἥθικο συμπέρασμα!

Ἦ Μαργαρίτα γέλασε, Παρασύρθηκε
κι' ἡ Ἰδία ἡ Ἄννα. Μὰ σώπασαν γιὰ κάμ
ποσό.

Ἦ μέρα δὲν εἶχε τελειώμους γιὰ τὸν
Ἀντώνη. Σὰ νάκανε δόλην πιδούκλια στὸν
ἥλιο, στὴ γῆ, κι' εἶχαν ἀλλάξῃ τὸ ρυθμὸ
τῆς πορείας τους. Εἶδε κι' ἔπαθε νὰ ρηθῇ
τὸ ἡλιόγερα κι' οἱ πυρκαγιές του, πῶς
ἀπὸ τὰ βουνά, δὲ λέγανε νὰ γῆσουν. Εἶ-
δε κι' ἔπαθε ἡ νύχτα ν' ἀνοίξῃ, στὸν οὐ-
ρανό, τ' ἀπείρα μάτια της. Εἶχε πῆσι
ἀργὰ στὸ κρεβάτι. Ἀπὸ τὸ φόβο μὴν
τῆνι κι' ἀποκοιμηθῇ καὶ δὲν ζυγνήσῃ στὴν
ὥρα, ποῦ τὸν πρὸςμενε ἡ Λοιπὴ, σκω-
μῶσαν κι' ἔβρεχε, κάθε τόσο, τὰ μάτια
τοῦ μὲ νερό. Μετὰ τὰ μεσάνυχτα, πού κα-
τακίβισαν οἱ θόρυβοι τῆς μικρῆς πολιτείας
ἀκούγε, μέσα στὴ σιγαλιά, τὸ θημῶσι
ρολόι, νὰ σημαίνει τὸ ὥρος, τίς μισές,
τὰ τέταρτα... μὰ πόσο ἀνά... Μέσα ὁ
αὐτός, τίς ὥρες τῆς προσμονῆς, ἡ αὐτὴ
μένη μορφή τοῦ μικροῦ, μὲ τὴν τούφα τὰ
λουλοῦδα, σφινμένη στὴ φοινίκα του, περ-
νοῦσε κάθε τόσο ἀπὸ τὰ μάτια του...

Καμιά φορά σπκώθηκε, νύθηκε γορ-
γά, κάνοντας ὅσο μπορούσε λιγότερη φά-
σαρία, πέρασε τὸ μεταξωτὸ ποικύμιον
μὲ κοντὰ μαγκία, τὸ μπλε κουκουλάκι
κο ποντάλιον του, ἕνα ζευγάρι πέδιλα,
βγήκε, στὸ γαϊνάτι, κατέβηκε μὲ τίς μὴ-
τες τῶν ποδιῶν τῆ σκάλα βγήκε ἀπ' τὸ
πορτάκι τῆς αἰθλῆς καὶ πῆρε τὸ μονοπάτι,
πού καταφθόριζε κι' ἀντίμελλον, πὶο κάτω,
τὴν ἀσφαλτοστρωμένη δημοσό.

Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ ἐπόμενο

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελὶς 16

ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Στὸν προξενιτῆ.

Ὁ Λεβὺ πηγαίνει σ' ἕναν γέρο προ-
ξενιτῆ καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τοῦ δώρῃ
μιά γυναίκα, κατάλληλη γιὰ σύζυγο.

— Ἐχω ἀκριβῶς μία, ποῦ θὰ σ' ἐν-
θουσιάσῃ! λέγει ὁ προξενιτῆς. Εἶνε
ἡ δεσποινὴ Ροῦθ. ἔχει χορὸ, ζωγραφί-
κη, τραγοῦδι, παίζει ὑπέρχο πιάνο καὶ
ξέρει σπουδαία ἱππασία!...

— Πολὺ καλά, λέγει ὁ Λεβὺ. Καὶ
τώρα πές μου τὰ... προτερήματά της!

Τὸ ὄνειρο.

Τρεῖς Ἑβραῖοι, ὁ Σολομών, ὁ Δαυ-
ὶδ καὶ ὁ Ἀβραάμ ταξιδεύουν μὲ τὸ ἴδιο
τραῖνο. Τὸ πρῶτὸ ὁ καθένας διηγείται
τὸ ὄνειρό ποῦ εἶδε τὴν προηγούμενη νύ-
κτα. Ὅλοι τοὺς εἶδαν τὸ ἴδιο ὄνειρο:
Τοὺς παρουσιάσθηκε ἕνας ἄγγελος καὶ
τοὺς εἶπε νὰ ζητήσουν ὅ,τι ἔθελον, μὲ
τὴν ὑπόσχεση ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἡ
ἐπιθυμία τους θὰ ἐκπληρωθῇ.

— Ἐγώ, λέγει ὁ Σολομών, ζήτησα
νὰ γεμίσι τὸ σπῆτι μου χρυσές λίρες
ἕως τὸ ταβάνι!

— Ἐγώ, λέγει ὁ Δαυὶδ, ζήτησα νὰ
γεμίσουν ὅλα τὰ τσουβάλια τῆς ἀποθή-
κης μου μὲ διαμάντια!

— Ἐγώ, λέγει ὁ Ἀβραάμ, ζήτησα
νὰ εἰσκόουσθουν οἱ ἐπιθυμίες καὶ τῶν
δουλῶν σας!...

— Καὶ ὕστερα:

— Ὑστερα... νὰ πεθάνετε καὶ οἱ
δύο ἀπὸ... ἀποπληξίαν καὶ νὰ σὰς κλη-
ρονοήσῃ!

Ὁ γάμος τοῦ Ἰακώβ.

— Γιὰ πές μου Ἰακώβ, εἶνε ἀλήθεια
ὅτι παντρεύθηκες τὴ γυναίκα σου γιατί
εἶχε πολλὰ λεφτά;

— Ἀτιμω κοσμογονία, φίλε μου! Τὴν
παντρεύθηκα μόνο καὶ μόνο γιατί ἦσαν
ἀπένταροι!...

Ἡ προδεσμία.

Ὁ Λεβὺ ἐπιστρέφει μιά μέρα στὸ
σπῆτι τοῦ καὶ βλέπει κάποιον νεαρόν
καλοντυμένον, νὰ μπαίνει στὸ δωμάτιον
τῆς γυναίκας του. Στέκεται, λοιπόν,
ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, βγάζει τὸ ρολόγι
τοῦ καὶ λέγει μονολογώντας:

— Αὐτὴ τὴν φορά, θὰ ἐξακριβώσω τὴν
ἀλήθεια. Ἄν ὁ νεαρός αὐτός μείνει μὲ
σα στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας μου πε-
ρισσότερο ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας,
τότε θὰ πῇ ὅτι κατὶ τὸ ὑπόπτο συμ-
βαίνει. Καὶ τότε, ἔαίρω τί πρέπει νὰ
κάνω!...

Οἱ μπαμπάδες.

Ὁ Ἀβραάμ παραπονεῖται στὸν φίλο
τοῦ Κοέν:

— Ἡ κόρη μου παραστράτησε, ἀγα-
πητέ μου. Τὴν ξεμύλισαν.

— Καὶ τώρα, τί σκοπεῖς νὰ κάνης;

— Ψάχνω νὰ βρῶ τὸν πατέρα.

— Καὶ δὲν μπορεῖς νὰ τὸν βρῇς;

— Τάχα υπερδέσκει, φίλε μου. Μέχρι
τώρα, ἔχω βρῇ πέντε μπαμπάδες τὸ
παιδιοῦ!...

Τὸ φάρμακο.

Ὁ φαρμακοποιὸς Ε... πῆρε τελευ-
ταῖος τὸ ἀκούσιο γράμμα:

«Ἀξιότιμη κύριε, ἐπιτόμως μου νὰ
σὰς εὐχαριστήσω ἰδιαίτως γιὰ τὸ
φάρμακόν ποῦ μοῦ δώσατε προχθές γιὰ
τὸ συνάχι. Τὸ φάρμακόν αὐτὸ μὲ ἱκανοῦ
ποίησε ἀπολύτως. Ἡ γυναίκα μου, ἀπὸ
τότε ποῦ ἀρχισε νὰ τὸ παίρνει, ἔχασε
τελείως τὴ φωνή της καὶ δὲν μπορεῖ
νὰ μιλήσῃ. Σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ στεί-
λετε ἀκόμα ἕξ μπαμπάκια. Ὅλος ὁ
μέτερος, Ἰσιδώρος Κοέν».

Ὁ κόσμος τῆς Τέχνης

Μαλακάσης

τοῦ κ. ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἦταν ἕνα ἀσημόγκριζο χειμωνιάτικο
δειλινὸ ὅταν ἐγὼ κι' ἡ γυναίκα μου εἶδαμε
γιὰ στερνὴν φορά τὸ Μαλακάση. Μπαίνο-
ντας στὸν «Εὐαγγελισμό» — ὅπου νοσηλεύ-
ταγε — ἀντάμωσα ἕνα γνωστὸ μου γι-
ατό.

— Πὼς εἶνε; Τόνη ρώτησα ἀνυπόμονα.

— Τὰ ἴδια, ἔκανε ἀδιάφορος, καὶ δια-
στικε νὰ μ' ἀφήσῃ γιὰ νὰ πᾶει σ' ἕναν
ἄρρωστο ποῦ εἶχε πάθει κάποιαν κρίση.

Ἐκρούσα δειλὰ τὴ θύρα,

Ἐμπρὸς! ἀκούστηκε μιά σιγαλή
φωνή.

Μπήκαμε μέσα ἀλαφροπατώντας. Ὁ
ποιητὴς μᾶς δέχθηκε μ' ἕνα φωτεινὸ χα-
μόγελο. Ἦταν μισοξαπλωμένος στὸ κρεβ-
βάτι κι' εἶχε τὴν ὄψη χλωμὴ καὶ κουρα-
σμένη — κι' ὅμως ὥραϊον ὅσο ποτέ. Μὲ
τὰ μακρὰ, ἀδυστάσιμα δάχτυλά του
διωρθωνόταν. Ἐσάχινε τὰ μαλλιά του,
συμμόρφωνε τὴ ρόμπα του, προσπαθοῦσε
νὰ σιγουρίσῃ.

Μᾶς ἐσφίξε ἐγκάρδια τὸ χέρι:

— Ἀγαπημένοι μου! Μ' ἔχετε σκλα-
δώσει μὲ τὴν κολωσύνη σας! εἶπε. Ἀχ,
ἔφριξε νὰ τὸ μυρίσω!

Τοῦδωσα καὶ μύρισε ἕνα μπαουκεττάκι
ἀπὸ ζουμπούλια ποῦ τοῦ εἶχαμε πᾶει.

— Λουλούδια! Λουλούδια! ἔκανε ἀνα-
στενάζοντας. Νὰ μιά ἀπὸ τίς πιὸ μεγά-
λές καὶ τίς πιὸ ἄκακες ἀγάπες μου!

Κάμποσιν ὥρα μείναμε σιωπηλοί. Ὁ
ποιητὴς πότε κυττούσε ἔξω τὸ φῶς τῆς μέ-
ρας ποῦ ὅλο καὶ λιγόστευε, καὶ πότε ἔ-
ψαχνε νὰ μαντέψῃ στίς μορφές μας κατὶ.
Τέλος μίλησε:

— Τί λέτε; Ὅθι βγῶ σύντομα ἀπὸ δῶ
μέσα; Βαρέθηκα πιά!

Τοῦ εἶπαμε μερικά λόγια ἐνθαρρυντι-
κά. Φαίνεται πὼς τοῦ κάνανε καλὸ, γιατί
ἀμέσως ἄρχισε νὰ ρωτᾷ γιὰ τὴν πνευ-
ματικὴ κίνηση, γιὰ μερικά φιλικὰ πρόσω-
πα, γιὰ μᾶς τοὺς ἴδιους. Ἐπειτα μοῦ ζή-
τησε νὰ τοῦ ἀπαγγεῖλω μερικοὺς νέους
στίχους μου.

— Ἄλλη φορά, Δάσκαλε, νὰ φέρω μα-
ζί μου νὰ σὰς διαβάσω.

— Δὲ θυμόμαστε τίποτα ἀπ' ἐξώ;

— Ὅχι! ἔκανα ντροπισμένους.

— Τότε θὰ σὰς πῶ ἐγὼ ἕνα ποίημα
μου. Ἄν θέλετε μάλιστα γράφετε, ποῦ καὶ
δόςτε τὸ στὸ Χάρη γιὰ τὴ «Νέα Ἑστία».

Πῆρα ἕνα χαρτί κι' ἐγράψα τοὺς στίχους
ποῦ ἀπάγγειλε — τραγοῦδισε, καλύτερα —
μὲ κείνον τὸν ἐξάσιον τρόπο του.

— Τώρα διαβάστε τὸ μου σείς! παρα-
κάλεσε.

Ἀκούσε τὸ τραγοῦδι τοῦ μὲ μιά λα-
χτάρα ἀνέπωτη. Κᾶνα δυὸ φορές μὲ στα-
μάτησε γιὰ ν' ἀλλάξῃ μιά λέξη ἢ νὰ προσ-
θέσῃ ἕνα νί. Τέλος εἶπε:

— Ἐτσι. Καλὸ εἶνε.

Ὑστερα ξανάρχισε νὰ κουβεντιάζει γιὰ
χίλια δυὸ πράγματα.

Μὴν πολυμιλάτε, ἰκέτewe ἡ γυναί-
κα μου. Θὰ σὰς κουράσει!...

— Ἀ, μπᾶ, μοῦ κάνει καλὸ, ἀπάντησε
Διαμαρτυρήθηκε καὶ κάναμε νὰ σηκω-
θοῦμε. Ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχθῇ πὼς
εἶχαμε δίκιο. Μὰ δὲ μᾶς ἄσινε νὰ φύ-
γουμε: Ἀς μέναμε ἀκόμη κι' ἂς μὴ μι-
λούσαμε.

Λίγο ἀργότερα μπήκε μέσα ἡ νοσοκό-
μα. Μᾶς ἐγνεψε πὼς ἦταν καιρός.

— Ἀχ, αὐτὰ τὰ πλάσματα! ψιθύρισε,
πὼς γίνονται ἀντιπαθητικά!

Τὸν ἀποχαιρέτησαν. Βγαίνοντας ἔρρι-
ξα μιά στερνὴ ματιά στὸν ἄρρωστο ποι-
ητῆ. Μὲς ἀπὸ τὰ ἐκφραστικά του μάτια,
ποῦ μᾶς παρακολουθοῦσαν, εἶδα κατὶ σὰν
ἱκεσία. Ἐρρίγησα. Ἐνα κακὸ προμάντε-
μα ἔκρουσε τὴν ψυχὴ μου. Κι' ἀλλοίμονο,
βγήκε ἀληθινόν... Ἀλίως μέρες μετὰ, ποῦ κι
νῆσαμε νὰ πᾶμε στὸν «Εὐαγγελισμό», μᾶ-
θαμε στὸ δρόμῳ πὼς τὸ Μεσολογγίτικο
ἀπὸνι εἶνε πιά σκοπασμένο!

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ ΑΥΤΗΣ
ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟ-
ΦΩΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Οἱ Μεγάλοι καὶ τὰ ἔργα των

ΣΑΜΠΡΙΕ : «ΕΣΠΑΝΙΑ»
Δευτέρα, 10 Φεβρουαρίου, ὥρα 12.

Ὁ Γάλλος Ἐμμανουὴλ Σαμπριέ (1841—
1894) δὲν εἶχε ἐπηρεασθῇ εἰς τὴν ἀντίληψιν
τοῦ περὶ Τ-χνης ἀπὸ τὸν Καίσαρα Φράνκ. Ἡ
Ραψωδία γιὰ ὀρχήστρα μὲ τίτλο «Ἑσπᾶνια»,
ἀφιερωμένη εἰς τὸν Λαμορέ (1834—1899)
ἔστι ἀπὸ τοὺς ἰδρυαί των ὁμωνύμων συναυ-
λιῶν ἐπαίχθηκε γιὰ πρώτην φορά εἰς τὰς 4
Νοεμβρίου 1883, ἀπὸ τοῦ δὲ ἐκτελέσας, συχνὰ
σὲ συναυλίας, ἐνὶ τῇ θεατρικῇ τῇ τῇ εἰς ἄ-
πομνησθῇ ἡ λαϊκὴ μουσικὴ, Ἰσπανικὸν γοῦρ,
τοῦ εἰσὺς τῆς Χότα καὶ Μαλαγκουένια, ἀπο-
τελοῦν τὸ κύριον ὀλίκον τῆς «Ἑσπᾶνιας». Ἐἵας
χορὸς βάλς, ἀνερσκεταί εἰς τὸ ἔργον, «Ἑ-
σπᾶνια βάλς» τοῦ Βολτιούφελ (1837—1913).

Ὁ Σαμπριέ εἶνε περισσότερο ζωγράφος
παρὰ μουσικός. Τὰ χρώματά του εἶνε θαυμά-
σια. Ὅπως ὁ Σεζάν, δίδει πὼς ζωγράφει ἐνυ-
πώσεις, καὶ ἀπὸ τὴν φύσιν ἀκόμα. Οἱ Ἰσπα-
νίδες χρυσαυτίες, μὲ τὸ μαντήλι, τὸ χιτὼν καὶ
τὴν βεντάλια, σχεδιάζονται ἀνύγλυφα, καὶ
χρωματίζονται μὲ χρυσαυτί καὶ πορφύρα. Ὁ
τοῦος καὶ ὁ ρυθμὸς εἶνε εὐδαίμονι, μεθυστικοί,
θεωρεῖται, τραχεῖς. Ὁ Σαμπριέ εἶνε ἀξίος
τρεβρόμου τοῦ ἱμπρεσιονισμοῦ καὶ τοῦ Ντε-
μπυσσώ.

ΣΟΠΕΝ : ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΠΙΑΝΟΥ.
Εἰς μι εἰλας. (Β' καὶ Γ' μέρος).
Τρίτη 11 Φεβρουαρίου, ὥρα 14.30.

Ὁ Σοπέν, ἐδημοσίευσεν πρῶτα τὸ εἰς μι
Εἰλας, κοντσερτό (ἔργ. 11) καὶ κατόπιν τὸ
εἰς φα εἰλας. (ἔργ. 21), ἂν καὶ τὸ πρῶτον,
τὸ ἔγραψε μὲ τὰ δὲ δεύτερον. Τὸ εἰς μι εἰλας.
κοντσερτό, ἀνῆκε εἰς τὸ ἔτος 1830 καὶ εἰς
χάρη γιὰ πρῶτην φορά εἰς Βαρσοῦ ἀπὸ τὸν
συνθέτη.

Τὸ δεύτερον μέρος, «Ρομάντος», εἶνε ἕνα εἰ-
δος «Νυκτερινῶν». Ὁ Σοπέν ἔλεγε γι' αὐτό,
ὅτι εἶνε ὅπως «ὅταν ρεμπαίει κανεῖς σὲ μιά
ἀνιερῆτικὴ φυγαδολοχίαν Βαρσοῦ». Ἡ ὁρ-
χηστρὰ ἐμφανίζει τὴν μελωδίαν, τὴν ὅσην «ὑ-
φαίρει μὲ ἀκτίνας τῆς Σελήνης» τὸ πιάνο.

Ἰδιαίτερη εὐχαρίστηση ἀρενεῖ, ἀπὸ ἀ-
πόψεως τεχνικῆς, γιὰ τὸν πιανίστα τὸ τρίτον
μέρος. Τὸ θέμα, ἐξελίσσεται ἀπὸ τὴν ἀνάλυση
μῆς ἀπλῆς συγχορδίας καὶ γίνεται ζωηρὸ
καὶ λαμπρὸ, μέχρις ὅτου περιπλέκεται πάλι σὲ
ἀτελειώτους Μοιάνδρους. Πολλοὶ θεωροῦν ὅτι
ὁ ἀκροατὴς δὲν μὲνι εἰς ἱσὺ μὲ τὸν ἐκτελε-
στικὴ εὐχαριστήριος ἀπὸ τὸ τρίτον μέρος. 10
τελευταῖο ὅμως αὐτό, εἶνε καὶ ζήτημα ὑπο-
κειμενικῆς ἐκτίμησης.

ΝΤΕΜΠΥΣΣΩ : «ΣΥΝΝΕΦΑ».
Πέμπτη 13 Φεβρουαρίου, ὥρα 23.30

Σὲ προηγούμενον σημείωσα, γράφαμε γιὰ
τὴς «Ἰστορίες», τὸ δεύτερον ἀπὸ τὰ «Νυκτερι-
νὰ» τὸ Ντεμπυσσώ. Συμπληρώνουμε σημεῖον
γιὰ τὰ «Σύννεφα».

Τὸ φαινομενικὰ ἀμετάβλητον τοῦ οὐρανοῦ,
μὲ τὴν ἀρχὴ καὶ ἐξίστην πορτὴ συνήφων, ποῦ
διαλύονται σὲ μιά εἰκόνα σταγιά μὲ λευκὰς
ἀποχρώσεις. (Ντεμπυσσώ).

Ὁ ἦχος γίνεται πὼς λεπτός, διαλεχτός, αἰ-
ωρομένης, ἀσπληγτος. Στὰ «Σύννεφα» δὲν
ἀκούεται παρὰ μιά ἀνυστή καὶ δὲν διακρί-
νεται ἄλλο, ἀπὸ τὴν ἀσπρὴν κίνησιν. Τὰ σύννε-
φα τῇ νύχτῃ εἶνε ἀόρατα, ἀπροσδιόριστα. Τὰ
φαινόμενα κινεῖται, χωρὶς νὰ μὴν νὰ ἂς πε-
ριγράψῃ. Μόνον ποῦ καὶ ποῦ τρεμοσάει τὸ
φεγγαριὸν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ ἀργυρὰ χεῖλη τῶν
συνήφων, ἀλλὰ τὸ φόνον ξαναγίνεται νῆγ-
ρα σκοτεινόν.

Μὴ ζήτησιν κανεῖς νὰ εἶρῃ θέματα συγκε-
κριμένα. Ὅλα εἶνε διάχυτα, ὑπονοούμενα,
ρευστά. Ἡ ὁρμητικὴ περιορίζεται σὲ νὰ ὀρῇ

Ἡ ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΗΣ ΚΡΑ-
ΤΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

Μὲ διευθυντὴ τὸν κ. Θ. Βαδαγιάννη
ἐδόθη τὴν περασμένη Κυριακὴν στὰ
«Ὀλύμπια» ἡ τακτικὴ συναυλία τῆς
Συμφωνικῆς Ὀρχήστρας.

Πρέπει ἀμέσως νὰ σημειώσωμε με-
ρικὰς ἐπιφυλάξεις στὴν ἀπόδοσιν τῶν
ἔργων τοῦ Μότσαρτ. Οἱ ἀτέλειες σὲ νε-
ώτερα ἔργα, ρομαντικὰ ἢ ἱμπρεσιονι-
στικά, δὲν κάνουν καὶ τόση ἐντύπωση
διότι σκεπάζονται ἐν μέρει ἀπὸ τὴν
διαφορετικὴν — πλουσιώτερη — ἐνορχή-
στρωση. Ὁ Μότσαρτ ὅμως εἶνε κλασσι-
κός. Ἡ δὲ μεγάλῃ δυσκολία ἐγκτεταί ἀ-
κριβῶς εἰς τὸ ὅτι ἀπαιτεῖται ἀπαρα-
μίλλῃ ἀκρίβεια στὴν ἐκτέλεσιν, ποῦ πρὲ
καὶ νὰ συνδυάσῃ τὴν τελειότητα, τὴν
κομψότητα καὶ συγχρόνως ὅλη τὴν θερ-
μὴ καὶ τὸν αἰσθηματισμό. Ὅλα αὐτὰ,
ἐπὶ πλέον νὰ γίνονται χωρὶς νὰ ὑπάρ-
χουν στὴ διάθεσιν τῆς ὀρχήστρας τὰ
συγχρόνα μέσα τοῦ ἀκοῦτου καὶ «ἀνευ-
θυνοῦ» χρωματισμοῦ. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν
ἐποχὴν, τόσο ἡ Εἰσαγωγή στὸν «Ντὸν
Τζοβάννι» ὅσο καὶ ἡ «Συμφωνία Κον-
τσερτάντε» (πρῶτη ἐκτέλεσις), ἦσαν ἂ
τελείς.

Στὴν Συμφωνία ἔλαβαν μέρος ὡς
σολίστες ἡ κ. Σὺλδτ Κούλα, βιολί, καὶ
ὁ κ. Κωνστ. Κούλας, βιόλα. Οἱ παρα-
τηρήσεις ποῦ ἐκάναμε, δὲν ἀναφέρον-
ται στούς σολίστας, ποῦ ἐπαίαν μὲ
μουσικότητα, συγχρόνισμὸν καὶ αἰσθημα-
— ἰδίως ἡ κ.

ΠΑΛΗΝΕΣ ΑΠΟΚΡΗΕΣ ΤΑ ΚΟΜΙΤΑΤΑ ΤΟΥ Κ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ

Τί κακό γινόταν, στήν
ὁδὸ Σταδίου! Τί ὄχλο-
σὴ! Τί συρφετός! Μὲσα
σὲ σύννεφα ἀπὸ σκόνῃ,
περινοῦσαν τὰ λατῶν, ὑγρὰ
τόνα πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο, γεμά-
τα ντόμινά μαύρα καὶ τριαντα-
φυλλιά καὶ γαλάζια καὶ κόκκι-
να καὶ κίτρινα καὶ πράσινα μὲ
νταντέλλες μαύρες, μ' ἄσπρα
γάντια καὶ κάτι μακρυὲς γρα-
ματιστὲς κορδέλλες κρεμαστές
πίσωθε. Φωνὲς μασκαράδικες,
στραγάλια, Μπουκεττάκια. Βου-
κέττες ἀπὸ σερπαντὲν καὶ βου-
χὴ τὸ κομφετί. «Ἐδῶ ὁ γαρτο-
πόλεμος! Χαρτί καὶ πόλε-
μος!» Τρόμπες: «οὐγου-νὺ-ου-
ου!!».

Τὰ πεζοδρόμια παστὰ ἀπὸ
τὸν κοσμικὴν ποὺ ἐσαίρνε πα-
τεῖς μὲ πατῶ σε τὰ παιδιά του
μὲς τὸν ἄμμο μὴ πιδαιμὴ κι'
ἀπάνω στὰ μαύρα ἀνθρώπινα
κύματα: Τὰ τουρτάκια καπέλα
τῶν γυναικῶν σὰ μαυρὲς φορτω-
μένης! — ὅλα αὐτὰ δου-
τηγμένα στὸ ἀλεύρι, τυλιγμέ-
να σ' ἕνα σταχτοκίτρινο πέπλο
βαρὺ καὶ πνιγρὸ... .

Νὰ κι' ὁ Θεοδόσιος! «Οὐ
σαλαμαρά! — Μπράβο! μπρά-
βο!» του φωνάζουν ἄλλοι — καὶ
δὲς του τὰ παλαμάνια ἀπὸ πέ-
ρα, ὅλο τὸ δρόμο ποὺ ἔρχεται...
ἀπάνω σ' ἕνα γαῖδαρο ἀνάπα-
δα, μὲ τοῦ γαῖδαρου τὴν οὐρὰ
ἀνάσηκωτὴ στὰ χέρια ἀντί-
στραφικὰ... κι' ἐκοδὲ μ' ἕνα
φαλίδι τριχὲς ἀπὸ τὴν οὐρὰ
καὶ τὴν μοίραζε στὸν κόσμο!..

«Ἀπ' τὴν οὐρὰ κρεμότανε μὴ
ἐπιγραφὴ: ΕΘΝΙΚὸΝ ΤΑΜΥ-
ΟΝ. Πλάτ' στὸ γαῖδαροκαβαλ-
λάρη ἔτρεχε ἕνας μουτζουρω-
μένος παλιότσος καὶ τοῦδινε γαρ-
τάκια ἀπ' ἕνα πανέρι ποὺ ἔ-
γραφε ἀπ' ἔξω: ΜΗΝΙΔΕΤΑ-
ΚΕΙΑ. Ὁ γαῖδαρος εἶχε στὸ κε-
φάλι μὴ σημαία, γαλανολευκὴ
μὲ κόκκινα γράμματα: ΔΟΛΙΑ
ΠΑΤΡΥΣ. Καὶ στοῦ ἴδιου τοῦ
Θεοδόσιου τὸ φέσι, ἦταν κολ-
λημένο ἕνα χαρτί ποὺ ἔλεγε:
ΣΙΝΝΑΛΑΓΟΙ. Καὶ σφυρίγμα-
τα, τρόμπες χάνανα τρακάνια
χαρτοπόλεμος, στραγαλιὲς κα-
τάμουτρα καὶ μαγκάρια καὶ μα-
ρίδα ἀπὸ πίσω ἀτελείωτη... .

...Καὶ νὰ πάλι ἀμάξια μὲ
τὰ αἰώνια ντόμινά, ποὺ ἐξαφνὰ
σηκώνοντα ὀρθὰ καὶ οἰχνοῦνε
μὲ λύσσα κατὰ κάποιο παράθυ-
ρο στραγάλια, μπουκεττάκια, τὴν
τύχην στὸ χέρι... . Στ' ἄ-
ναμεταξὺ, «Μακεδόνες» πεζοί,
μισόγυμνοι μὲσα στὰ χρυσό-
γαρτα, καὶ «γαμπροὶ» καὶ «γύ-
φες» ποὺ φοροῦν τὸ σεντόνι τοῦ
νυφικοῦ τοῦς κρεββατοῦ γιὰ
πέπλο καὶ μπουλούκια - μπου-
λούκια παληάτσου μὲ κουδου-
νάκια... καὶ ἱππότες ἀπὸ
ἔπερες μὲ ἰσπανικὰ καὶ περμιαν
τόνες μὲ πορτοκαλλὰ κοντοφύ-
στανα καὶ μάγουλα βαμμένα
σὰν αὐτὰ τοῦ Πάσχα καὶ μὲ
κατσαρά ἀπὸ ροκανίδια... καὶ
κάτι διαβόλοι κόκκινοφωρεμέ-

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελὶς 18

νοὶ μὲ τὶς οὐρὲς τοὺς ἄλλα-
πρατσέτα... .
...Καὶ πάλι φωνές: «Χά!
χά! χά! χά!» καὶ τρόμπες καὶ
ροκάνες καὶ σφυρίγματα καὶ
παλαμάνια... . Κι' ἐξαφνὰ:
«Νά! νὰ τὸ Κομιτάτο! Ἐρχο-
νται, ἔρχονται! Τὸ Κομιτάτο...»
...Σ' ἀτέλειωτὴ σειρὰ περ-
νοῦσαν τ' ἀμάξια στολισμένα
μὲ λουλούδια ψεύτικα κι' ἄλλα
μ' ἀληθινὰ μὲ κορδέλλες πολὺ-
χρωμες ποὺ κυματίζανε στὰ κε-
φάλια τῶν ἀλόγων, στὶς οὐρὲς
τοὺς, στὶς ρόδες... Ἀρματα-
ντυμένα μὲ χασέδες καὶ κόκκι-
νο λαδὸπανο φορτωμένα ἑτε-
ροῦς τοῦ Ὀλύμπου: Ἦρες, Ἀ-
θηνῆς μὲ δόρατα καὶ Ἀφροδι-
τες μὲ χοντρά μπράτσα τριχω-
τὰ καὶ μὲ κάτι μὸρτηδες ἑρ-
μῆδες καὶ Ἡρακίτους καὶ Γα-
νυμήδες σὰ, νὰ πηγαίνανε
μὲ τὴ σούστα στὶς Τζιτζιφιές
γιὰ μπάνιο... .

...Νὰ καὶ μιά παρέα ποδὴ
λάτα μὲ χρωματιστὰ χαρτίνα
τρίγωνα στὶς ρόδες... . Καὶ πάλι
ἀμάξια... . Ὡχ μὴ ντιστέγῃ
κέδ' κ' ἡ γαμάκη μαρκήσιος καὶ
καβαλλιέρους μὲ ὑπερδύσκες ἄ-
σπρες ποὺ πετοῦσαν ματσάκια
μενεξέδες... . Καὶ στ' ἀναμε-
ταξὺ πάλι κάτι μουτζουρωμένοι
μὲ λουλάκι καὶ ὄχρα, ντυμένοι
μὲ προβιές καὶ μὲ κέρατα ἀπὸ
σφαγὰ στὸ κεφάλι (Μπορ! τί
ἀηδία!).

...Κι, ἀπάνω σὲ δυὸ ρόδες

Οἱ λωποδύται: — Ψηλά τὰ χέρια!
Ἡ πτωχευμένη κόμησσα στὸν ὑπηρετὴ της: — Ζάν, πῆς
στοὺς κυρίους νά... περάσουν δταν κληρονομήσω τὸν θεῖο
μου!...

Στὴ Πλάκα

— Ἀπὸ τότε ποὺ εἶδε τὸν «Γιὺν τοῦ Ταρζάν» στὸν κι-
νηματογράφο, δὲν μοῦ ἔχει ἀφήσει... σχοινὶ τῆς μπουγάδας,
τὸ παληόπαιδο!...

(Σκίτσο τοῦ κ. Ν. Νομικοῦ)

πέρασε ἀργὰ - ἀργὰ μὴ βρυ-
κούλα ὅλο ἀπὸ ἄσπρα τριαντά-
φυλλα, μὲ τὸ πανάκι τῆς τ' ἀνοι-
χτὸ, στολισμένο κι' αὐτὸ μὲ
γυρλάντες ἀπὸ γαλανὰ λουλού-
δια... καὶ τὴν τραβοῦσανε
δυὸ ὄμορφα ναυτάκια, ζεμένα
στὸ τιμόνι τοῦ δίτροχου καὶ
τὸ καθένα κρατοῦσε στὰ γέφυρα
τοῦ ψηλὰ ἀπὸ τὰ περιστέρια ἄ-
σπρο ποὺ φτεροκοποῦσε... Μὲ
σα στὴ βαρκούλα καθόταν ἕνα
παιδάκι σὰν ὁλόγυμνο, μὲ τρι-

κόροζ, μὲ φτερούγες στὶς πλά-
τες καὶ μὲ μὴ φαρέτρα γεμά-
τη βέλη - ὁ ἔρωτας! — καὶ κρα-
τοῦσε στὰ χέρια του σὰ γαλι-
νάρια τὶς οὐρανιὲς κορδέλλες,
ποῦτανε δεμένα τὰ περσιτέ-
ρια. «Ἄ, ἄ, ἄ, ἄ!» ἔκανε ὁ
κόσμος ὅλος καθὼς περνοῦσε,
καὶ δὲς του χειροκροτήματα...
... Πῶ - πῶ - πῶ! τί μεγά-
λα κεφάλια εἶνε τοῦτα! γατί-
σια καὶ σκυλλίσια καὶ γουρζο-
νίσια καὶ μούρες πουλιῶν καὶ
καδούκια ἀπὸ σαλιγκάρια μὲ
κάτι σωληνὲς γιὰ κέρατα ποὺ
ξεπιτσιλιζοῦν μὴ πῆχυ ἔξω καὶ
πιτσιλιζοῦν τὸν κόσμο μὲ κω-
λώνια... . Νὰ κι' Ἀραπάδες
καὶ Βλάντισσες μὲ μικρὰ Ἑλλη-
νάκια! Νὰ καὶ κάτι λεροφορε-
μένο, ἀπ' τὴ Σιγδίτσα, μὲ μὴ
γάλου κουδάρδε γεμάτους νε-
ρὸ φωνάζοντας: «Γάλα κα-
λὸ-ὄ»...

...Κυττάγτε τὴν ἐκείνη ἐ-
κεῖ! — μὴ Κυρία τῆς μόδας
μὲ σκούπα γιὰ βεντάγια, πύ-
σινγκινη τὶς φούστες τῆς ὡς τὰ
γόνατα καὶ δειχνε, μὲ χίλια
σαλιμάνια, γάμπες εὐζωνικὲς
κι' ἀντοίκια χοντροπάπυρτα
λαστινένια, μὲ τ' αὐτὰ ἀπό-
ξω...

...Καὶ πάλι ἀμάξια μὲ νιέ-
μινα καὶ σοῦστες φορτωμένες
μὲ μισόγυμνους ἀνθρώπους, τι-
λιγμένους σὲ σεντόνια ποὺ πῆ-
γαῖναν τάχατες στὸ Φάληρο!
— Κι' ὁ κόσμος τοὺς φώναζε:
«Κρύο! κρύο! μπουζι» — καὶ
πάλι μᾶσκες καὶ κουσελουάνα
καὶ γυναιστὶ καὶ χουσόχαρτα
καὶ λουλούδια καὶ γέλια καὶ
φωνές καὶ χαχαρίσματα καὶ
σερπαντὲν καὶ σκουντιέρες καὶ τσι-
μπιές καὶ πατήματα κάλων καὶ
κερατιλίκια καὶ στανιὰ καὶ
«Χαρτί καὶ πόλεμος!» καὶ πα-
λαμάνια καὶ δὲν παίρνουν τέ-
λος ἀπὸ τὴν μὴ ἄκρην τοῦ δρό-
μου ἴσαμε τὴν ἄλλη... .

(Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν «ΚΕ-
ΡΕΝΙΑ ΚΟΥΚΛΑ»)

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Θύελλα σὲ μητρικὴ καρδιά

ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΖΑΙΗΜΣ ΚΑΙΗΝ

1108

Τότε ἡ καρδιά τῆς Μίλντρεντ δὲν ἦταν
τόσο ἀγρία σπαραγμένη ὅσο αὐτὴ τὴ φο-
ρά. Φευγόντας ἀπὸ τὸ καμαρίνι τῆς Βέ-
τας μὲ τὸ πρόστυχο ντεκόρ ποὺ θύμιζε
τὸν ἀγοραῖον ἔρωτα, ἡ τραγικὴ αὐτὴ μη-
τέρα βάδιζε τελείως ἄσκοπα, χωρὶς ὠρι-
σμένη κατεύθυνση. Ὁ νοῦς τῆς ἔτρεχε ἄλ-
λου. Στὰ παλαιὰ χρόνια, τότε ποὺ ζοῦσε
μὲ τὸν ἄνδρα τῆς τὸν Μπέρτ, καὶ τὰ δυὸ
τῆς κοριτσάκια, τὴν ἀξέχαστη Κέη καὶ
τὴ Βέτα... Αὐτὴ τὴ Βέτα ποὺ τώρα!...
— Πρέπει νὰ τὴ σώσω! ψιθύριζε ἡ
Μίλντρεντ. Πρέπει νὰ τὴν ἀποσπάσω ἀ-
πὸ αὐτὴ τὴ ζωὴ... Ὅτι κι' ἂν συμβῇ, ἐ-
γὼ θὰ ἔχω τὴν εὐθύνη. Ἐγὼ εἰμαι ἡ μη-
τέρα!... Καὶ σὰν μητέρα πρέπει νὰ κάνω
κάθε θυσία... Ἔχω δὲν ἀξίζει γιὰ θυ-
σιες... Μοῖ φέρθηκε τόσο ἀχάριστα, τό-
σο πρόστυχα, τόσο ἐλκεϊνὰ! Ὡστόσο εἴ-
ναι παιδί μου, σπλάχνο μου! Κι ὁ Μπέρτ
τὴν ἴδια γνώμη ἔχει, κι' αὐτός. Ὅτι πρέ-
πει νὰ σώσουμε τὸ κορίτσι μας ἀπὸ τὸ
δρόμο ποὺ πῆρε... Γι' αὐτὸ μ' ἔφερε στὸ
καταγώνιο τοῦ Βάλλου... Γιὰ νὰ δῶ μὲ
τὰ μάτια μου... «ὦ! Θεέ μου!... Τί
πρέπει νὰ κάνω»;

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ, κατὰ τὶς 10,
ἡ Μίλντρεντ στοιματοῦσε μὲ τὸ αὐτοκίνη-
τό της μπροστὰ στὴ μεγάλη κιγκλιδόφρα-
χτὴ πόρτῃ ἐνὸς μεγάρου, ὅπου ἦταν κρε-
μασμένη μὴ τομπέλλα μὲ τὴ λέξη «ΠΩ-
ΛΕΙΤΑΙ».

Ἦταν τὸ παλὸ ἀρχοντικὸ μέγαρο τῶν
Μπέραγκον ὅπου ἄλλοτε γίνονταν οἱ κο-
σμικότερες δεξιώσεις τῆς Καλλιφορνίας...
Τώρα δὲς τὰ πάντα μαρτυροῦσαν ἐγκα-
τάλειψη. Ὁ κήπος ἦταν χορτορισομένος,
τὰ παράθυρα εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ δάψιμο,
οἱ τοῖχοι παρουσίαζαν πολλὰ σημάδια φθο-
ρᾶς. Ἡ Μίλντρεντ ἔσπρωξε τὴν πόρτα,
ποὺ ὑπεχώρισε τρίζοντας καὶ ἀνέθηκε τὴ
μαρμαρίνη σκάλα τοῦ μεγάρου. Στὸ πλα-
τύσκαλο τὴν περίμενε ὁ Μόντε Μπέραγ-

Ἡ πρώτη φιλενάδα: — Ἐμένα, ὁ
πρώτος μου ἔρωτας ἦταν ἕνας ἀνθυ-
πίαρχος...
Ἡ ἄλλη: — Ἐμένα, ὁ πρώτος μου
ἔρωτας ἦσαν... φοιτηταί!...

κὸν μὲ ὕφος ποὺ ἔδειχνε κατὰπληξη καὶ
ἀπορία.

— Ἦρθες λοιπόν; τῆς εἶπε στὸν ἐνι-
κό, σὰν νὰ εἶχε ξεχάσει τελείως τὴ ρῆση
τοῦς. Ὅταν μὴν τῆς φωνήσεσαι ὅτι ἤθελες
νὰ ἔλθης, σοῦ ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἤθελα νὰ
τὸ πιστέψω...

Καὶ καθὼς ἔμπαιναν στὸ ἀπέραντο
γῶλλ μὲ τὴν βαρεὴ ἐπίπλωση ἀπὸ ξύλο
καρυδιά, εἶπε:

— Θέλεις νὰ καθήσουμε ἐδῶ; Εἶνε προ-
τιμώτερο... Ἐπ' αὐτὸ εἶπε σκοτεινὰ...

Ἡ Μίλντρεντ δὲν ἀπαντοῦσε, ἀλλὰ πε-
ριεργάζονταν μὲ προσοχὴ τὸ κάθε τί...

— Μιλὰ σοδάρ, Μίλντρεντ, ὅτι θέ-
λεις νὰ τὸ ἀγοράσεις; ῥώτισε ὁ Μόντε.

— Δὲν ξέρω τίποτε ἀκόμα, ἀπάντησε
ἡ Μίλντρεντ σὰν νὰ μονολογοῦσε.

Κι' ἀμέσως ὕστερ' αὐτὴν ρώτησε:

— Μένεις ἐδῶ ὁλομόνυχος;

— Ναι, ἀναγκαστικά... ἀπάντησε ἡ
Μίλντρεντ. Κάποιος πρέπει νὰ δειχνῇ τὸ σπῆ-
τι στοὺς ὑποψήφιους ἀγοραστές. Ὅσα πῆς
κάτι!...

— Τί ἔγινε τὸ κτήμα μὲ τὶς πορτο-
καλλιές; ῥώτισε ἡ Μίλντρεντ, ἀποφύγον-
τας ν' ἀπαντήσῃ στὴν προσφορά τοῦ.

— Τὸ πούλησα γιὰ νὰ πληρώσω φό-
ρους... Σιγά-σιγά πουλήθηκαν ὅλα!...

Ἐμεινε μόνο αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέγαρο καὶ ἡ
παρλιανὴ βίλλα... Λοιπόν, Μίλντρεντ,
τί θέλεις; Γιατί ἦρθες;

— Οὐτε κι' ἐγὼ ξέρω καλὰ-καλὰ!... ἀ-
πάντησε ἡ Μίλντρεντ.

— Ἄν ἔχῃ σκοπὸ ν' ἀγοράσῃ αὐτὸν
τὸν τάφο σὲ ἀποτρέπω Μίλντρεντ! Ὅσα
εἶνε τρέλλα!...

— Μὰ δὲν τὸ δρίσκω καθόλου ἄσχημο,
εἶπε ἡ Μίλντρεντ.

— Εἶνε σαράβδι!... Ἐχει ἀνάγκη
ἀπὸ γενικὴν ἐπισκευὴ καὶ νὰ ἐπιπλώσῃ.

— Αὐτὰ γίνονται, εἶπε ἡ Μίλντρεντ.
Δὲν εἶνε καὶ τόσο δύσκολα...

Ἀκολούθησε μὴ σιγὴ ποὺ κράτησε κά-
μποσα λεπτά. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Μίλ-
ντρεντ κἀνέει, ρομφώντας ἀπληστὰ τὸ
τοιγάρο της. Φαινόταν ὅτι τὴν ἀπασχο-
λοῦσε κάποια σοβαρὴ σκέψη... Ὁ Μόν-
τε, ὅρθιος πάντοτε, κἀνέει κι' αὐτός, ἐ-
νῶς τὸ βλέμμα τοῦ ἔδειχνε τὴν ἀνησυχία
τοῦ χαρτοποκίτη, ποὺ δρίσκειται σὲ διαρ-
κὴ ἐπιφυλακή, ἔτοιμος γιὰ κάθε κόλπο...

Πρώτος διέκοψε αὐτὸς τὴ σιωπὴ λέγον-
τας:

— Θυμᾶσαι τὶς σχέσεις ποὺ εἶχαμε
κάποτε... Ποτέ μου δὲν τὶς ξεχάσας, Μίλ-
ντρεντ!...

Ἐκείνη τὸν κύτταξε μ' ἕνα βλέμμα γε-
μάτο εἰρωνία καὶ περιφρόνηση μαζί.

— Ἀλήθεια; εἶπε. Τότε θὰ σοὺ κάνῃς
μὴ χάρι; Νὰ μὲ ζητήσῃς σὲ γάμο!...

Αὐτὸ δὲν τὸ περίμενε ὁ Μόντε. Ἦταν
κάτι ποὺ δὲν τὸν ἔβλεπε μὲ τὸ νοῦ του.

Ἐξυμνος ὅμως ὅπως ἦταν, ἀλλὰ πρὸ πάν-
των πονηρός, προσπάθησε νὰ ξεκαθαρίσῃ
καλὰ τὴν κρούσιν κατὰ τὴν πρόταση
τῆς Μίλντρεντ ἔτοιμος νὰ τὴν παζαρεύῃ
καλὰ.

— Νὰ σὲ ζητήσω σὲ γάμο; ῥώτισε.
Γιατί;

— Αὐτὸ δὲν σ' ἐνδιαφέρει! ἀπάντησε
ἡ Μίλντρεντ, δίνοντάς του, μὴ καὶ καλὴ
νὰ καταλάβῃ ὅτι δὲν ἔτοίμος γιὰ τὸ πρό-
στωπό τοῦ οὔτε ἀγάπῃ, οὔτε ἐκτίμησιν...

Ἡ πρότασή της ἦτον καθαρὰ ἐμπορικὴ.

— Μοῖ ζητᾶς νὰ νίμω ἄνδρα σου καὶ
λές ὅτι αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει; Εἶνε φαι-
σικὸ νὰ βῆλα νὰ μᾶθα τὸν λόγον ποὺ
σ' ἔκανεν νὰ μὲ ζητήσῃς σὲ γάμο... Ἐί-
δες κι' ἐπ' αὐτὸ κάποτε νὰ μὲ ξεφορτωθῇς.

Τώρα, ἔτσι στὰ καλὰ κἀνέμενα θέλεις
πάλι νὰ ὑπλῆξῃς μαζί μου!...

— Ἐχω τοὺς λόγους μου ποὺ θέλω νὰ

σὲ παντρευτῶ! εἶπε παγερὰ ἡ Μίλντρεντ.

— Ἀρχίζω νὰ καταλαβαίνω... εἶπε ἡ
Μίλντρεντ. Πρώτος καὶ κύριος λόγος εἶνε ἡ
Βέτα... Εἶσαι ἔτοιμος νὰ κάνῃς τὰ πάν-
τα γιὰ τὴν κόρη σου...

— Αὐτὰ δὲν σ' ἐνδιαφέρουν! Τί μοῦ
ἀπαντᾷς;

Ὁ Μόντε κατάλαβε ὅτι, ἦρθε ἡ στιγμή
νὰ παῖξῃ τὸ μεγάλο του κόλπο. Κρατοῦσε
ὅλα τὰ ἀτου στὰ χέρια του.

— Δὲν μπορῶ! ἀπάντησε. Δὲν εἰμαι
γιὰ γάμο!... Δὲν ἔχω κορόιδο χρήματα!

Εἰμαι χρεωκοπημένος!... Ἐχω ὅμως τὴν
ἀξιοπρέπεια μου... Δὲν μπορῶ νὰ που-
λήσω τὸ ὄνομά μου...

Καὶ παίρνοντας ὕφος ρωμαντικὸ, ὅπως
ἄλλοτε, ὁ νεαρὸς αὐτὸς ἀριστοκράτης μὲ
τὸν τίποτῳνα χαοκατήρα, προσέθεσε:

— Ὅσα δεχόμενοι εὐχρηστίαν νὰ σὲ κά-
νω γυναῖκα μου, ἀλλὰ ὑπὸ διαφορετικὲς
συνθήκες... Ἄν μ' ἀγαποῦσες ὅπως τό-
τε... Τὴν ἐποχὴ ἐκείνην σὲ λάτρευα. Ἡ-
σοῦν ἡ μόνη γυναῖκα γιὰ μένα... Σ' ἀ-
γαπῶ ἀκόμα, πιστέψέ με, ἀλλὰ δὲν μπο-
ρῶ νὰ σὲ παντρευτῶ!... Δὲν μοῦ ἀρέσει
νὰ ἐξαρτῶμαι ἀπὸ τὴν τσάντα σου!...

Δὲν ἀνέχομαι νὰ μοῦ δίνῃς λεπτὰ! Δὲν
τὸ θέλω αὐτὸ τὸ πράγμα. Ἐχω κι' ἐγὼ τὴν
ἀξιοπρέπεια μου!... Κι' ἐσύ ἄλλως τε θὰ
μ' ἐκτιμᾷς περισσότερο ἔτσι... Τὸ
νοιώθω... Ἄν εἶχα τουλάχιστον μερίδιο
στὴν ἐπιχείρησή σου τὸ πράγμα θὰ ἦ-
ταν διαφορετικὸ... Ὅσα μπορούσαμε νὰ
συζητήσουμε...

Ἡ Μίλντρεντ ἐδάγκασε τὰ χεῖλη της.
Ὡστε αὐτοῦ λοιπόν, ἤθελε νὰ καταλήξῃ
ὁ κύριος!

— Πόσα ζητᾶς, ἡ υπερηφάνειά σου;
τὸν ρώτησε μὲ ἀπέραντη εἰρωνία.

Ἐκείνος ἀπέφυγε ν' ἀπαντήσῃ.

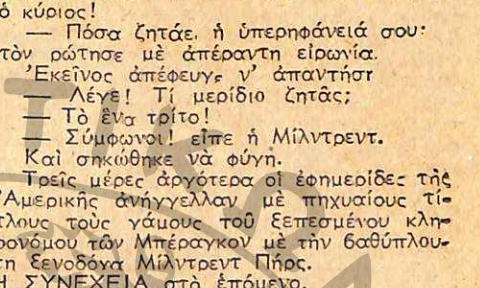
— Λέγε! Τί μερίδιο ζητᾷς;

— Τὸ ἕνα τρίτο!

— Σύμφωνα! εἶπε ἡ Μίλντρεντ.
Καὶ σηκώθηκε νὰ φύγῃ.

Τρεῖς μέρες ἀργότερα οἱ ἐφημερίδες τῆς
Ἀμερικῆς ἀνηγγέλλον μὲ πηχυσίους τί-
τλους τοὺς γάμους τοῦ ξεπεσμένου κλη-
ρονόμου τῶν Μπέραγκον μὲ τὴν θαύμπλου-
τη ξενοδόχου Μίλντρεντ Πήρας.

Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ στὸ ἐπόμενο.

— Αὐτὸς ὁ νοστιμὸς δὲν ἐκκο-
λάει, τὰ μάτια τοῦ ἀπὸ πάνω μου!...
— Ἀλήθεια, ἀγαπητὴ μου ἔναι,
ἔξω, ἕνας μυθικὸς ἀστυνόμος, ποὺ
τὸν φέρουμε νὰ προσέχῃ τὰ... ἀσπι-
κά μας!...

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» Σελὶς 19

Τοῦ κ. Π. ΦΛΩΡΟΥ

νὰ πιστέψω πὼς μένοντας σὲ
 μια τρωγλῶν γιὰ δωμάτιο καὶ
 κοιμάμενος σὲ κατακοριασμένον
 κρεβάτι, ἔπρεπε νὰ θεωρῶ
 τὸν ἑαυτὸ μου πῶς ευτυχομέ-
 νον ἀπὸ τὸν Ἄδამ στὸν Πάρα-
 δεισο ἡ ἀπὸ τὸν Ἀμερικανὸ
 πολυτάλαντο που χαίρεται τὶς
 ανέσεις τῆς Φλωρίδας! Καὶ τὸ
 περιεργὸ ἦταν πὼς ὁ πανδο-
 χεῖας ἐκείνος εἶχε κάνει σὴν...
 Ἀμερική.

Ὁλὼν νὰ πῶ μ' αὐτὸ πὼς τὸ
 περίφημο «τοπικὸ χρώμα» δὲν
 συνεπαίχεται ἀναγκαστικὰ καὶ
 συνήθεις ἀχουρίου ἢ σκουπι-
 δαριού. Ἡ πεποιθὴση λοιπὸν
 αὐτὴ εἶχε διαμορφωθῇ πιά στὴν
 ἐπαρχία καὶ καμμίᾳ φορᾷ, ὅ-
 ταν ἀναπολῶ σήμερα τὶς πολ-
 λήμερες ἐκείνες ἐκδρομᾶς με-
 λαγχολῶ νιατὶ σκέπτομαι τί θὰ
 ἦταν σήμερᾳ ἡ Ἑλλάδα—ἡ ἑλ-
 ληνική ἐπαρχία γενικὰ—ἀν
 δὲν εἶχε καπνίσει τοῦ κυρίου
 Μουσσολίνι νὰ γίνῃ Κάιζαρ
 στὴν καμπούρα μας καὶ τοῦ ἁλ-
 λου μανιακοῦ συναδελφου του
 νὰ γίνῃ Μέγας Ἀλέξανδρος.
 Καὶ περνοῦν ἐμπρὸς ἀπὸ τὰ μᾶ-
 τια τῆς βύσσης μου μιὰ χρο-
 ροσπερίδα στὴ Λέσχη τῆς
 Σπάρτης, μιὰ διάλεξι στὸ ἴδι-
 ο μέρος, καυμμένη ἀπὸ τὸν πρό-
 εδρὸ τῆς Ὀμοῦδίας, Ἐκδρομι-
 κὼν Σωφατεῖων κ. Σταμπολὶ,
 ὁ βραδυνὸς τῆς βαλπαρῆ τοῦ ἐ-
 στατορίου ὕψους ἀπὸνεῖα ζεστὸ
 φαγητὸ κ' ἀνάμειξτ' ἐν καλόκαρ-
 δι συντροφιά. Θυμοῦμαι τὸ
 ξενοδοχεῖο «Ἀρκαδίος» στὴν
 Τρίπολι μὲ τὰ ζεσταμένα κα-
 θαρότητα δωματίου, τὴν αἴθου-
 σα τοῦ πρώτου ὁρόφου ὅπου
 εἶχα καὶ συναντήσῃ, κάποιους
 πνευματικούς φίλους ποὺ εἶχα
 χρόνι· νὰ τοὺς ξαναῖδῶ. Θυμοῦ-
 μαι τὴ Λέσχην τῶν Τορκιῶνων
 τῆς Θεσσαλίας καὶ τὸν εὐγενι-
 κὸς τῆς πρόεδρου τὸ λογογράφ-
 ος Πίνδου Ἀλέκο Χατζηγάκη.
 Καὶ λοιποῦμαι ποὺ δὲν γνώρι-
 σα τὶς βόρειες ἐλληνικὰς πό-
 λεις γιὰ νὰ δολοφονήσω τὶς ἐν-
 νοίκιες ἐντυπώσεις μου καὶ νὰ
 τρωσῶ τὶς ἐλπίδες μου γι' αὐτὴν
 πρωτολεμική προκοπὴ τῆς ἑλ-
 ληνικῆς ἐπαρχίας. Γιατὶ θεωρῶ
 τὴ Βόρεια Ἑλλάδα Βουσουμάν-
 να τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Τόσσα πρῶτ' ἀπ' ὅλα τὸν
 παρῶντα τὰ ὅλα ἡμῶν ἀνέσε-
 ὼν καὶ τῆς ὕλικῆς εὐμερίας,
 γιατί εἶνε γνωστὸ πὼς ὁ πνευ-
 ματικὸς πολιτισμὸς ἀνθεῖ ἐκεῖ
 ποὺ ἔχει δημιουργηθῇ πρωτί-
 τερα κάποιο ἀνώτερο ὕλικὸ ἐπί-
 πεδο καὶ ἡ δυνατότητα τοῦ περ-
 ριτοῦ. Ἄν δὲν εἶχε λοιπὸν με-
 σολαβῇ ὁ πόλεμος, ἡ ἐπαρ-
 χία θὰ βρισκόταν σήμερα στὸ
 δεύτερο στάδιον πάντῃ στὸ δρό-
 μον γιὰ τὴν ἀπόκτηση δικῆς
 τῆς πολιτιστικῆς ζωῆς. Τώρα
 θὰ πρέπη νὰ ξαναρχίσῃ. Στὴν
 προσπάθειά της αὐτὴ θὰ τῆς
 βγῇ σὲ καλὸ ἡ δυσκολία τῆς
 κατοικίας στὴν ἀσφυκτικὰ ὑπερ-
 κοσμημένη πρωτεύουσα. Για-
 τὶ θὰ ἀναγκασθῇ νὰ μεταναστευ-
 τῇ κὸ ρεῦμα τῶν εὐπύρων καὶ
 προοδευτικῶν στοιχείων τοῦ ἐ-
 παρχιακοῦ πληθυσμοῦ πρὸς τὴν
 Πρωτεύουσα. Καὶ ἡ δοσπότη-
 ῖς, ἡ φιλοδόξια, ἡ φιλερ-

ΤΡΙΠΟΛΙΤΖΑ

ΝΙΚΟΣ ΠΡΟΕΣΤΟΠΟΥΛΟΣ
(Ἀπὸ τὴ συλλογὴ «Τραγούδια 1914—1924»).

κάθε γωνιά της ελληνικής ἡς ιστορικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν μνημείων πού, ὅπου καὶ νὰ εἶναι, ἀποτελοῦν κάποια πρό- τροπή, εἶνε κράτεις θὰ ἔλεγα με, τοῦ χρέους νὰ νὰ ξανα- πλάσουμε τὸν πνευματικὸ πο- λιτισμὸ μὲν ὅχι μόνον στὴν προθάλασσαν τῆς Ἀθῆνας, πα- ρὰ καὶ στὴν ἐπαρχία γιὰτί ἀπὸ τὸ ρωμαλεὸ αἶμα τῆς τρι- ταίας ξαναζωοτανεῖται κάθε τό- σο καὶ τρέφεται ὁ κούρασμένος καὶ συχνὰ ἐκφυλισμένος κόσμος τῶν μεγαλοπόλεων. Καὶ γρά- φοντας αὐτὰ, συλλογίζομαι πὺς ὅση πολιτιστικὴ κίνηση δὲ θὰ ὑπορούσῃ νὰ δημιουργηθῇ π. χ. στὴ Σπάρτῃ μ' ἐκείνο τὸν θα- μαστὸ Μυστρά τῆς, λίγα χρό- νια πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμον, εἶνε ἀρχίσει ἡ ἀναστήλωση τῶν ἐκ- κλησιῶν του. τὴν καλύτερα δι- ατηρημένων, ἐπίσης τὸ ἐσκαπ- τισμὸ καὶ τὸ ξαναζωοταίνεμα τῶν τοιχογραφιῶν τους ἀπὸ τὸν Κόντογλου καὶ ἄλλους πού- τα δυνάστα τους μὴ διαφεύ- γουν αὐτὴ τὴ στιγμή. Καὶ φαν- τάζομαι τὸ μεγαλόπρεπον ἐκεί- νον Παλὰς, τὴν Παλαολόγαν, ὅν ἀναστήλωνόταν κι' αὐτὸ ! Μέσα στὴν μεγάλῃ ἐκείνῃ ἰθί- ου σα τοῦ θοοῦνι πού οἱ τοῖχοι τῆς στέκονται ἰκόμο ὁδοί, ν' ἀντηχοῦσαν οἱχοι μίᾳ συμφω- νικῆς συναυλίας μετὰ μεγαλό- πυνος Ἑλληνικῆς συνθέσεις ἢ οἱ λόγοι ἐνὸς πνευματικοῦ ἢ καλ- λιτεχνικοῦ συνδεδρύου ! "Ονει- ρα ἴσως, ἀλλὰ μέσ' ἀπὸ τὸ ὄ- νειρον γεννήθηκε ὅχι λίγες φο- ρές ὤς τώρα ἡ πῶς λαμπρῇ, ἡ πῶς μεστή ζωῇ.

ΠΑΥΛΟΣ ΦΛΩΡΟΣ

Ἰνστιτούτον

ΤΟΥ Κ. Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑ-ΛΑΥΡΑ

Είπε κριμα, ὅτι τόσο μυθιστοριογράφοι, λογοτέχνες, ποιητὰ δὲν τὸ ἐπηρεᾶς ὡς ἀντικείμενον τῆς ἐμπνευσμένης Μούσης των, δὲν τὸ ἐξύμνησαν ἀναλόγως τῆς σημασίας του, δὲν μᾶς ἔδωσαν τὴν εἰκόνα του, τὸν ἰδιώτερον χαρακτῆρα του, διότι τὸ ἑλληνικὸν καφεῖνιον ἢ μάλλον ὁ καφεῖνης, ἔχει τὸν ἰδικόν του χαρακτῆρα πού δὲν ἀπαντᾷται στ' ἄλλα καφεῖνια τοῦ κόσμου. Σύγκριση δὲν παίρνει μὲ τὰ ὠχρά καὶ ἀνούσια καταστήματα τοῦ εἰδους ἄλλων τόπων. Ἐκεῖ μπαίνει γιὰ νὰ φᾶς, γιὰ νὰ πῆς, γιὰ νὰ ἀλλοκολισθῇ ν' ἀποκομπήσῃ μισὴ ὥρα καὶ νὰ φύγῃ. Ἐδῶ, μπαίνει γιὰ νὰ περάσῃς τὴν ἡμέρα σου, γιὰ νὰ γράφῃς, νὰ μελετήσῃς νὰ ἔργασθῇς, νὰ συνάψῃς συμβόλαιον, ν' ἀγοράσῃς σπίτι, νὰ σχεδιάσῃς ἐπιχείρησιν, νὰ ἀκούσῃς προξένιν, νὰ κανονίσῃς πρῶτα. Μετὰ τὰ ἰδιαιτέρᾳ σου, θὰ κανονίσῃς τὴν πολιτικὴν, θὰ τακτοποιήσῃς τὸ κράτος θ' ἐνεθάρσῃς καὶ θὰ ρίξῃς κυβερνήσεις, θὰ χτυπήσῃς τὴν γροθιά σου, νὰ συντρίψῃς τὸ πᾶν καὶ νὰ διορθώσῃς τὴν κρατικὴν μηχανὴν πού δὲν πάει ποτὲ καλῶ, ὅσο δὲ σοῦ δίνουν θέση.

Ὅλαι αἱ ἀνθρώποι, τὰ κινήματα, τὰ καθεστῶτα, αἱ κυβερνήσεις, βγαίνουν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ἔδρας τοῦ Ταμπῆ, σχεδιάζονται μέσα εἰς τὰ σύννεφα τοῦ καπνοῦ, τῆς πίπας, τοῦ σιγαρέττου, τοῦ γαργιλέ, μέσα εἰς τὴν ἀχνὴν τοῦ καφέ, τοῦ τσαγιού ἢ τοῦ χαμούμπλου, τὸν ξερόβηχα, τὸ φτέρνισμα, καὶ τὸ φύσημα τῶν παταγῶδες τῆς μύτης. Εκκεῖ, ἡ ἰδέα συγκεντρώνεται καὶ γίνεται, σῶμα στερεόν, καὶ μεταφέρεται ἐν ὁρμῇ εἰς ὑπουργεῖον, εἰς Βουλὴν, εἰς πολιτικὸν σαλόνι, ὑπονομεῖται, εἰσεὶ καὶ ἀνατρέπεται, δημιουργεῖ, ἀνεβάζει εἰς τὰ ὕψη καὶ στερεώνει ἀνθρώπους, πράγματα, καταστάσεις. Ἐκατοντάδες ὑπουργοί, καὶ δεκάδες πρωτοπουργοὶ ἐσχεδίασθησαν, ἐμορφοποιήθησαν ἔλαβαν ὑπόστασιν, ἀξιοποιήθησαν ἐκεῖ στὸ πλάι πού σιγοβράζει ἓνας γλυκύς βραστὸς, ἔλαβαν σχῆμα ὡσιμόντων καὶ δυνατότητα, μαζί μὲ τὸ πῆξιμον τοῦ καϊμακλίδικοῦ καὶ μὲ τὴν διάτορην φωνὴν τοῦ γκαρσωνιοῦ. . . Βαρὺς, μέτριος, βραστὸς ἢ νερόβραστος !

Ἀυὰ βγῇ αὐτὴ ἡ κραυγὴ ὁ πολιτικὸς ἔγινε, ἐσχατηθῇκε, ἔπιασε, ἢ ἐξαντακώθηκε. Ἐὰν πᾶμε εἰς τὴν ἐπαρχίαν, ἐκεῖ δὲν μαγειρεύονται, μόνον οἱ πολιτευτὰ. Ἐκεῖ ἡ ὑπαρξὶς σου, ἡ σταδιοδρομία σου, τὸ μέλλον σου ἢ προδόξ σου ἢ ὁ ἐξαφανισμός σου καὶ ἡ ἐκμπεδύνισις σου ὡς ἀνθρώπου, ὡς πολίτου, ὡς ἐπιστήμονος ὡς νοικοκύρη, ἀποφασίζονται ἐκεῖ μέσα. Ἀριστα ἔχεις πάρει; στὸ Παρίσι σπούδασες; ἐτέλει οποιήθηκες; τὸ μεγάλο τραπέζι μὲ τοὺς ἐξεταστὰς σου; τὸ ἐπίσημον γραφεῖο τῆς Ἐπιστῆμης σου ἀπένειμεν τίτλους, βραβεῖα, εὐγὲ, ἑπαίνους, ὅλα αὐτὰ εἶνε μὲνδν, Τὸ πᾶν εἶνε.

τι θὰ ἀποφανθῇ τὸ σιδερένιο ἢ μαρμαρίνιο τραπεζάκι, μὲ τοὺς καφεδες, τὰ νεροπότηρα καὶ τὶς γόπτες πατημένες μὲ κίτρινα δακτύλα.

Γιατροὶ δὲν εἶδαν ἄρρωστα στὰ μάτια τους, διηκροῦν δὲν πάτησαν σὲ δικαστήριο· ἔμποροι, ἔχρεοκοπήσαν καὶ νομόρχει, δικασταὶ καὶ ἀπάλληλοι, ἀπέτυχαν εἰς τὴν ἀποστολὴν τους διὰ τὸν ἀπλοῦστατον λόγον, ὅτι δὲν ἐθήρησαν τὴν δέουσαν στάσιν εἰς τὴν παντοδυναμίᾳ τοῦ καφεῆ. "Ἄμα διαβάζετε εἰς τὴν ἐφημερίδα ἀνάκτορον Γενικοῦ Διοικήτορος Νομάρχου, Ἀστυνομίου, νὰ εἶδῃς βέβαιον ὅτι ἐνεγίνηται τοῖς ἑκατὸν δ' ἀνθρώπων αὐτὸς περιφρόνησις τὸ μέγα κριτήριον τῆς ἀξίας του καὶ τῆς ἱκανότητος του, βγαλμένο ἀπὸ τὴν πόρτα μὲ τὰ θολὰ ἢ σκονισμένα τζάκια ἐνὸς ἐπαχισιώτικου καφενεῖου.

Εἵμαστε καφεγνόδιοι. "Ἄμα ἰδούμη τὸ Βασίλειον τῆς Ἑλλάδος μαζί μὲ τὴν ἀπαράστειτον συγκροτήσιν τῶν ὑπηρεσιῶν, ἐξεφύτρναν εἰς κάθε πλατεῖαν, εἰς κάθε δρόμον, εἰς κέντρα καὶ ἀπόμερα τὰ καφενεῖα.

Τούτο σημαίνει ὅτι γεννῆθηκαν μαζί μὲ τὸν χαρακτήρα μας, τῆς διάσεψί μας καὶ τὰς δ' ἐρεῖς μας. Ἄλλου σχηματίζονται καὶ ἰδρύνονται, λέσχαί, αἰθουσαὶ διαλέξεων, συζητήσεων. "Ολα ψυχρά, ἀνούσια κρύα· ἀτμόσφαιρα δὲν ὑπάρχει· ἐκείνῃ ἡ ἰδιαιτέρα ἀτμόσφαιρα ποὺ σὲ περικυτλιγεῖ, σὲ βοήθει, σὲ ἐμπνέει, καὶ σὲ ναυουρίζει. Εἰς αὐτὴν αἰμύλητος, ὀλιγόλογος καὶ ἑξάφανα λυεταὶ ὁ γλωσσοςόβητης, θοῦρεται ἡ παγερά σου ἰδιαφορία, καὶ ἀρχίζεις νὰ λὲς νὰ λὲς γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα, πιά νεις ὅλα τὰ θέματα καὶ τὰ ξεσκολίζεις· δὲν ἔχεις ιδέα γιὰ κανένα καὶ ὅμως καταπνέινσαι μὲ ὅλα, καὶ ὡ τοῦ θαύματος! βγαίνει παντογνώστης, ἐπιστήμων, στρατηγικός, κριτικὸς ποιητής, συγγραφεὺς πολιτικός. Συζητεῖς, κρίνεις ἀποστομωμένους σοφοὺς ἀνθρώπους, καὶ θυμώσεις φωνάζεις γυτοπὰς καὶ στὸ τέλος βγαίνει νὰ ἔχῃς πάντα δίκη!

Μὴν ἀκοῦτε ὅλους ἐκείνους ποὺ καταφερόνται ἐναντίον τοῦ καφενεῖου. Εἶνε ὅσοι, βρίσκονταὶ ἀπ' ἑξῶς οἱ ἀποτυχημένοι, οἱ ἀπαρριφθέντες· ὅσοι δὲν μπόρσαν ἢ δὲν ἦσαν εἰς τὸ ὕψος νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὰς ἀπαιτήσεις, μὲ τὸ περιβάλλον, μὲ τὴν ἀτμόσφαιραν. Δὲν εἶχαν τὸ θάρρος ἢ τὴν ἱκανότητα νὰ τοῦ πάρουν τὸν ἀέρα, νὰ τὸ ὑποτάξουν· αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι εἶνε καταδικασμένοι ν' ἀποτύχουν παντοῦ.

"Εγὼ τοῦλάχιστον δὲν συγγένησα ἀνθρώπων διακρινέντων ἐν Ἑλλάδι, εἰς τὴν πολιτικῇ, τὸν στρατὸν, τοὺς πολέμους τὰς ἐπιστήμας, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ ἐθήθησεν ἐπιμελὲς εἰς ἕνα τραπεζάκι μὲ καφὲν καὶ τρία ποτήρια καὶ εὐχμαι δλοφύχας τὰ ἑξ' ἡλιόδες καφενεῖα τῆς πρωτεύουσας νὰ γίνουν διώδεκα! Αὐτὸ εἶνε τὸ γνήσιον Ἀλληνικὸν Ἰνστιτούτον!

ΛΑΥΡΑΣ

‘Ο ἀρχάριος φωτογράφος: — Ἐναγκάσθηκα νὰ τὸν φω-
τογραφήσω σ’ αὐτὴ τὴν πόζα, γιατί τὸν ἔβλεπα ἀνάποδα
στὸν φακό!...

— Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ κυρία Δουράνδου ; — Καλὰ μοῦ εἶ-
παν ὅτι εἶνε... τέρας!...

Ὁ πελάτης: — Μὰ πόση ὥρα, διάβολε, θὰ κρατήσῃ αὐτὴ
ἡ... πρόβα ;...

Οι γείτονές μου ήταν θαυμάσιοι άνθρωποι και είχαν ένα επίσημο θαυμάσιο κορίτσι, που το έλε γαν Μελίτα.

Μόνο πως άξαφνα μια μέρα της ήρθε η ιδέα να μάθει πιάνο. Στην αρχή ήλπιζε πως γρήγορα θα ένοιωσε το ματάν των κόπων της και θα σταματούσε. Μά είχα άπαιτη. Καθε μέρα, πρωί μεσημέρι και βράδυ, έπαιζε χωρίς να σταματά Κρατοχβίλ Ι τετράδιο, έτώντ 18 και πάντοτε σταματούσε στο ίδιο μέρος. Δεν είχα καθόλου μουσικός, και γι' αυτό δεν είχα σκεφθεί ποτέ πως μπορούσε να έχει τέτοια έπιαση. Γιατί με μαγεψε τόσο πολύ, που ευρίσκα το κρεας στο πιάνο μου σκληρό τα ζυμαρικά πικρά, το βούτυρο γαγικό και τα φρούτα σάπια, ακόμη και την ώρα που η Μελίτα δεν έπαιζε. Τόσο πολύ με έμαγευε η μουσική.

Σιγά-σιγά όμως το οάγ μα έγινε άνυπόφορο.

Ένα πρωί πήγα στο γιατρό μου. Αυτός μου είπε να κάμω τρεις φορές Α και με χτύπησε πολλές φορές στην πλάτη. Κατόπιν μου είπε πως είμαι πολύ καλά και ότι αν δεν μπορούσα ν' ακούω το πιάνο, αυτό δεν ήταν αίτια για να άρρωστησω.

Αυτό όμως δε με ικανοποίησε και έπηγα σ' έναν δικηγόρο. Με ρώτησε μια ώρα διάφορα πράγματα και κατόπιν μου είπε πως αν δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Έπρεπε η να συνεννοηθώ απ' ευθείας με τους γείτονές μου ή να φύγω από το σπίτι. Όταν έδωλα σ' αυτό πώς αυτά τα ήξερα κι' εγώ, έγινε ακόμη πιο απροσβόλο κ' είπε ότι δεν καταλαβαίνει πως μορφωμένοι άνθρωποι, όπως εγώ, χρειάζονται δικηγόρους.

Με τους γείτονές μου, δε μπορούσα να γίνω τίποτα. Όταν κάποτε, στην αρχή του μαρτιου μου, χτύπησα τον τοίχο θυμωμένος, ήθελε η μητέρα να μου πη να κορφαίω τις πρόκες άργότερα. Και όταν εγώ της έξηγησα γιατί χτύπη τον τοίχο φώναξε έξω φρενών πως δεν πρέπει να θέλω να έμποδίσω τη μόνη ευχάριστη του άγαπημένου της παιδίου.

Δεν είχε λοιπόν κανένα θαύμα πως η κατάσταση μου χειρότερη από μέρα σε μέρα, μέχρις ότου πήγα την άποψη... άνατινάζω το σπίτι στον αέρα! Και μόνο το διήλημ αν ήθελε να μετρώ ρισθό δυναμίτιδα ή άλλη έκρηκτη ύλη με έκαμε να μην πάρω άπόφαση και να έγκαταλείψω το σχέδιο.

Είχα νάσει πιά όλες μου τις έλπίδες όταν κάποιος υρύσστησε τον Άντουάν. Ο Άντουάν ήταν ο ίδιος κτήτης ενός γραφείου, που είχε σκοπό να διευκολύνει τους πελάτες του για διδόντες δυσάστο τους παρουσιαζόταν, εκτός ά-

πό το να δανείζει χρήματα. Ο κ. Άντουάν ήταν ένας ήλικιωμένος, ευχάριστος κύριος που άκούσε τη διήγησή μου διασκεδάζοντας και στο τέλος μου είπε πως έχω ταλέντο... έυθυμογράφου. Όταν άκουσε

πως καλύτερα ήθελα να είχα ή συχία στο σπίτι μου, προσέθεσε:

— Μά δεν είναι τίποτα άπλούτερο από αυτό. Θα άνωμε θεραπεία δια της ομοιοπαθητικής δηλαδή, θα πολεμήσουμε τον εχθρό με τα ίδια του τα όπλα. Θα βαλουμε κάποιον στο σπίτι σας που να παίξει ένα μουσικό όργανο άκόμη χειρότερα και περισσότερες ώρες από αυτή τη δεσποινίδα Μελίτα. Και όταν οι γείτονές σας γίνουν έξω φρενών από τη λύσσα, τότε θα τους πείτε ότι τότε μόνον θα διώξετε τον μουσικό σας υπηκόο... στή, όταν και η δεσποινίς Μελίτα πάψη να παίζει πιάνο.

— Μά στο μεταξύ αυτό εγώ θα άποτορραλάθω.

— Σείς θα ταξιδεύετε σ' ένα παραθαλάσσιο μέρος για άνάρρωση, που έχετε τόσην άγάπη.

Λίγες μέρες άργότερα με έπισκέφθηκε ένας κύριος, όπιο μέρους του Άντουάν. Ήταν έλπε δημοσίος υπάλληλος πωλήτερα, μα τελευταία υπέβαλε την παραίτησή του για να άφρωσώθ άνευόχλητα στο μεγάλο του πάθος, τί... μουσική! Έπαιζε όποτε. Έκτιζε σε κάποιον πρόδοτο ένα μικρό σπιτάκι που θα ήταν έτοιμο σε μερικές εβδομάδες. Στο μεταξύ αυτό θα έμεινε ευχάριστα σπιτί μου. Και έπειδή ο Άντουάν τον είπ, ότι... τη μουσική και γοίκια... το σπιτί μου μόνο σε μουσικός έδρε μαζί του και το Όμπρε. Το τί έπικολούθησε δύσκολα

σας. μου είπε, που παίζει ντουέττο με τη δεσποινίδα Μελίτα! — Α, μουγγρίσα και άρωψα έξω από το σπιτί. Έτρεξα κ' έ είθιαν

μπορεί κανείς να το περιγράψει. Θα μου μείνει πάντα ένα αίνιγμα πως ένας άνθρωπος, μπορεί να βγάλει τόσοους από ένα όργανο και μάλιστα τόσο άσχημους τόνους. Έπαιζε μόνον του με τόσο φυλτα, όσο μια ολοκληρη όρχήστρα ενός σχολείου, και όλα αυτά με τέτοια μετριοφροσύνη!

Ο κύριος αυτός (λεγόταν Άρτουρ) είχε αλήθεια πως γύρισε και με κτύπησε έκπληκτος όταν έγω ζήτησα σ' ένα σπαμωδικό γέλιο, μα όταν του έξηγησα πως είμαι νευρικός και δε μπορούσα να δείξω τον ένθουσιασμό μου με καμιά άλλη έκφραση, είπε πως ήταν έ-

τοιμος να μου παίξει και δεύτερο κομμάτι. Κατόπιν συζητήσαμε οι δύο μας για την ύπερθεση και μετά έγω έφυγα.

Ποτέ δεν πέρασα καλύτερα στην έξοχή. Πάχυνα μαύρισα και φινύρισα νεότερος κατά πολύ.

Όταν, έαπλωμένος στην άμμο, συλλογιζόμουν το μαρτίο της Μελίτας που θα άκουε το Όμπρε του Άρτουρ, με έπανε μια άνεύρωτη χαρά.

Σωματικά και ψυχικά έκευοσμένος, γύρισα πάλι στην πόλι και μπήκα στο σπιτί μου όταν από πάνω άκουσα έναν θόρυβο, σαν να φώναζαν πολλοί άνθρωποι τρουαχμένοι. Βόηθε ο Τσαυαμένος κι' έγαφίνασε τη θυρωσό. Μά έκείνη δεν συείριση καθόλου το τόμο μου.

— Μά είναι ά ένοικιαστής

στον Άντουάν και χτύπησα έ έαλλος το κρουδούν. Μά ο Άντουάν δεν έμεινε πιά εκεί. Έτσι μου είπε ένας ληνός ψηλός άνθρωπος και μου έκλεισε την πόρτα στα μούτρα.

Στο σπιτί έμαθα άγοτεροα ότι ο Άρτουρ είχε... άραβωνία... στή την Μελίτα και σ' ένα μήνα θα γίνονταν οι γάμοι τους. Και η μεγάλη ήμερα ήρθε. Έχάρισα στο νεαρό ζευγάρι, όλα τα ντουέττα για πιάνο και Όμπρε που μπόρεσα να βρω και ήμουνα τόσο συγκινημένος, που οι προσκεκλημένοι με νόμιζαν άλλοι, για τον πατέρα της νύφης. Άλλοι για περιφρο-νθέντα έρραστή και άλλοι για τρελλό.

Η ζωή μου άρχισε από την αρχή. Η 18 έτώντ του Κράτοχβίλ δεν είχε πιά η μόνη μου σκέψη. Μ' όλα ταύτα όταν είμαι πολύ στενοχωρημένος, όταν φαντάζομαι πως έχω φροντίδες, ή δυσκολίες στη ζωή τότε πηγαίνω έξω από την πόλι, στο προάστειο και κάθωμαι κάπου κοντά στο σπιτάκι των παντρεμένων. Και όταν έρχονται σ' ατύα μου οι τόνοι της μουσικής τους τότε άμέσως ή κακοδιαθεσία μου περνά και κάνω... άπ... ένω... ένω... το Θεό και σκέπτομαι τί καλά του είμαι.

Στον Άντουάν έγραψα ένα γράμμα που τον ευχαριστούσα με άλη μου την καρδιά και του άποσέθηκα να του άνω σε κλάμα όσα καλύτερα μπορούσα. Και νομίζω πως υ' αυτό που σας είπα έξεπλήρωσα την άποσχεσή μου.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ VINCENT D' INDY

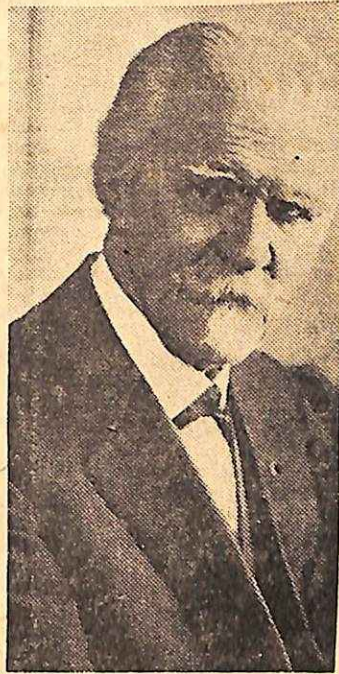
Οι φιλόμουσοι, γνωρίζουν άπό το ραδιόφωνο κι άπό τις συμφωνικές συναυλίες τη μουσική του Γάλλου συνθέτη Βενσάν ντ' Εντύ, του δημιουργού του «Φερδάλ».

Η διαύγεια του στοχασμού, ή ευγένεια της φραστικής διάρθρωσης, ή ρομαντική ύψη και ή γιομάτη χάρι θεματική άνάπτυξη, είναι γνωστά σά κύρια χαρακτηριστικά της μουσικής του δημιουργίας.

Έκείνο που δεν είναι γνωστό στους φίλους της Μουσικής είναι τα παιδικά χρόνια του έξαιρετικού αυτού συνθέτη που είναι άνας από τους κορυφαίους συμφωνιστές της γαλλικής μουσικής σχολής.

Άπό τον 16ον αιώνα, όλοι οι ντ' Εντύ άκολουθούν τη στρατιωτική σταδιοδρομία. Είναι κωλοί Καθολικοί και φανατικοί βασιλόφρονες. Οι Βουρβόνοι είναι οι θεοί τους. Είναι τόσο άφρωσιμμένοι στη βασιλική αυτή οίκογένεια, ώστε ο πατέρας του Βενσάν παραιτείται για να μην άπρητήση τον βασιλέα-πολίτη Λουδοβίκο Φίλιππο! Δεν είναι διόλου παράξενο κατόπιν αυτού, τ' ότι ο Βενσάν ήθέλησε ν' άκολουθήση το στρατιωτικό στάδιο. Η παράδοση είναι για μια άρισμένη τάξη ανθρώπων νόμος. Και ή οίκογένεια των Ντ' Εντύ άνήκε σ' αυτήν ακριβώς την τάξη. Η κόρησα Ρέτλια ή γιαγιά του, άντικατέστησε τη μητέρα του που πέθανε κατά τον τοκετό. Ήταν μια γυναίκα άυταρχική και περφόρμη που έννοουσε να την άπακούσε χωρίς άντιρρήσεις. Άποξένωσε απ' όλους το μικρό Βενσάν, άκόμη κι άπό τον πατέρα του και νομίζοντας πως κάνει καλό στο παιδί, το καταπαρράνωσε με την αυστηρότητα της και τη πεείσμα της. Η παιδική ζωή του Βενσάν κανονίζεται ως τη τελευταία λεπτομέρεια, έτσι, που δε μένει ούτε μια στιγμή έλεύθερος για παιχνίδια και για το ξεφάντωμα εκείνο που άποτελεί την μεγάλη χαρά των παιδιών.

Το περίεργο είναι ότι εκτός από τον Άρη ο Ντ' Εντύ λατοεύουν με το ίδιο όπλο και τον Άπόλλων. Είναι όλοι σχεδόν έξ ίσου καλοί μουσικοί όσο και πολεμιστές. Και ο μικρός Βενσάν δεν άπορεί ν' άποτελέσει άυσικά εξαίρεση. Ένω σπουδάζει την πολεμική έπιστήμη, καλλιεργεί παράλληλα και τίς Μούσες. Ένας έθιος του έξ άλλου είναι συνθέτης και ο πατέρας του παίζει πολύ καλό βιολί. Πολύ νέος λοιπόν ο Βενσάν παίρνει μαθήματα μουσικής από γνωστούς δασκάλους όπως είναι ο Μαρμουντέλ και ο Ντιέρε και Λαβινιάκ άνόντερος. Έτσι δεν άργεί να γίνω ένας καλός πιανίστας. Έπειτα σπουδάζει άρμονία και προσκοιούβει τακτικά τις συμφωνικές συναυλίες και τις θεατικές παραστάσεις αλλά όχι για διασκέδαση. Είναι άποχρεωμένος να άναλύη τα

VINCENT D' INDY

έργα που άκούει και βλέπει, και για κάθε λάθος προβλέπεται άπό την τρωερή γιαγιά και μια τιμωρία άνάλογη! Παράλληλα προσκοιούβεται για τις εξετάσεις που θα δώση στην περίφημη Στρατιωτική Σχολή του Σαιν Σύρ. Ο Άπόλλωνας όμως νικά το θεό του πολέμου τον Άρη. Ο Βενσάν άπορρίπτεται στις εξετάσεις και ή γιαγιά του τον πρίνει μαζί της στήν Ιταλία λαβαίνοντας την άπόφαση να τον τραθήσει άπό το στρατιωτικό στάδιο.

Η μοίρα των ανθρώπων όμως είναι περίεργη. Μετά την συνθηκόληση του Σεντάν, ο Βενσάν έπιστρατεύεται σε ήλικία 19 χρονών και παίρνει μέρος στην άμυνα του Παρισιού δείχνοντας μια γενναίότητα άντάξια των προγόνων του και της Ιστορίας της οίκογενείας του. Προβιβάζεται στο βαθμό του δεκανέα και παρρημεφρείται. Στο τέλος όμως εξορίζεται μαζί με τη γιαγιά του άπό την Κομμούνα, για να έγγραφη στή Νομική Σχολή μετά τη πτώση της Κομμούνας, που σημαίνει και το τέλος της έξορίας του.

Κι είναι την έποχή αυτή που έρωτεύεται την άραία εξαδέλφη του, Ισαβέλλα, μια φλογερή Σπινολά άπό τη Παμπλόνα, που φιλοξενείται στον οίκο γοιγενείας του πύργου της Ζεδέν. Σ' αυτή την θεατική εξαδέλφη άφωρώνονται οι πρώτες συνθέσεις του.

Πολύ γρήγορα ο Βενσάν, ο ρομαντικός κι έρωτευμένος, έγκαταλείπει το Ρωμωϊκό Δίκαιο και σγελίζεται με τους μουσικούς και καλλιτεχνικούς κύκλους. Η πρώτη γνωριμία του είναι ο Έρρίκος Ντυπάρκ. Στο με

Τά δυό «έξαδέλφια»

Του ΖΩΡΖ ΦΕΛΙΞ

Η διαφώνια του συζυγικού ζεύγους είχε άσχοι από πολύ καιρό. Ποτέ, όμως, δεν είχε θάσει στο σημείο, ό που είχε θάσει τώρα. Ο κ. Κλαρεντόν έθεσε στή γυναίκα του όμια το ζήτημα: —Κλωντί! είπε, αν δεν συμφωνήσης, να εξαίρεις ότι θα με τανοίωσες πικρά. Θα ήμ γω άπό το σπύτι και θα ζήτησω διαζύγιο!...

—Μά τρελλάθηκες, λοιπόν. Άντουάν:

—Δεν τρελλάθηκε καθόλου. Θέλω μονάχα να ένασφέρω στο σπιτί μου τη ναλήνη και την τιμιότητα που έχουν πάει περρίπατο. Δεν άπορώ να άνεχθώ, κάτω άπό τη στέγη μου, μια ύπνρετρία, που έχει δυό έξεδέλους! Σαίρεις ότι γελάει όλος ο κόσμος με την άφέλεια μας: —Κι' εσύ, κύριε ήθκοδίδα σκαλε, εξαίρεις ότι δεν είναι καθόλου εύκολο να άροόμε ύπνρετρία και ότι αν φύγη ή Λουλού, θα πέση όλη ή δουλειά στήν πλάτη μου:

Ο Άντουάν σήκωσε τους ώμους. —Ας κουρασθής και λιγάκι, Κλωντί, είπε. Σε μια έβδομάδα το πολύ, θα άροόμε και νοήρη ύπνρετρία.

—Έτσι έλεγες και την άλλη φορά, αλλά πέρασαν τρεις έβδομάδες, άνοπτε μου κύριε!... είπε ή Κλωντί με ειρωνία και θυμό μαζί. Ο Άντουάν σήκωσε τα χέρια του με άπύγωση προς τον ούρανό. —Μά τί θέλεις να κάνω; φώναζε. Η Λουλού δεν άπορεί να κάρη στο σπιτί μας ούτε λεπτό, το καταλαβαίνεις: Όπο τε πάω στήν κουζίνα θα άρω και κάποιον νεαρόν με στολή. Αιτή ή κοπέλλα τρελλάινεται για στολή. Ναύτες, φαντάροι, πυροσβέστες όλα τα σώματα έχουν περάσει απ' αυτή την κουζίνα!...

—Πάντως, δεν τρώνε το φαί σου, κύριε... είπε ή Κλωντί.

ταξύ έχει ταξιδέψει, στή Γερμανία κι έχει γνωρίσει τον Φράντς Λίστ. Έπειτα γνωρίζεται με τον Μασσενέ, τον Σαιν Σάνς, τον Μπιζέ, τον συνθέτη της «Κάρμεν» και της «Αρλεζιάνας» και άργότερα με τον Καίσαρα Φράνκ που θα έ-εασκήση μια βαθειά έπίδραση εναντίον του. Όλοι αυτοί οι «μεγάλοι» άγατούν τον νεώτερο Βενσάν, τον συμβουλεύουν και τον καθοδηγούν. Τον μπάζουν στή μουσική της Τέχνης. Ο Φράνκ όμως δεν είναι διόλου ένθουσιασμένος με τις πρώτες συνθέσεις του. Και του το λέγει, όρθα-κορτά! Αυτό, έννοείται, δεν έμποδίζει τον Βενσάν ντ' Εντύ να ήρξη με τα μούτρα στή δουλειά, βέβαιος για το ταλέντο του και για τη μελλοντική του εξέλιξη.

Κι, είναι τόσο βέβαιος για τον έαυτό του, ώστε παρά τις άντιρρήσεις της φονερής γιαγιάς, άποφασίζει να γίνω έπαν γελοιατής μουσικός και να κερδίη με τη μουσική τη ζωή του. Πιάνει επί πληρωμή στις

Τά παιδιά έρχονται χορτάτα. Μου το δεβόλωσε ή Λουλού.

—Μπά: «Όστε τί λέτε κι' όλας άναμεταξύ σας: Τόσο στενές φίλενίδες γινίκατε. Λοιπόν: Νά, ένας λόγος παρπάνα, για να την πετάξω με τις κλωτσιές. Και τώρα άμέσως, μάλιστα!...

Αιτή τη φορά ή Κλωντί άόηκε την ευκαιρία που περίμενε.

—Όστε έτσι, λοιπόν. Έ: Δεν σου άόσει να έγω μουσικά με την ύπνρετρία. Έ: Και βέβαια! Είναι τόσο φυσικό!... Πώς δεν το είγα σκεφθή!... Ο κύριος φοβάται άποώς μιάδη άφανε έρωτικές προτάσεις στή Λουλού και τίς προσέφερε μάλιστα κι' ένα δαχτυλίδι... Βέβαια!... Αιτή τα πράγματα, δεν πρέπει να τα μάθ ή κυρία!... Νί τη διώξουμε, λοιπόν, την Λουλού! Νά φύγη το παλκοκόριτσο και να πάρομε άλλο, που να δέχεται τα χάρια του κυρίου!...

Σ' όλο αυτό το διάστημα που μιλούσε ή Κλωντί, ο άνδρας της δάγκωνε με νευρικήτητα τα τα χείλη του. Ύστερα, κατέβασε το κεφάλι και άόηκε έγω, χτυπώντας με θυμό την πόρτα...!

Η Κλωντί έσκασε στα γέλια. Και φωνάζοντας τη Λουλού, της είπε:

—Επί τέλους του το Βούλωσα μιγάιό πάντα. Δεν θα τολήση να ένωαυιλήση. Κατωχόρσα στή θέση σου έδώ μέσα, καθώς και τη θέση των δυό... έξεδέλων μας!... Άλήθεια θα έλθουν το άράδυ τα παιδιά: Σαή τηλεφώνησαν:

Η Λουλού άπήνησε λυπημένα:

—Ο δικός μου δεν θα έλθω, γιατί έχει ύπνρετρία. Ο δικός σου, όμως, θα έλθω όπωσδήποτε. Και θέλει να του έχουμε χαλβά!...

—Οτι θέλει το πουλάκι μου, ότι θέλει!... είπε ή Κλωντί.

ΖΩΡΖ ΦΕΛΙΞ

διάφορες όρηστρες, κάνε, περιόδετες, άφνει, πη κοσμική ζωή και τον τίτλο του ύποκόμπος και άφωρώνει τις έλεύθερες ώρες του στή συνθεση. Έπηρεασμένος από την ιταλική μουσική στην αρχή του σταδίου του και λατρεύοντας τον Μέγερνερ που τον εξίσώνει με τον Μπερλιόζ και τον Μπετόβεν, δεν άργεί ν' άνακαλύψη το «σάβλο» του. Πολύ γρήγορα θ' άπαλαγή έπίσης από τον Βάνερ για να δοθ άόψωχα στο γαλλικό φολκλόρ, στα λαϊκά τραγούδια που έχουν τόσο ρομαντικό, τόση ποίηση και τόση άννότητα!

Ο γάμος του με την άραία Ισαβέλλα, που γίνεται παρά την οίκογενειακή άντίδραση, άνοίγει νέους κόσμους άνορφίας στή ψυχή του Βενσάν. Γράφει τότε τον «Βαλλεστάιν» και το «Τραγούδι της Καμπάνας», τα έργα που θα κλείσουν την πρώτη περίοδο της μουσικής του δημιουργίας.

Δ. ΚΑΛΛΟΝΑΣ

Η ΠΕΘΑΜΕΝΗ ΑΔΕΛΦΗ

ΤΟΥ ΧΙΟΥ ΟΥΩΛΠΟΛ

Ήταν δύσκολο να βρεθίς σ' όλοκληρη την 'Αμερική πιο κοινός τύπος από τον Θόρντον Μπάσκ. Ήταν ένας νέος καλοκαυωμένος, με ήλιοκαμμένο συμπαθητικό πρόσωπο και καστανά μαλλιά, ψηλός, λεπτός, πάντοτε κομψός, με ευθύμο χαρακτήρα και γνώσεις άποφοίτου αμερικανικού πανεπιστημίου. Οι νεαροί κύριοι με αυτά τα προσόντα αριθμούνται κατά μυριάδες σε κάθε μεγαλούπολη των 'Ηνωμένων Πολιτειών. Ήρτισμένοι, ελάχιστοι μόνο, κατορθώνουν να ξεχωρίσουν, ν' αποπροσθύν από τη μάζα. Τέτοιοι άλλοι ούδέποτε σκέφθηκε να πραγματοποιήσει ο Θόρντον Μπάσκ.

Για ποιόν λόγο άλλωστε θα κατέβαλλε μια τέτοια κουραστική προσπάθεια; Κάποιος καλός θεός είχε φροντίσει να του εξασφαλίσει ένα γενναίο μνησίο επίδομα και οι κυρίες που του έκαναν ευχάριστη τη ζωή, ούδέποτε τον έρωτεύσαν αν ήταν διευτυλής εταιρίας ή κινηματογραφικός αστέρας...

Στο Μαϊάμι, όπου είχε αποφασίσει να περάσει εκείνον τον χειμώνα, ο Θόρντον Μπάσκ εγκαταστάθηκε σε μια κομψή βίλλα, μέσα στα φοινικόδενδρα. Δυο-τρεις φίλοι τον έμπασαν στους κοσμικούς κύκλους, όπου έγινε δεκτός χωρίς να προκηρύχσει εξαιρετική εντύπωση, αλλά και χωρίς η εμφάνισή του να περάσει έντελως απαρατήρητη.

Ένα βράδυ σε κάποιο γλέντι, ο Θόρντον γνώρισε την κ. Γκρέυς Φέργκυσον. Αναμφισβήτητα, ήταν η ωραιότερη γυναίκα του Μαϊάμι. Έκείνο το βράδυ ο Θόρντον χόρεψε τέσσερις φορές μαζί της και της είπε ότι ήταν γοητευτικός. Της είπε επίσης, χωρίς να είναι ψεύματα, ότι έμοιαζε καταπληκτικά με μίαν αδελφή του που πέθανε πριν κάμποσα χρόνια.

Η κ. Φέργκυσον ήταν 'Αγγλίδα, πολύ πλούσια και χήρα. Είχε έλθει πριν από χρόνια στη Φλωρίδα με τον άνδρα της, έναν ηλικιωμένο αγαθό τραπεζίτη που γοη

Ήταν άναμφισβήτητο, ότι η Γκρέυς δεν είχε νοιώσει ακόμα στη ζωή της άλλη θινό ερωτικό πόθο. Ο Θόρντον είχε ακούσει, να λένε κάποτε ότι τίποτε δεν αποναρκώνει περισσότερο τον ερωτισμό μίας γυναίκας όσο ένας ηλικιωμένος 'Αγγλος σύζυγος. Η Γκρέυς που αγαπούσε τη συντροφιά των ανδρών, τούτε κρατούσε πάντοτε σε απόσταση, γιατί ακριβώς δεν ένιωθε μέσα της ερωτικό πόθο. Θα ήταν όχι μόνο διασκεδαστικό, αλλά κι εξαιρετικά κολακευτικό για τον Θόρντον αν πρώτος αυτός κατόρθωνε ν' αφοπλίσει μέσα της τούτο κοιμισμένο ερωτικό πόθο.

Τέθηκε τόσο πολύ από το γλυκό κλίμα, ώστε εγκαταστάθηκε μόνιμα στο Μαϊάμι. Δυο χρόνια όμως αργότερα ο Φέργκυσον πέθανε από συγκοπή και η νεαρά γυναίκα του έμεινε μόνη στον κόσμο. Τώρα δεν θα ήταν περισσότερο από 30 χρονών. Στις δεξιώσεις της που έδινε στην πολυτελή-στατη βίλλα της πήγαινε πολλές κόσμιες. Όσοσο δεν φαινόταν να έχει στενούς φίλους.

— Είμαι τόσο μόνη! είπε κείνο το βράδυ στον Θόρντον μ' ένα έλφο γέλιο. Δεν κατόρθωσα ακόμη να αποκτήσω μια πραγματική φίλη. Και οι φίλοι μου με εγκαταλείπουν πολύ γρήγορα!

— Φοβούμαι ότι μάλλον έσεις τους εγκαταλείπετε, μόλις τους βαρεθείτε!... είπε ο Θόρντον.

Και η κ. Φέργκυσον ξαναγέλασε. — Περάστε αύριο από τη βίλλα μου να πάρουμε μαζί το τσάι... του είπε αργότερα. 'Αν βέβαια δεν έχετε να κάνετε τίποτε το καλλίτερο...

Την άλλη μέρα ο Θόρντον Μπάσκ δεν είχε να κάνει τίποτε το καλλίτερο. Το ίδιο και την μεθεπομένη. Και πολύ σύντομα, έγινε τακτικός επισκέπτης της ωραίας χήρας. Αυτή τον εύρισκε χαριτωμένο. Ευθυμικός και καλόκαρδος πάντοτε, ο Θόρντον ήταν εξαιρετικά ευχάριστος σύντροφος.

Και αυτός όμως εύρισκε τη Γκρέυς γοητευτική. Η αδιαφορία της για τα σπόρ και τα τρελλά της γλέντια, την έκαναν να ξεχωρίζει από τις άλλες γυναίκες. 'Επι πλέον — ο Θόρντον ήταν πάντοτε ειλκρινής απέναντι τον εαυτό του — η ωραία χήρα είχε κι ένα άλλο μεγάλο προσόν: Ήταν βαθύπλουτη! 'Επομένως...

Συνά στο παρελθόν ο Θόρντον είχε σκεφθεί ότι άραγ η γρήγορα θα έποεπε να αποκατασταθεί. Το επίδομα του θεού του εξασφάλιζε βέβαια μίαν άνετη ζωή. Δεν του έπρεπε όμως να ξανοιχτεί και πολύ. Και ο Θόρντον αγαπούσε την πολυτέλεια, αγαπούσε τις απολαύσεις που μόνο τα έσοτα μούρια τις παρέχουν. 'Αν η Γκρέυς Φέργκυσον απεφάσιζε να παντρευτεί ο άνδρας της θα μπορούσε ν' αποκτήσει όχι μόνο λιμουζίνα, αλλά και θαλαμηγό!...

Δεν πέρασε πολλός καιρός και η κ. Φέργκυσον με τον Θόρντον Μπάσκ έγιναν στενοί φίλοι. Η Γκρέυς τον υποδεχόταν μ' ένα γλυκό χαμόγελο και δεν του έκρυβε καθόλου ότι, η συντροφιά του την ευχαριστούσε. Ο Θόρντον πάλι, χωρίς να διαφέρει και πολύ, καλλιεργούσε το έδαφος. Αυτή ήταν η μοναδική ειδικότητά που είχε αποκτήσει στη ζωή. Ήξερε πώς να προδιαθέσει μια γυναίκα για το πρώτο φιλί, για το πρώτο αγκάλιασμα...

Ήταν άναμφισβήτητο, ότι η Γκρέυς δεν είχε νοιώσει ακόμα στη ζωή της άλλη θινό ερωτικό πόθο. Ο Θόρντον είχε ακούσει, να λένε κάποτε ότι τίποτε δεν αποναρκώνει περισσότερο τον ερωτισμό μίας γυναίκας όσο ένας ηλικιωμένος 'Αγγλος σύζυγος. Η Γκρέυς που αγαπούσε τη συντροφιά των ανδρών, τούτε κρατούσε πάντοτε σε απόσταση, γιατί ακριβώς δεν ένιωθε μέσα της ερωτικό πόθο. Θα ήταν όχι μόνο διασκεδαστικό, αλλά κι εξαιρετικά κολακευτικό για τον Θόρντον αν πρώτος αυτός κατόρθωνε ν' αφοπλίσει μέσα της τούτο κοιμισμένο ερωτικό πόθο.

— Είμαι τόσο μόνη! είπε κείνο το βράδυ στον Θόρντον μ' ένα έλφο γέλιο. Δεν κατόρθωσα ακόμη να αποκτήσω μια πραγματική φίλη. Και οι φίλοι μου με εγκαταλείπουν πολύ γρήγορα!

της. — Μου άρέσεις έτσι που είσαι ήρεμη, απλή, συγκρατημένη. Γκρέυς, της είπε με γλυκιά φωνή.

— Χαίρομαι που η φίλη μου έχει κάποιον νόημα για σένα, του αποκρίθηκε εκείνη.

— Ναι, έχει κάποιο νόημα, τόνισε εκείνος με πεποίθηση. Είσαι η καλύτερή μου φίλη, Γκρέυς...

Τα δάχτυλά του γλύστρησαν επάνω στο αλαβάστρινό της μπράτσο. Ήταν έτοιμος να της ψιθυρίσει κάτι το πιο τολμηρό. 'Αλλά την ίδια στιγμή θυμήθηκε την πεθαμένη αδελφή του και απέσυρε το χέρι του. Της έμοιαζε τόσο πολύ η Γκρέυς!

Έκείνο το βράδυ δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι ο Θόρντον. Κάπνιζε ακατάπαυστα και βηματίζει αδιάκοπα μέσα στο δωμάτιό του. Είχε την εντύπωση ότι κάτι το εξαιρετικό του συνέβαινε. Ήταν έτοιμος να δώσει το πλάν, για να βρεθεί κοντά στη Γκρέυς. Η ανάμνηση όμως της αδελφής του γινόταν όλοένα και πιο τυραννική. Με το θολωμένο από την αϋπνία βλέμμα του, αχνόβλεπε τη Γκρέυς πλάι στην αδελφή του και την ίδια στιγμή οι δυο μορφές γίνονταν μία, χωρίς να μπορεί ο Θόρντον να ξεχωρίσει αν έβλεπε την αδελφή του ή τη Γκρέυς...

Αποκοιμήθηκε κατά τα ημερώματα πάνω σ' ένα καναπέ. Όταν ξύπνησε ύστερα από τρεις ώρες, του πονούσαν όλα τα μέλη. Το ντούς το ξανάδωσε δύναμη και φρεσκάδα. 'Επί πλέον του ξεκαθάρισε και τη σκέψη. Θυμήθηκε τις νυκτερινές όπτασιές και γέλασε:

— Τι κουταμάρες! είπε. Τι κι αν η Γκρέυς μοιάζει της αδελφής μου; Θα μ'έμποδισι η ομοιότης αυτή να κάνω τη Γκρέυς γυναίκα μου; Αυτό δα έλειπε!

Το απόγεμα ο Θόρντον τράβηξε για τη βίλλα της κ. Φέργκυσον με απόφαση να της κάνει επίσημα την πρότασή του. Ο Κινέζος υπρέτης που τον εισήγαγε στο σαλόνι, τον πληροφορήσε ότι η κυρία του θα κατέβαινε σε λίνα λεπτά. Έκείνος κάθισε στον γαλάζιο καναπέ κι άναψε ένα τσιγάρο. Λίγα λεπτά της ώρας αργότερα...

— Μπορώ να σου εμπιστευθώ κάτι; — Ό,τι θέλεις!

— Διατάζω... Δεν είμαι βέβαιος για τη χρημότητά σου!

— Θα σάς αποδείξω ότι είμαι!... Δάνεισέ μου ένα εικοσαχίλιαν και θα δεις ότι δεν θα το πω σε κανένα!...

τερα αφού ο Θόρντον ήπτε το συνηθισμένο ουκατίνι του, και η Γκρέυς το τσάι της, άρχισε μεταξύ τους η ακόλουθη ομιλουθία:

— Γκρέυς, πρέπει να σου πω... 'Εβδομάδες ολόκληρες τώρα θέλω να σου πω ότι... Γκρέυς, είμαι έρωτευμένος μαζί σου!... Σ' αγαπώ!

— Θόρντον, η πρότασή σου με κολακεύει πολύ... Κι εγώ σ' αγαπώ... Είπε η πρώτη φορά που αισθάνομαι τί θα πει αγάπη... Μου συμβαίνει όμως κάτι... Δεν ξέρω πώς να σου το εξηγήσω... Φοβάμαι Θόρντον... Η αγάπη αυτή με φοβίζει. 'Εχω κάτι μαύρα προαισθήματα!...

Ο Θόρντον αισθάνθηκε κάτι σαν ρίγος. — Μά τι είναι αυτά που μου λές, Γκρέυς;... Δεν καταλαβαίνω!... Τι προαισθήματα; 'Εγώ βλέπω σ' αυτή την αγάπη που φούντωσε ανάμεσά μας μίαν ανέπιατη ευτυχία!...

Η Γκρέυς έγειρε σαν κουρασμένη στον καναπέ. Ο Θόρντον γονάτισε μπροστά της:

— Λοιπόν; Δέχεσαι... Δέχεσαι, Γκρέυς να γίνης γυναίκα μου; τη ρώτησε. Θα σου μιλήσω με απόλυτη ειλικρίνεια... Είμαι ένας κοινότατος άνθρωπος, χωρίς περιουσία και χωρίς σπάνια χαρίσματα... Σ' αγαπώ όμως. Πρέπει να δεχθής Γκρέυς!... Έκείνη τον κύτταξε μ' ένα γλυκό βλέμμα και είπε:

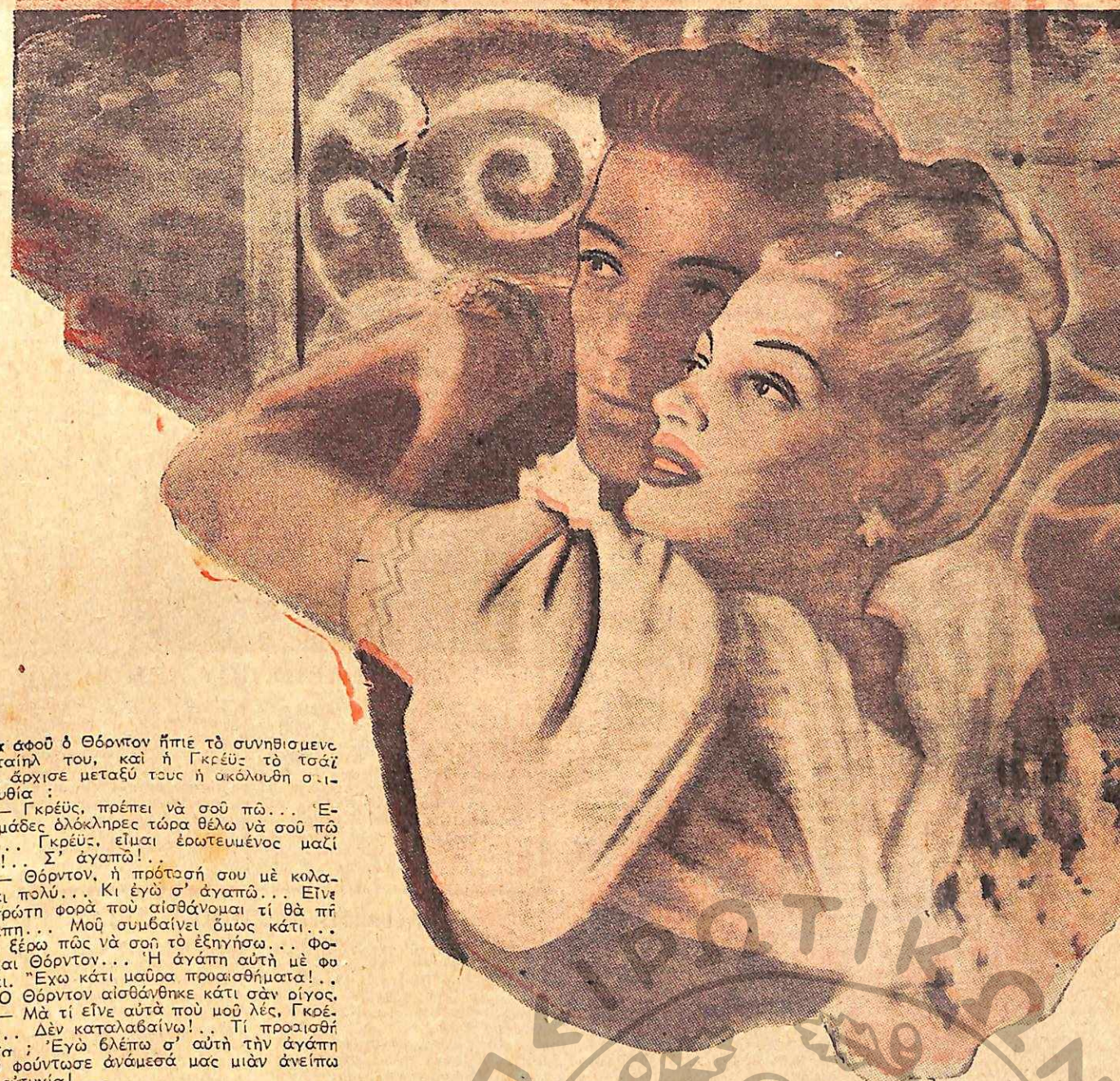
— Θόρντον, δεν ξέρω τί να σου απαντήσω... Σ' αγαπώ κι εγώ πολύ... Είμαι βεβαία ότι πρώτη φορά αγαπώ. Σου είπα όμως ότι έχω κάτι περίεργα προαισθήματα που...

— Γκρέυς, ικέτευσε ο Θόρντον, μην ανηθής! 'Ασε αυτές τις ανοησίες!... Χωρίς σένα, δεν ξέρω τί θ' απογίνω!

Η Γκρέυς του γάγξεσε τα μαλλιά:

— Καλά, Θόρντον! είπε, 'Αφσέ με να σκεφθώ... Δώσε μου μιά μικρή προβουμία δυο-τριών ημερών...

Έκείνο το βράδυ ο Θόρντον έφυγε από την έπαυλή της κ. Φέργκυσον με τη γλυκιά εκείνη αβεβαιότητα που συγκινεί όλους τους έρωτευμένους. Ήταν σίγουρος ότι η Γκρέυς θα τούλγε το 'ναί'. 'Όσο...

όσο όμως νόμιζε ότι η ευτυχία του ήταν ακόμα αβέβαιη.

Ήταν μιά ωραία, ήσυχη βραδιά. Ο Θόρντον είχε ραντεβού με κάποιον φίλο του σ' ένα από τα κοσμικά εστιατόρια της μεγάλης πλάς. 'Όστόσο, προτίμησε να επιστρέψει στη βίλλα του. 'Ανοίξε την πόρτα και μπήκε στη μικρή τραπεζαρία. Μόλις πέρασε όμως το κατώφλι, σταμάτησε τελείως ακίνητος, σαν απολιθωμένος. Έκει στο κόκκινο φωτέιν της γωνίας, ήταν καθισμένη η πεθαμένη αδελφή του, που μόλις τον είδε κάρφωσε πάνω του τα μάτια της, γεμάτα αίσθησή...

Ο Θόρντον έκλεισε για μιά στιγμή τα μάτια του. Όταν τα ξανάνοιξε, η αδελφή του είχε εξαφανισθεί!

Μου φαίνεται ότι θα τρελλαθώ!... ψιθύρισε ο δυστυχισμένος νέος σκουπίζοντας το μέτωπό του που το είχε περιβρέξει, κρύος ιδρώς. 'Ονειρεύομαι λοιπόν και όρθιος!...

Κατέφυγε στο μπάνιο και η ψυχρολουσία τον βοήθησε κάπως να συνέλθει. 'Υστερα τηλεφώνησε στη Γκρέυς:

— 'Ηθελα ν' ακούσω τη φωνή σου, αγάπη μου, της είπε. Είσαι ευτυχισμένη; — Φυσικά είμαι ευτυχισμένη!

Με σκέπτεσαι κάποι-κάπου;... Μόνο σένα σκέπτομαι, Θόρντον!

Την καληνύχτισε και έπεσε στο κρεβάτι του να κοιμηθεί. Ξύπνησε όμως πολύ γρήγορα, καταταραχμένος. Είχε δη ένα εξαιρετικά δυσάρεστο όνειρο! Μιά σκιά είχε ξεπροβάλει ερπονικά μπροστά του, μέσα από τη γή και του φώναζε με αγωνία:

Μη την παντρευθείς! Μη την παντρευθείς!

Όταν την άλλη μέρα το πρωί η κυρία Γκρέυς Φέργκυσον διάβασε στις εφημερίδες ότι ο Θόρντον Μπάσκ κατόρθωσε στο δωμάτιό του, χωρίς ν' αφήσει κανένα γραμμάτιό του, ψιθύρισε με απόγνωση:

Το είχα προαισθανθεί! Και του τώπα σχεδόν... Τι παράξενο πράγμα!...

Πραγματικά παράξενο πράγμα. Και όμως τα πιο παράξενα πράγματα συμβαίνουν συνήθως στους πιο κοινούς ανθρώπους. Ο Θόρντον Μπάσκ θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως κοινότατος νέος... 'Όσο τόσο η περιπέτειά του ήταν τόσο ασυνήθιστη, τόσο τραγική!...

ΧΙΟΥ ΟΥΩΛΠΟΛ

Ο Ξενόπουλος ως παιδαγωγός

Της κ. ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Γράφοντας την περασμένη εβδομάδα για τον Γρηγόριο Ξενόπουλο ως παιδαγωγό, ανέφερα την «Αλληλογραφία» και τις «Αθηνάϊκες Έπιστολές» που είχε καθιερώσει στη «Διάπλαση τών Παιδών». Και αξίζουν πράγματι λίγα λόγια επάνω σ' αυτά τα δύο σημεία της παιδαγωγικής του έργου.

Αλληλογραφία με τους μικρούς της αναννώστες είχε η «Διάπλαση» κι από πριν. Μα σιγά-σιγά, από τότε που την ανέλαβε ο Ξενόπουλος έγινε ο εξομολογητής, ο πνευματικός

πατέρας τών παιδιών. Όλες τις αγωνίες, τις αμφιβολίες τους, τους πόθους, τα ιδανικά τους, τις επιδιώξεις τους, τις λύπες τους και τις χαρές τους τις έγραφαν τα παιδιά ελεύθερα στην «άγαπητή τους Διάπλαση». Κι από τις στήλες της «Αλληλογραφίας» έρχόταν πάντα η απάντηση που έδινε τη σωστή συμβουλή, που καθοδηγούσε, που παρηγορούσε, που έλυσε τις απορίες, που συμπετείχε στην χαρά και που είχε αυτό το μοναδικό προσόν: «Οτι παρουσιάζει ένα γενικό ενδιαφέρον, τόσο που την ενδιαφέρουν με ιδιαίτερη ευχέρτητα όλοι, και έτσι, όλοι είχαν να έπωλεθθούν από τα διδάγματα της. Τη θερμότητα νεύματος, που την ψυχή τους πλημμυρίζουν τόσα ερωτηματικά, εύρισκαν έναν έμπιστο, υπομονητικό και έχυμο φίλο που δεν τους στενοχωρούσε με την παρουστία του, και στον οποίο μπορούσαν να ξεθυμάνουν ελεύθερα, περιμένοντας κιόλας σ' ανταλλάγμα μια καλή συμβουλή. Έτσι συχνά ο Ξενόπουλος δεχόταν έξιλογησες για ζητήματα που τα άγγιζαν ακόμη κι οι γονείς του παιδιού κι οι γονείς, απόκτησε τεραστίαν γνώση της παιδικής και της νεανικής ψυχολογίας.

Μα αν από τις στήλες της «Αλληλογραφίας» απευθυνόταν σαν «Διάπλαση» σε κάθε παιδί χωριστά, από τις στήλες των «Αθηνάϊκων Έπιστολών» απευθυνόταν σε όλα τα παιδιά μαζί, με το πασιγνωστό ψευδώνυμο «Φαίδων». Τι είναι οι «Αθηνάϊκες Έπιστολές»; Ένα είδος παιδικού χρονογράφου. Κάθε μία τους πραγματεύεται ένα θέμα, επίκαιρο, σχετικό με τις ασχολίες τών παιδιών, με την εποχή του χρόνου, με σημαντικά έθνη ή διεθνή περιστατικά, και με κάθε λογής ζητήματα που υπορούν να ενδιαφέρουν σαν επίκαιρα ένα παιδί. Μα οι «Αθηνάϊκες Έπιστολές» βγαίνουν από τα όρια της επικαιριότητας. Η διατύπωση τους, η αρχιτεκτονική τους, το μορφωτικό και φιλοσοφικό τους κάποτε συμπέρασμα, η πρωτοτυπία τους, η λογοτεχνική τους γλώσσα, η εύρυθμη με την οποία άπτενίζονται το θέμα, το κάνει ένα μοναδικό και ιδιαίτο, προ είδος λόγου, όπου τα σοβαρώτερα θέματα παρουσιάζονται στο παιδί με την πιο εύχρηστη, την πιο αντίληπτη κι εύκολονόητη και την πιο έπιμελη

Γεννήθηκε μ' ένα θαρόμετρο στο κεφάλι!

Στη Βοστώνη ζή ένα παιδάκι, ονόματι Λιονέλ Γκόντ που έχει αναστατήση όλους τους γιατρούς της Αμερικής. Το παιδί αυτό, που είναι ηλικίας μόνο τριών ετών, χρησιμεύει στην οικογένειά του σαν... βαρόμετρο. Όποτε πρόκειται να σημειωθεί καιρική μεταβολή, τα μαλλιά του αλλάζουν χρώμα!...

Συνήθως, τα μαλλιά του Λιονέλ είναι ξανθά με γαλκίνες ή πογρώσεις. Όταν όμως πρόκειται να βρέξει, τα ξανθά αυτά μαλλιά γίνονται κατ'ακρίβεια!... Ένας από τους πολλούς γιατρούς που εξέτασε την καταπληκτική περίπτωση του μικρού Λιονέλ έδωσε την ακόλουθη εξήγηση: «Όταν το παιδί αυτό αισθάνεται την προσέγγιση της υγρασίας, παθαίνει ένα είδος νευρικής ταραχής, που επιδρά στο δέρμα και από κει στο χρώμα των μαλλιών. Η πάθηση αυτή οφείλεται, προφανώς στις στερόσεις του πορτοφύλλου». Επίσημη ιατρική άπάντηση που δεν λέει όμως τίποτα...

Οι Άγγλοι και το τσάι

Είναι γνωστό ότι οι Άγγλοι μπορούν να θυσιάσουν, οτιδήποτε, εκτός από το καθε μέριον τους φλυτζάνι του τσαγιού. Και όταν μιλάμε για φλυτζάνι, δεν εννοούμε φυσικά ένα, αλλά πολλά γιατί ο Άγγλος ποτέ δεν περιορίζεται σ' ένα φλυτζάνι. Η αγγλική όργαση «Μας — Ομπρενέι» σίον», που είναι κάτι παραπάνω από με το 'Ινστιτούτο Γκάλλοπ της Αμερικής, έκανε τελευταία ως μία έρευνα, σχετικά με την κατανάλωση τσαγιού στην Άγγλία. Έδωκε τα αποτελέσματα της έρευνας: Ο μέσος Άγγλος πίνει κατά μέσον όρον, πέντε φλυτζάνια τσαγιού την ημέρα. Η μεγαλύτερη κατανάλωση τσαγιού εκ μέρους των γυναικών γίνεται το πρωί, με το 7 και 8 ενώ για τους άνδρες γίνονται μετά το 7 και 9 το πρωί. Κατά τις πρώτες ώρες του απόγευματος οι άνδρες πίνουν περισσότερο τσάι από τις γυναίκες. Οι μεγαλύτεροι, τριάντα και πάνω, πίνουν το καθε μέριον τσάι. Πάντως το ρεκόρ της τριάντα πίνοντας το καθε μέριον τσάι ανήκει σε έναν νεαρό Άγγλο εργάτη, που τον περασμένο Μάρτιο, από την 1η του μηνός μέχρι τις 28, ήπια 547 φλυτζάνια τσαγιού, δηλαδή περί τα 19 φλυτζάνια την ημέρα...

Χαρίζουν τα μάτια τους!

Πολλοί κρατούμενοι του σωφρονιστηρίου Στάτεβιλ, στο 'Ιλ λινό'ις, απειθίσαν να κληθούν δώσουν τα μάτια τους, μετά τον θάνατό τους φυσικά σ' ένα πειραματικό εργαστήριο όπου γίνονται έρευνες για την ανάγλυψη τών τυφλών. Όπως αναφέρουν τα αμερικανικά φύλλα, μέχρι σήμερα έχουν υπογραφή διακοσίων δωρεές τέτοιου είδους.

Και μόνο τις «Αθηνάϊκες Έπιστολές» αν είχε γράψει ο Ξενόπουλος θα έπρεπε να θεωρηθεί σαν εξαιρετικός παιδαγωγός και σαν από τους κορυφαίους πεζογράφους.

Και μόνο τις «Αθηνάϊκες Έπιστολές» αν είχε γράψει ο Ξενόπουλος θα έπρεπε να θεωρηθεί σαν εξαιρετικός παιδαγωγός και σαν από τους κορυφαίους πεζογράφους.

ΑΠΟ ΤΟ ΞΕΝΟ
ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ

Μια αμερικανική εφημερίδα τον Σεπτέμβριο '50 χιλιομέτρων, τελευταία, ότι ο Χίτλερ είχε αγοράσει στη Σουηδία ένα εκατομμύριο ναυικά «Εθνη» απόφορισμένων κορωνών ένα ολόκληρο βουνό για την τύχη του γρανίτη από τον γρανίτη. Με τον γρανίτη αυτό, που βρίσκεται — τι έρω τον, έσκαψε υ' ανέγειρε στη νία! — έτοιμος προς φέρωσιν, Νυρεμβέργη ένα κολοσσικό μνημείο της γερμανικής νίκης, μήκους χιλίων μέτρων, πλάτος 350, ύψους εκατό και όρα οία.

ΜΙΑ ΠΑΡΑΣΗΜΟΦΟΡΙΑ

Υστερα από τετραετή συνεχή διαμονή στις παγωμένες εκτάσεις του Βορείου Πόλου, έπείσθησε στην πατρίδα του ο Καναδός στρατιώτης Χέρμπερτ Βέρις, ο οποίος τερμάτισε τον καναδικό στρατό, Αμερικής μετά την επιστροφή του, η Βασιλική Καναδική Ανθρωπιστική Έταιρία του απέδωσε ένα αναμνηστικό μετάλλιο για τη διάσωση ενός μικρού Έσκιμωά από δέβαιον θάνατον.

Η Ιστορία της μικρής αυτής είναι εξαιρετικά ενδιαφέρουσα. Τον Απρίλιο του 1944, το κοριτσάκι αυτό, παίζοντας με τη φωτιά, έπαθε τρωακτικά εγκαύματα. Τα μέτεφταν άμεσως στον αεροναυτικό σταθμό όπου εργάζονταν ο Χέρμπερτ. Χωρίς να χάση καιρό, ο νεαρός αστυνόμενος έπεκονώνησε με τις άμεσες υγειονομικές υπηρεσίες του Καναδά και ζήτησε άμεσες οδηγίες για τη διάσωση του κοριτσιού. Επί πέντε ολόκληρων μηνών, η μικρούλα Έσκιμωά, που δεν είχε άποια κουνιά από τον Σποθμό δαχτύλο την Ιατρική περίθαλψη του Χέρμπερτ, σύμφωνα με τις οδηγίες που έρχονταν διά του αεροναυτικού, Έπειδή, λόγω των μεγάλων εγκαυμάτων δεν υπορούσε να δεχθεί επάνω στο σώμα της κανένα φάρμακο, ο Χέρμπερτ κατεσκεύασε προς γάση της μιά κούνια με ηλεκτρική θερμότητα, όπου η μικρή πέρασε ο

ΣΤΑΣ

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ! ΠΡΩΤΟΙ

Η Αποθήκη ΕΜΜ. Γ. ΜΑΛΑΚΟΥ — 1 Χρυσόσημαιώση — και Προεπίτρου (πλησίον 'Αν. Μάρκου) Τηλέφ. 32-8-9

Γυναικεία άρσενια	4.000
» φιλ. μεταξ.	4.300
» υπορολέ έξτρα	2.500
Κυλότες	1.800
Κομπιναιζόν	5.500
» Ζεσεύ έξτρα άντοχη	8.500
Κομπιναιζόν	10.000
» Σακινέ έξτρα	14.500
» Σακινέ Λουέ	18.000
Υποκάμισα στερεά	12.500
Φανέλλες	1.500
» μαλλοβάμβακες	18.600
Σορόνια	1.500
Κάλτσες άνδρων ρινέ	1.600
Υποκάμισα μοδ. έξτρα	14.800
» ποτιστή φορτίο	18.500

Και πολλά άλλα είδη με μικρά ελαττώματα στη μισή τιμή. Π.λ. λησις, λιακή και χονδρική.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΑ

Ένα έρώτημα

Του κ. Α. ΚΑΡΑΝΤΩΝΗ

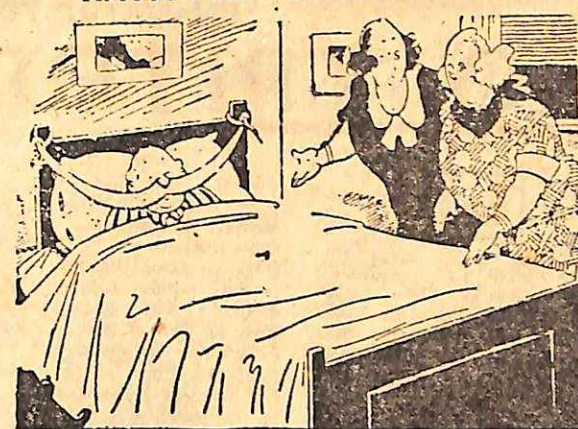
Όταν τελείωσε ο πρώτος παγκόσμιος Πόλεμος παρατηρήθηκαν στην ευρωπαϊκή Λογοτεχνία δυο ρεύματα, που θα μπορούσε κανείς να τα χαρακτηρίσει ως ρεύματα κινούμενα αντίστροφως. Το ένα ρεύμα το αποτελούσαν τα έργα των πολεμικών ανανήσεων και των έντυπων. Θα νόμιζε κανείς πως τους συγγραφείς των έργων αυτών τους έπρωχνε μία νωπή ανάγκη να επιστρέψουν στα τραγικά εκείνα πεδία των μαχών και να αναηληφθούν με τη φαντασία τους όλα τα φοβερά περιστατικά που επί 4 χρόνια είχαν βυθίσει την Ανθρωπότητα σε πυράμια αίματος! Η επιστροφή αυτή των συγγραφέων στους τόπους του πολεμικού μετωπίου, έγινε αφορμή να διαμορφωθεί το ρεύμα της αντίπολεμικής λογοτεχνίας, που επί 15 και πλέον χρόνια κατεγύησε το παγκόσμιο άναγνωστικό Κοινό, γιατί δεν πρέπει να λησμονούμε πως η λογοτεχνική γοητεία επιτυγχάνεται, από την έκφραση της ξερασίας όχι μόνο των ευτυχισμένων αλλά και των πένοντασικών ωρών του ανθρώπου. Άλλα εκτός από το ρεύμα αυτό που καθήλωνε ήδονικά τις φαντασίες του κόσμου στα φοβερά τοπεία του πολέμου, ένα άλλο ρεύμα λογοτεχνικό, με έντελως αντίθετη κατεύθυνση επιδίωξε και επέτυχε να επιβάλει παραλήλως τη δική του γοητεία: Ήταν το ρεύμα της λευτήτης φυγής και σπάταλης κοσμοπολίτικης λογοτεχνίας, αβεβρομένο κ. αυτό ταυτοχρόνως από την ψυχή του μεταπολεμικού ανθρώπου. Οι συγγραφείς της κοσμοπολίτικης λογοτεχνίας, γύρουν και επέτυχαν να αποσπάσουν τον μεταπολεμικό άνθρωπο από το αίματην παρελθόν του και να τον ρίξουν στην απέλαση του παρόντος, δημιουργώντας του μια μαγική έκταση λωφόμενου της φύσης και της ταξιδιού προς όλα τα σημεία του πλανήτη. Την ανάπτυξη της λογοτεχνίας αυτής που δημιουργήσε πράγματι, την λεγομένη κοσμοπολίτικη άτμωση, γιατί γύρουν να πλάσει γενικούς πίνακες συγχρόνου ζωής, απεικονίζοντας κυρίως τη λαμπρή όψη τών μεγάλων ευρωπαϊκών πόλεων, τη βοήθησαν τρεις παράγοντες:

Η δυνατότητα που είχε κανείς να ταξιδεύει εύκολα μετά τον Πόλεμο, όπου ήθελε. Η διάθεση του κόσμου να ζήσει σπάταλα τη ζωή του και να κινηθεί προς όλα τα σημεία της γης, ύστερα από τόσα χρόνια φθοράς και καθλώσεως του στα πολεμικά μέτωπα. Και η αίσιοδοξία που είχε καταλάβει τους λαούς πως δεν θα γίνη ποτέ πια πόλεμος. Η αίσιοδοξία αυτή έδωσε μια σιγουριά στον άνθρωπο και του επέτρεψε να ριχτεί στην άνηκοδόμηση και την προαγωγή όλων των δυναμένων της ζωής απολαμβώνοντας εύφροσυνα, ότι του προσέφερε η ζωή, καταπληκτικά δελτιωμένη λόγω των ανέσεων που της προσέφερε η προκτική εκμετάλληση τών τεχνικών ανακαλύψεων και της επιστημονικής προόδου.

Στα μεγάλα κυρίως άστικά κέντρα του κόσμου ο Πόλεμος είχε έπιταχύνει καταπληκτικά την από καιρό άρχισμένη διεθνοποίηση της κοινωνικής ζωής τών ευρωπαϊκών τάξεων. Στις ευρωπαϊκές μεγαλουπόλεις, παντού, στην Αμερική, στην Ιαπωνία, ρίχθηκαν οι τάξεις αυτές σά μέσα σε τεράστιους αναχωνευτικούς λέβητες κι από τόν πολύ τοις πλάστηκε ένας νέος τύπος υπεραπολεμικού ανθρώπου, του κοσμοπολίτη. Ένα νέο ιδανικό ζωής: ο κοσμοπολίτης.

Ο κοσμοπολίτης είχε ο άχότατος ήδονιστής και ο προνομίους του γνήσιος νέας ζωής που διεδόσαν οι μεταπολεμικές ανέσεις. Λέγεται κοσμοπολίτης, επειδή δεν αισθάνεται πια την ανάγκη να ζήσει σ' μια ώριση πατρίδα, να σάν ένα νέο είδος Ντόν-Ζουάν, έρωτεύεται προσωρινά και χαιρείται τη μία μεγαλούπολη μετά την άλλη. Εκκινεί πάντα προς νέες κατακτήσεις, κι ανανέωνει τους χορτασμένους πόθους του με την κίνηση. Ταξιδεύοντας συνεχώς πραγματοποιεί κατά έναν τρόπο τα λυρικά όνειρα των ρωμαντικών ποιητών του περασμένου αιώνα, όνειρα άπελευτήτης φυγής και σπάταλης «μέχρι τρυγός» ζωής μέσα σε μιάν αδιάκοπη αλλαγή μοντέρων διεγερτικών διακοσμών. Η γνωριμία των ανέσεων και τών ήδονων της μιας μεγαλούπολης τον έβασε νεράκι τη λαχτάρα της άλλης. Τον περίσχυσε σίχο τού Μολάρε: «να φύγω, να φύγω, τώρα καταλαβαίνω τη μέθη τών πουλιών», τον έκανε ο κοσμοπολίτης τοιαύτη σιδηροδρομίου, ώκαθεν αλύγιστο τελελεστάτου γιότ, νωπή άερωτική γραμμή που μέσα

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΝΟΒΑΣΙΑΣ...

— Έτσι, θα σταματήσει τις ύπνοβασίες!... Μόλις θα θα κάνει να σηκωθεί, θα του πονάν τα μουστάκια... και θα ξυπνή!...

από τους ριθές ένώνει τα μεγάλα πολυάνθρωπα κέντρα της γης. Με μια βαλίτσα στο χέρι μοιράζοντας ξένοιαστα τον έαυτό του ανάμεσα, σ' εκπληκτικές αντιθέσεις, καθρέφτισε το πυρετικό του πρόσωπο σ' όλες τις διτρίνες της Ευρώπης, έρωξε τη διαστική του σκιά επάνω στις πράσινες τσόχες τών μεγάλων καζίνων, κοιμήθηκε για μια νύχτα σ' όλα τα διεθνή ξενοδοχεία, έπλεξε έφήμερες μεθυστικές γνωριμίες με άπίστευτες και μυστηριώδεις γυναίκες. Κι έτσι ο τύπος αυτός, τροφοδοτήσε με τη ζωή του, τις περιπέτειές του και το σαγηνευτικό του ύφος, τη φαντασία τών συγγραφέων της κοσμοπολίτικης λογοτεχνίας που κι αυτή άκμασε και κράτησε γοητευμένο το παγκόσμιο Κοινό ως την οικονομική κρίση του 1930.

Τότε σηκώθηκαν πάλι τα για καιρό καταδαφισμένα τελωμακά τεύχη και φράσαν με πλήθος έμπόδια τους μεγάλους διεθνικούς δρόμους που τους διέσχιζε ο κοσμοπολίτης με την εύκολή, που θα διέσχιζε τους διεδόμενους ενός μεγάλου ξενοδοχείου. Κι ύστερα ήρθαν τα χρόνια της άνοδου τών ολοκληρωτικών κρατών, κι ύστερα ο άλλος Πόλεμος!...

Η γη πάλι μεγάλωσε καταπληκτικά όσο καταπληκτικά εί

με μικρύνει στα χρόνια του μεσοπολέμου, κι η άπόσπηση άνάμεσα σε δυο πόλεις του ίδιου τόπου έγινε κυριολεκτικά φανταστική. Έγινε Ειρήνη και η κατάσταση αυτή δεν άλλαξε. Σήμερα ταξιδεύουν έλάχιστα, άνθρωποι, όχι πια με τη διάθεση του κοσμοπολίτη, αλλά μάλλον με την ψυχολογία του σταυροφόρου ή του μετανοήστη. Ταξιδεύουν, και γρήγορα αισθάνονται την ανάγκη να γυρίσουν στη γωνία τους, να κορυφούν κάτω από τη σκιά τών παροδών τους...

Έτσι έρχεται σά γεύση μιας ένα φυσικό έρώτημα: Θα αναδιοργανωθεί άραγε ο τύπος αυτός του μεσοπολεμικού κοσμοπολίτη; Νομίζουμε πως μάλλον όχι! Η Ευρώπη σήμερα ως κοσμοπολίτική άτμωση σφαίρα δεν υπάρχει, γιατί άπλουστα καταστράφη ως ύλική πραγματικότητα, και κλαίει γοητιστή επάνω από τα έρείπια τών μεγάλων της κοσμοπολίτικων κέντρων...

Κι αν τύχαινε να ξαναπεράσει από τα κέντρα αυτά ο κοσμοπολίτης, συγγραφέας του 1920, θα έρενε τα μαλλιά του με τη στάχτη τών κοσμοπολίτικων έρειπίων και θα γύρουν να περάσει τις υπόλοιπες μέρες του στο χωριό που γεννήθηκε και που το είχε λησμονήσει όταν μεθούσε κι έκστασιόταν στα ντάνιγκ της Βιέννης και της Βαρσοβίας...

Μέσα στο γενικό κακό και την καταστροφή της Βαβυλώνας, ίσως η ανάκληση του χωριού μας να είναι ένα μέγα καλό και πρώτο, όπως θα έλεγε ο ποιητής. Γιατί τσως και πάλι να ξαναθίσει ως προσήλυτο ένα ξαναγεννημένο άνθρωπο όχι η κοσμοπολίτικη Λογοτεχνία, αλλά μια Τέχνη που θα καθρεφτίζει την συντριπτική αυτοσυνείδηση του ανθρώπου ως δημιουργού της δυστυχίας του...

ΑΝΤΡΕΑΣ ΚΑΡΑΝΤΩΝΗΣ

«Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Το περιοδικό που μορφώνει και διασκεδάζει τα Έλληνόπουλα από το 1879. Πωλείται εις τα κεντρικά Περίπτερα. Γραφεία: 'Αριστέιδου 10.

ΤΟ ΠΟΛΥ ΚΡΥΟ

Ο άστυφύλας: — Τι κάνεις έκεi ;
Ο λωποδύτης: — Κρύωνε τό... γεράκι μου, κύρ άστυφύλακα, και τώβαλα στην τσέπη να ζεσταθώ!...

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΣΚΕΛΕΤΟΣ

ΜΑΡΣΕΛ ΑΛΛΑΙΝ

80N

— Τι κρίμα!... Τρελλάθη κε το καμένο το παιδί!... ψι θύριζε... Πού είχε όλα αυτά τα φοβερά και τρομερά που μας διηγήθηκε; Τά είδε όλα στη φαντασία του, στην τα-ρα-μένη του φαντασία... Κρί-μα στο παιδί!...
Την ώρα που οι αστυνομικοί με διαταγή του κ. Κονιόν φο-ρούσαν στον Λεόν Ρούντ τη ζουρλουανδία, ο νεαρός ρεπό-τερ δοκίμασε την πιο σκληρή απογοήτευση της ζωής του...
— Ωστε έτσι λοιπόν; Ο αστυ-νομικός διευθυντής τον περνού-σε για τρελό!

Σε λίγο όμως, καθώς ο Λε-όν καθισμένος ανάμεσα σε δυο πόλισμαν μετεφέρτετο μ' ένα αυτόκινητο προς άγνωστη γί-αυτον κατεύθυνση, συλλογιζό-ταν:

— Μήπως τυχόν είχε αλή-θειν ότι έχασα το λογικό μου; Μήπως όλα αυτά που διηγήθη-κα στον κύριο Κονιόν για το υπόγειο με τα πτώματα ήταν αποκύημα της φαντασίας μου; 'Αλλ' όχι! Χίλιες φορές όχι! Τα είδα τα πτώματα!... Κατέβηκα στο καταραμένο έ-κείνο υπόγειο. Βρήκα τον 'Αν-ρύ τραυματισμένο... Τά θυ-μάμαι καλά όλα αυτά... 'Αλ-λά τί έγινε όλο αυτό το έργα-στήρι του Δομήνικου Τρουσέν; Πώς στη θέση του δρέθηκε έ-να σιδερωτήριο με κοριστόπου-λα, γεμάτα δροσιά και χάρη;
'Επάνω στις σκέψεις του αυ-τές, το αυτόκινητο στομάτησε μπροστά στην πόρτα του αστυ-νομικού Τμήματος της συνο-κί-ας. Οι αστυνομικοί υπεχρέω-σαν τον Λεόν να κατέβη.

— Έλα, καλό παιδί κατέ-βη! τον είπαν. Σε λίγο θα έλ-θη και ο κ. Κονιόν. Θα καθήσης φρόνιμα;...
— Έλα, ανέβη, αυ-τή τη σκάλα...

Τον κρατούσαν από τα μπρά-τσα. Τον κρατούσαν σαν άω-ρωστο που υπάρχει φόβος να λιποθυμήσει... Κι αυτός έκα-νε δ.τ. του έλεγαν, πειθίνα, μηχανικά, χωρίς μιλιάν, ενώ πνιγόταν από την αγωνία.

— Αφού ανέβηκαν μια σκάλα οι συνοδοί του άνοιξαν μια πόρ-τα και τον έμπωσαν μέσα σε ένα γραφείο. Την ίδια στιγμή ο Λεόν Ρούντ άκουσε μια έν-καρδη φωνή:

— 'Εσείς είσθε κύριοι Λεόν;
'Ελάτε λοιπόν!... 'Εχω σπου-δαία νέα για σας... 'Αλλά, τί σας συμβαίνει;...

Ήταν ο δόκτωρ Ουφιέ, ο δι-ευθυντής της κλινικής όπου εί-χε μεταφερθεί ο 'Ανρύ, τραυ-ματισμένος όπως ξέρουμε. Τώ-ρα ο γιατρός έρχόταν στο Τμή-μα για να καθορίσει τον Λεόν, για την κατάσταση του φί-λου του.

— Ω! γιατρέ!... είπε ο Λεόν μόλις τον είδε. Πόσο ευ-τυχής είμαι που σας βρίσκω! Είπατε τί μου συμβαίνει; Μή

περνούν για τρελό!...

— Μά αυτό είν' τρομερό! φώναξε ο γιατρός. 'Αλλά στά-σου πρώτα να σ' έλευθερώσω από τη ζουρλουανδία!

Και καθώς ο γιατρός απε-λύτρωνε τον νεαρό ρεπό-τερ από τα δεσμά του, ο Λεόν του διηγήθηκε με συντομία την πε-ριπέτειά του.

— Έτσι είν' όπως σας τ'α λέ-ω, γιατρέ! Τη νύχτα είδα έ-να έργαστήριο γεμάτο νεκροκε-φαλές. Σήμερα το πρωί στη θέ-ση του βρήκα ένα σιδερωτήρι-ο γεμάτο κορίτσια!... Τό ένα από αυτά τ'α δύο, σύμφωνα με τη λογική, πρέπει να είν' ψεύ-τικο...

— Ο γιατρός κόντευε.

— Ω! Θα το εξακριβώσω! φώναξε ο Λεόν. 'Αλλά για να κάνω ήσυχα τη δουλειά μου, πρέπει να μείνω τρελλός!

— Τι;... Πώς;... έκανε ο γιατρός. Δεν καταλαβαίνω!...

— Θα καταλάβετε γιατρέ!

Κι ο Λεόν προσέθεσε χαμο-γελώντας:

— Τό ένα από τα δυο συμ-βαίνει, γιατρέ μου... 'Η εί-μα, πράγματι, στα λογικά μου ή δεν είμαι! 'Αν είμαι πού-μα, τρελλός, άς τραβήξουμε μια γραμμή με την κιμωλία. 'Η κωμωδία τελειώσει. 'Αν όμως, είμαι στα λογικά μου, ή μάχη πρέπει να συνεχισθί...
— Λοιπόν;

— Λοιπόν, να πού θέλω να καταλήξω γιατρέ; Για να κερ-δίσουμε τη νίκη, το καλλίτερο είν' να ξεγελάσουμε τον αν-τίπαλο.

— Συμφωνώ, αλλά...

— Στοθήτε, γιατρέ. Μέχρι την ώρα την πρωτεβουλία της μάχης την έχει ο 'Τίγρης'...

Αυτός ασφαλώς έμηνανεύθηκε τις φοβερές περιπέτειες της πε-ρασμένης νύχτας. Αυτός μετέ-τρεψε το έργαστήρι με τους σκελετούς σε άκακο σιδερωτή-ριο σήμερα το πρωί... 'Ω!... Μπορώ να πάω όρκο!... Και τώρα άς σκεφθούμε. Δεν είν' προτιμώτερο να πιστέψουν ό-λοι, και ο 'Τίγρης' μαζί, ότι είμαι τρελλός;... 'Ας με κλεί-σουν λοιπόν στο τρελλοκο-μείο... Και άς μ' έλευθερώ-σουν ύστερα κρυφά ώστε να συ-νεχίσω τη δράση μου ανέσχελη-τος...

— Κατάλαβα, είπε ο δό-κτωρ Ουφιέ. 'Αλλά έσύ, φίλε μου, όπως βλέπω, όχι μόνο δεν είσαι, τρελλός, αλλά τ'α έ-χεις και τετράκοσια!...

— Και τώρα άς μη χάνου-με την ώρα μας, είπε ο Λεόν. Πάρτε με άμέσως γιατρέ!... Πρέπει να κρύψουμε την αλή-θειν και από τον 'διο τον κ. Κονιόν!...

— Μά... έκανε ο γιατρός. Δεν νομίζεις φίλε μου, ότ, πη-γώνει πολύ;...

— Γιατρέ, αφήστε τ'α ήμι-μετρα! φώναξε ο Λεόν αποφά-σιστα.

— 'Ας είν'! Είπε ο δόκτωρ Ουφιέ, που δεν μπορούσε να πη-δή σ' αυτό το καταπλη-κτικό παιδί.

Και παίρνοντας στα χέρια του τη ζουρλουανδία, ρώτησε:

— Θα την ξαναφορέσεις λοι-πόν;...

— Φυσικά!...

— Και πού θ'α σε πάω;

— Στην κλινική σας γιατρέ.

— 'Αδύνατον, φίλε μου!...

Οι κλινικές δεν φιλοξενούν... τρελλούς! 'Εχω όμως μιάν ι-δέα!...

— Τι;

— Στο νοσοκομείο της Σαλπε-τρίερς έκτελώ υπηρεσία χει-ρούργου...

— Μά αυτό είν' νοσοκομείο για γυναίκες...

— Ναι, αλλά σύ θ'α άποτε-λέσει εξαίρεση. Θα έπικαλεσθώ την παλιά φίλια που με συν-δέει με τον πατέρα σου. Δεν θ'α μού άρνηθούν... Θα τους πώ ότ, θέλω να σ' έχω κοντά μου, για να σέ παρακολουθώ καλλίτερα...

— 'Εν τάξει!... φώναξε ο Λεόν. Και τώρα δρόμο!...

Πέντε λεπτά αργότερα, οι δυο φίλοι έτοιχαν μ' ένα ταξί προς τη Σαλπετρίερς. Στο ά-στυνομικό Τμήμα κανένας δεν τόλμησε να φέρη εμπόδια στον δόκτωρ Ουφιέ. 'Εξ άλλου, ο γιατρός άφισε ένα σημείωμα για τον κ. Κονιόν, όπου έλεγε ότ, ανέλαβε ο ίδιος προσω-πικά την περιθαλψη του άτυ-χους Λεόν που τρελλάθηκε ο δυστυχής επάνω στην πάλι-του με τον 'Τίγρη'.

Την ώρα που οι δυο φίλοι έμπαιναν στο νοσοκομείο, ο γιατρός είπε στον Λεόν:

— Θα κρύψω την αλήθεια από όλους, φίλε μου! Πρέπει να σέ θεωρούν όλοι τρελό!...

— Ναι, ναι, γιατρέ μου!

Θα πέσω στο κοεββάτι και θ'α κοιμηθώ... Είμαι τόσο κουρα-σμένος άλλω-τε! Και τό βρά-δυ πρέπει ναύαι τελείως ξεκού-ραστος, γιατί άρνίζει σκληρή δουλειά!

Και πράγματι. Στις 10 το βράδυ ο Λεόν Ρούντ, τελείως ξεκουραστος έβγαψε κουφά από το νοσοκομείο της Σαλπε-τρίερς. Κανένας δεν μπορού-σε να τον άναγνωρίσει... Φο-ρούσε ένα έανθό μουστακιά, που του τό προμήθεσε ο ίδιος ο γιατρός, και ήταν ντυμένος σαν γκαρσόνι καφερείου, με μούρο σακκάκι από άλπαγά και άσπρη ινδικά ποδιά.

Ντυμένος έτσι, δεν ποκα-λούσε κανέλου την προσοχή.

— Εμπρός! είπε μόλις βή-κε έξω από το νοσοκομείο. 'Ας πάω τώρα στο περίεργο αυτό σιδερωτήριο να δού-τε τί γίνε-ται... Πρέπει να μάθω και θ'α τό μάθω!...

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ στο προσεχές.

ΠΑΡΑΣΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΠΟΤΗΡΙΟΥ Του ΤΖΩΝ ΡΑΣΣΕΛ ΦΕΡΝ

Ε-θασα στη Νέα 'Υόρ-κη στο ξενοδοχείο «Ευρώπη», μέσα σε μιά κάσσα, τυλιγμένο με άσπρο να άχυρα. Μόλις με ξανάδρα-λαν στο φως της ημέρας, με τοποθέτησαν, μαζί μ' εκατοντά-δες άλλα ποτήρια, σ' ένα μπου-φέ. 'Επί άρκετό διάστημα πε-ριπλανήθηκα από χέρι σε χέρι, γεμάτο με κάθε είδους λικέρ. Τελικά, βρέθηκα στο δωμάτιο 302, στο τρίτο πάτωμα.

Κάποιο βράδυ, κατά τις έν-νυχ, υπήκου σ' αυτό τό δωμά-τιο ένας άνδρας και μιά γυναί-κα. Ήταν και οι δυο ντυμένοι για χορό. 'Η γυναίκα μού άρε-σε εξαιρετικά. Ήταν νέα, όμορφη και κομψή. Όσο για τον άνδρα... ήταν αντιπαθη-τός όσο δεν παίρνει. Ξερακία νός μαυροκίτρινος και με λε-πτά γείλη, που έπταζαν δήλη τήριο.

Άρχισαν να κουβεντιάζουν. 'Αντρίγγου θ'α ήταν... Αιτή-την έντύπωση είχα τουλάχιστον έγώ. Καθώς μιλούσε με τη γυ-ναίκα, ο άνδρας πλησίασε στο τραπέζι, όπου βροϊτκόμουν έν-ώ, μαζί μ' ένα άλλο ποτήρι του λικέρ, και υάς γεμίσε μ' ένα ποτή- 'Αφού υάς γεμίσε, ύστε-ρα έκανε κάτι παράξενο: 'Μέ-τις -άτρες κυρισμένες πάντοτε π-τή γυναίκα του, άδειασε μέσα μου ένα ναρκάκι, που εί-γε υιάν άσπρη σκόνη! 'Υστε-ρα, με σήκωσε και με προσέφε-ρε στην όμορφη κυρία. 'Η σε-ρή και άπαλή παλίμνη της σφί-χθηκε γύρω μου. Κι' άμέσως, ή γοητευτική νέα ρούφηξε τό πε-ριεχόμενο μου και έσπλωσε σε υιά πολυβόρνα.

Την ίδια στιγμή άρχισε με ταξύ-τους μιά συνομιλία, που με συνεκλόνησε:

— Μισό, είπε ή άνδρας με τη σφριχτή σαν φιδιώ φωνή του με κάτι πλάσματα σαν έ-σιν, γάνει κανείς την ύπομο-νή του. Τό ίδιο έπαθα κι' έγώ. Κι' άπελάσισα να κάνω εκείνο που έπρεπε, για να ήσυχάσω υιά για πάντα από σένα. Μιά και δεν έννοείς να μού δώσης τό διαζύγιο, βρήκα τρόπο να σέ ξεφορτωθώ και να παντρευ-θώ την Κλαίρη Μπλαϊνκ!

Ή γυναίκα του έπλητσε να υηλόφωνα:

— Είσαι ένα άπαίσιο κτήνος, Ντάν. Τό άπαισιώτερο που έ-χω συναντήσει στη ζωή μου. Νά έαίσης, όμως, ότ, πριν προ-λάβεις να ξεγελάσης την Κλαί-ρη Μπλαϊνκ, θ'α την είδοις παληάνθρωπος είσαι, ώστε να μ'α πέρη θήμα σου, όπως έπε-σα έγώ. Θα της πώ ότ, την κυ-νιάς για τ'α έκατομμυριά της... Γι' αυτό άλλωστε και θέ-λεις να με ξεφορτωθής...

Άπάνω σ' αυτά τό λιγισ, ή γυναίκα που έξακολουθούσε να με κρατεί στο χέρι της, μ'α κούμπωσε στο τραπέζακι, που βρισκόταν πλάι- στην πολυθρό-να της. Ο Ντάν, ο άνδρας της, με πήρε στο γέρι του κι' άρχι-σε να με καθορίζει με νεανιά-προσωνή με τό υεντήλη του. 'Υστερ- έκανε ακριβώς τό ίδιο και στο άλλο ποτήρι.

— Σαδιστός ένι-με! τον ού-τρε ή γυναίκα του με είρα-νία.

— Όχι άγαπητή μου. 'Α

Ο Ντάν μου ήταν αντιπαθής.

πλώς, έτοιμάζω ώρισμένα παύ-ματα. Άπωσε, στις δέκα, πρό-κειται να συναντήσω την Κλαί-ρη, στο Ουέστ Φοκ Ράιντ - Χάους. Δεν μού μένει, λοιπόν, καιρός για να τελειώσω, αυτά που θέλω να τελειώσω εδώ, πριν φύγω.

Ξανάδρα, με άρνες κινή-σεις τό υαντήλη του στην σε-ρή, και σκύβοντας επάνω μου, κτύπησε προσεκτικά τό κατακά-θι μου. Δεν μπορούσα να έξη-γώσω γιατί αυτή του ή περίε-ρη!

Έξασα, ή γυναίκα του, που θέλησε να σηκωθεί από την πολ-λυθρόνη, ξανάπρεσε άραδιά κι' έ-ηντλημένη.

— Ντάν!... έβόγγησε. Τί μού έκανες; Τί μού έδωσες να πιώ; 'Ω Θεέ μου!... Πίνω υαί!...

Κι' έσφίγγε με τ'α χέρια της τό στήθος της.

— Τό δηλητήριο που σέ πότη-σα είναι πολύ γρήγορο, τό δια-βόλεμένο, άπότησε ο Ντάν, με παγερή φωνή.

Και άρπαζοντας τό δεξί της γέρι, που έτρεμε υπισχυδικά, τό υπεχρέωσε να με σφίξη με δύναμη. 'Υστερα, τό άφισε κι' έπεσε σχεδόν παράλυτο.

— Όταν άνακαλύψουν τό δα-κτυλικά σου άποτυπώματα πά-νω σ' αυτό τό ποτήρι, είπε ο-λοι θ'α πουν ότ, πρόκειται για άποκτονία.

Ή Μάριον βογγούσε και σπύ-ραζε πάνω στην πολυθρόνα. 'Ασυγκίνητος ο Ντάν πήρε τό καπέλλο του και τ'α γάντια του. έρριξε υιά τελευταία μα-τιά στην έτοιμοθάνατη και όλο τό δωμάτιο, προσέγγοντας ή-τό έσφύνη καυμία λεπτή με-οεία, βγήκε από τό δωμάτιο και κλείδωσε την πόρτα άπ-έ-ω.

— 'Υστερ- ή Μάριον που πνιγό-ταν και ζήτοσε άέρα, σπύθη-κε με κόπο μένο, τό παρθέ-ρο. Δεν είχε, όμως, τη δύναμη να τό άνοίξη και να σωάνει ή- τώντας βοήθεια. Τότε άπλωσε τό χέρι της στο τραπέζακι, με-πήρε και με υιά ύστατη προ-σπάθεια, με σφεντώνισε στο πα-ράθυρο. 'Η βάση που γτύπησε πρώτη στο τζάμι και τώσπασε.

— 'Υστερ-α, κατακύλισα στον ά-έρα και τελικά, προσγειώθηκα, άνεπαφ, σε κάτι τό άπρό-βλε-τό. Ήταν τό πέτσινο κάθισμα ενός αυτόκινητου, που έστάθμευε, μαζί με πολλά άλλα, στην πι-σω αλή του ξενοδοχείου!

Σε λίγο άκουσα τό έλξφό-δο ή ήσυχία ενός μεταξέωτο φορέ-ματος και υιά νέα κυρία, γτυ-μένη κομψότητα, ήθε και κάθ-σε σε δίπλω μου, ακριβώς στη θέ-ση του οδηγού. Τό σκοτάδι ή-ταν πυκνό και δεν με πούσσε.

Μόλις κάθισε μπροστά στο-τόλιν ή άγνωστη κυρία, σού-ρωσε τ'α γείλη της και σφύριξε δύνατά. Την ίδια στιγμή, κάτι τό τρομακτικό ώρμησε μέσα ά-πό τό σκοτάδι πήδησε ως εκεί επάνω κι' ύστερα ήθε και κά-θισε πάνω μου. Ήταν ένα δα-κτυλικά σου άποτυπώματα πά-νω σ' αυτό τό ποτήρι, είπε ο-λοι θ'α πουν ότ, πρόκειται για άποκτονία.

Ή Μάριον βογγούσε και σπύ-ραζε πάνω στην πολυθρόνα. 'Ασυγκίνητος ο Ντάν πήρε τό καπέλλο του και τ'α γάντια του. έρριξε υιά τελευταία μα-τιά στην έτοιμοθάνατη και όλο τό δωμάτιο, προσέγγοντας ή-τό έσφύνη καυμία λεπτή με-οεία, βγήκε από τό δωμάτιο και κλείδωσε την πόρτα άπ-έ-ω.

Έξασα, ή γυναίκα του, που θέλησε να σηκωθεί από την πολ-λυθρόνη, ξανάπρεσε άραδιά κι' έ-ηντλημένη.

— Ντάν!... έβόγγησε. Τί μού έκανες; Τί μού έδωσες να πιώ; 'Ω Θεέ μου!... Πίνω υαί!...

Κι' έσφίγγε με τ'α χέρια της τό στήθος της.

— Τό δηλητήριο που σέ πότη-σα είναι πολύ γρήγορο, τό δια-βόλεμένο, άπότησε ο Ντάν, με παγερή φωνή.

με κανέναν κακό! Μην ξεχνάς πως κρατώ τιμόνι στο χέρι μου!

— Έξασα, έννοιασα κάτι τό βαρύ και κατοθλιπτικό έπώνω μου. Ήταν τό πόδι του Κόγκ. Μ' άναποδούρισε και, κατά-πιν, βιάζοντας τη γλώσσα του, άρχισε να με γλύφει στο έσωτερικό. Σε λίγο, δεν έμεινε καθόλου ίχνος από τό κατακάθι του δηλητηρίου.

Στό μεταξύ, ή κυρία είχε άνα-πτύξη όλη την ταχύτητα.

— Μόλις προλαβαίνω να θά-σω στις δέκα, υιθύρισε κάποια στιγμή. Πρέπει λοιπόν, να τρέξουμε, ακόμα πιο γρήγο-ρα!... Θα θυμώσει πολύ ο Ντάν, άν άσπύσω!...

Και πάτησε με δύναμη τό πεντάλ της ταχύτητας.

Πέρασαν κάμποσα λεπτά. Και κάποια στιγμή, ή Κόγκ άρ-χισε να δείχνει σημεία ζωοπά-ταρασης. 'Η άνάσα του ένινε γρήγορη, τό σώμα του σπαρτα-ρούσε και έαφνικά έμπηξε ένα τέτοιο ούρλιασμα, ώστε ή κο-πέλλα τούσσε.

— Ήσυχα, Κόγκ! του είπε. Κάτσε φρόνι-ζε. Λοιπόν.

Τη φορά της, τό σκέπασε σχεδόν, τό κλάρον ένός αυτοκι-νήτου, που υάς ακολουθούσε, σε άπόσταση υισού ήμιλιου σχεδόν. Φαίνεται πως ήθελε να υάς ξεπεράσει και κορνάριζε παρορταμένα.

Ο Κόγκ άγωνιούσε. Ήταν φανερό ότ, ύπεφερε, τρομερά. Και γαίνιζε για να κάνει την κυρά του να τον προσέξει. Στο τέλος, σήκωσε τό υποσπινύ-τιο πόδι και γτύπησε δύνατά-τη νέα στο πρόσωπο. Έκείνη έσπώνισε άναγία, και υ' ένα ά-πότομο τίναγμα προς τ'α πλά-για, άσπρε τό τιμόνι από τ'α χέρια της.

Τό αυτόκινητο έκανε άόποτο μπ στοροφή και για υιά στιγμή έσφαξε τελείως τον δρόμο. Την ίδια ακριβώς στιγμή, κατέβη-σε και τό αυτόκινητο που έρχό-τανε από πίσω υας. 'Επεσε και τρακίστηκε πάνω υας...

Τίποτε δεν έμεινε στη θέση του. 'Εγώ κύλησα στην άκρη του δρόμου πάνω στο γρανι-δί κι' δεν έπαθα τίποτε, άπαύ-τως. 'Ετσι ύπορεσα να δώ και τό συνέχεια του δράματος.

Πράγματι, σε λίγο είδα να προβάλλει άνάμεσα στο συν-τιμύμα τη γυναίκα, που όδη-γούσε, πριν λίγη ώρα, τό μο-σαίο αυτόκινητο. Τά φορέματά της ήσαν καταβεσχυμένα και τό πρόσωπό της υατώμενο, φώ-ναζε τον σκόλο της, άλλ- ή Κόγκ δεν έδινε σημαία ζωής.

— 'Υστερ-α, ή γυναίκα πλησίασε στο αυτοκινητά του άλλου αυ-τοκινήτου. Ο οδηγός του έλε-γε τίναχθη άρετά μετό υακούα κι' έμεινε στον τόπο.

Ή γυναίκα πλησίασε προς-τόν σκοτωμένο άνδρα κι' έ-σκυψε πάνω του. Μόλις, όμως, είδε τό πρόσωπό του, στο φως του σέγγουριού, έμπηξε υιά τρο-μερή κραυγή:

— Ντάν!... Ω! Θεέ μου εί-ναι νεκρός!... Νεκρός!...

ΤΖΩΝ ΡΑΣΣΕΛ ΦΕΡΝ

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 31

ΚΑΛΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ 75 * ΡΕΔΑΓΙΑ ΣΠΟΡ 68 40 *

ΥΠΟΛΟΙΠΑ
τον 46

- Σέ όλα τ'α είδη είμαστε 4 ηνότεροι.
- Έχουμε πραγματικές έκπτώσεις.
- Άγγυόμεθα τ'α είδη με δικαίωμα έπιστροφής χρη-μάτων.
- Έξυπηρετούμε.

ΝΕΟ Μινιόν
Τό κατάστημά σας
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 13

988

ΚΑΛΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ 75 * ΡΕΔΑΓΙΑ ΣΠΟΡ 68 40 *

«ΔΙΑΙΤΑ»

Μόλις γύρισαν οι δυο αδερφές από το γιατρό ευχαριστήμενες. Είχαν τελειώσει πιά τα δάσανά τους! Είκοσι μέρες γύριζαν αρχίζοντας από την ίδια μέρα που είχαν φτάσει στην Αθήνα.

Εκείνος εξέτασε την Πόπη — την άρρωστη — και την έστειλε στο στομαχολόγο. Ο στομαχολόγος την εξέτασε και την έστειλε στο χειρουργό. Ο χειρουργός την εξέτασε και την έστειλε στο μικροβιολόγο. Ο μικροβιολόγος την εξέτασε, της έδωσε έναν φακέλλο κλειστό και την έστειλε πάλι στον παθολόγο... Γύριζαν, πληρώναν, έφευγαν, πληρώναν, γύριζαν!...

Εφτασε κι η τελευταία επίσκεψη. Δόξα σοι ο Θεός, και χαλάλι τα έξοδά τους! Τώρα θαν το όνομα της άρρώστης. Κ. ήταν ένα όνομα ήσυχο, ήρεμο, συμπαθητικό... Κάθε άλλο παρά ό,τι φοβόταν! Δίαιτα μόνο ήθελε και αusterή, τουλάχιστον τον πρώτον καιρό, θάφευγαν.

Το βράδυ που έπεσαν να κοιμηθούν, είπε η Πόπη στη Μαρία:

— Θυμάσαι, Μαρία... ωμολόγισέ μου στη σουπιά, ή φρέσκο βούτυρο...;

— Λάδι!

— Είσαι βέβαιη;...

— Όχι... βούτυρο!... όχι λάδι!...

— Είδες τί πάθαινε; Ξεχάσαμε το σπουδαιότερο!...

— Πάω αύριο και τον ρωτώ.

— Να πιάς Μαρία!

Και σάπασαν να κοιμηθούν. Σε λίγο ακούστηκε η φωνή της Πόπης:

— Μαρία κοιμάσαι;...

— Όχι...

— Μια που θα πιάς, καυμένη, δέν τον ρωτάς αν κάνει να τρώω σπανάκια;...

Ξεχάσα να τον ρωτήσω για σπανάκια...

Την άλλη μέρα τ' απόγευμα η Μαρία περίμενε στο χώλο του γιατρού. Δυόμισι ώρες περίμενε ως που ναρθή η σειρά της. Ο γιατρός δέ θυμόταν. «Η Μαρία είπε τ' όνομα της Πόπης» δέ θυμόταν! Είπε την ιστορία της αδελφής της: το στομαχολόγο, το χειρουργό, τον ακτινολόγο, το μικροβιολόγο. Ο γιατρός κούνησε σιωπηλά το κεφάλι του: «Είχε θυμηθώ».

Η Μαρία τὰ είχε μισοχαμένα. Το σοβάρο πρόσωπο του γιατρού με την άσπρη μπλούζα μέσα στο σιωπηλό γραφείο με τα χοντρά βιβλία στους τοίχους που μύριζε παρκετίνη ή προσοχή που έπρεπε να τον ακούση να μιλάει λησμονημένη από εκείνα που θα πη, την έκαναν να τὰ... χάσει και να μην ξέρη γιατί είχε πάει...

Παρά λίγο να ξεχνούσε το σπανάκι! Ξαναγύρισε από την πόρτα ο γιατρός μουρμούρισε κάτι ανάμεσα στα δόντια του που η Μαρία τον πήρε για ναί.

Όταν έφτασε στο ξενοδοχείο βρήκε την Πόπη στενοχωρημένη:

— Είδες, να μη σου πω να

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίδα 34

ρωτήσης και για άγκινάρες!...

— Τί άτυχία!... Νάρθουμε στην Αθήνα, να κάνουμε τόσα έξοδα, να γυρίσουμε τόσους γιατρούς, και να φύγω χωρίς να ξέρω αν κάνει να τρώω άγκινάρες! Δεν είναι κοίμη;...

— Κρίμα βέβαια!... Αύριο πάω και τον ρωτώ.

Η έπομένη έφθασε. Μουδιασμένη λιγάκι, με άποφασιστική, ξαναχτύπησε την πόρτα του γιατρού:

— Με συγχωρήτε γιατρέ... ξεχάσα γτές να σας ρωτήσω αν κάνει να τρώω άγκινάρες!

— Ποιός;...

— Η αδερφή μου...

— Τί;...

Και η Μαρία τὰ είπε πάλι από την αρχή...

— «Α, ναί! και κοκκίνισε. Να τρώη! και νεύρισε. Χορταρικά σας είπα! Κι ξερεθίστηκε».

— Και άγκινάρες;

— Και άγκινάρες!

Και αυτό το «Και άγκινάρες!» το είπε σὰ νάλεγε «Ξεφοτώσου με επί τέλους χοιρινή μου!»

Εκείνο το βράδυ η Πόπη δέν έκλεισε μάτι, στο κρεβάτι της. «Χορταρικά!» Έννοούσε άσπρη μέσα σ' αυτή και τις υπάιτες, τις μελιτζάνες, τα φασολάκια, τα μπρόκολα, τα ραπανάκια... Η υπήκουε έννοούσε μέν τα πράγματα, Κι από τὰ πράσινα ποιά άκριβώς;

Τώρα που έτοιμαζόταν να φύγη σκέφθηκε πως δέν ήξερε τίποτα για τη δίαιτα που έπρεπε να κάνει... Και το πρωί, πήρε το τηλέφωνο. Πρωί-πρωί, να τον προλάβει!

— Ντρίγκ! ντρίγκ! ντρίγκ!

Με συγχωρήτε γιατρέ μου... Είπατε χορταρικά. Ποιά άπ' όλα; Και κουκιά;... Και μαρινάκια;... Και πράσσα;...

Βωδινο ή μοσχάρι;...

— Ντρίγκ! ντρίγκ! ντρίγκ!...

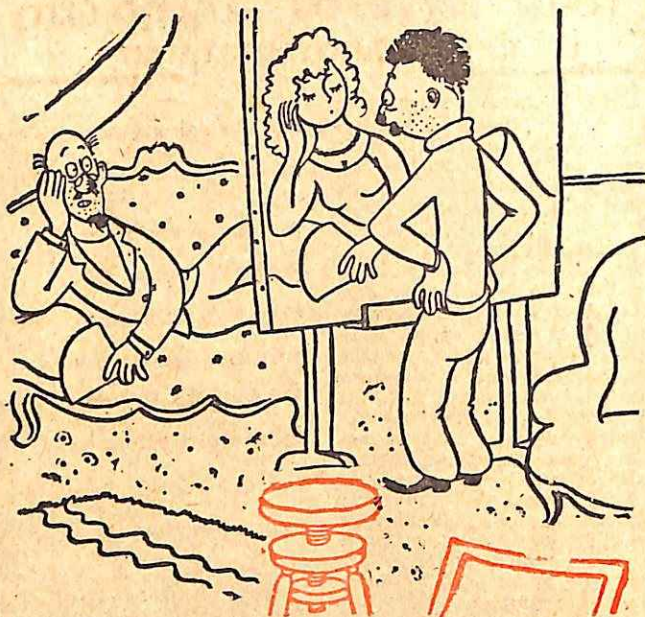
Με συγχωρήτε... γιατρέ τέτοιαν ώρα. Μήπως κοιμάστε; Κεφτεδάκια στη σχάρα να τρώω; Ρήγανη για μωριδιά ή δυόσμο;... Το κύμινο δάπτει;... Το πεπόνι δάπτει;... Το λεβρίνι δάπτει;... Είχε ξεχάσει να ρωτήση για ψητό σκατάκι... Δεν ήταν κοίμη να φύγη χωρίς να ξέρη αν κάνει να τρώη σκατάκι ψητό που της άρεσε τόσο;...

Στις 5 το πρωί έφευγε το βαπόρι από τον Πειραιά. Στις 4 γτύπησε το κουδούνι του γιατρού. Τον ξύπνησαν και μπήκε μέσα νυσταγμένος με τη ρόμπα πάνω από τις πυτζάμες του. Μπήκε μέσα διστακτικά.

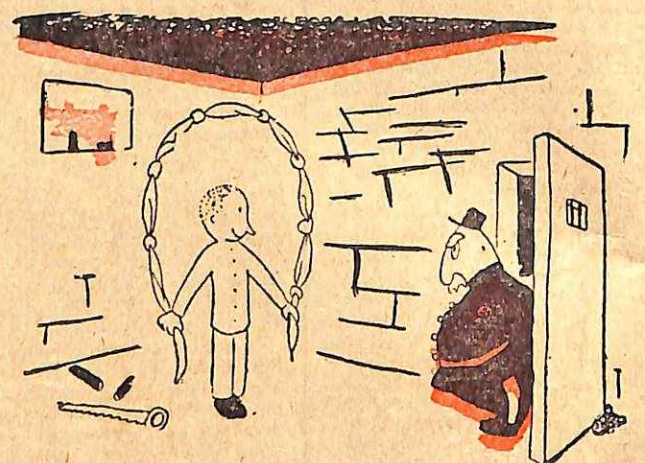
Όταν έκλεισε την πόρτα, η Πόπη κουτουβαλούσε τις σκάλες κακήν-κακώς. Κι όταν άργότερα στο βαπόρι τη ρώτησε η Μαρία τί της είπε ο γιατρός για το ψητό σκατάκι, η Πόπη έκαμε πως δέν άκουσε, κι άλλαξε την κουβέντα...

ΕΛΕΝΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

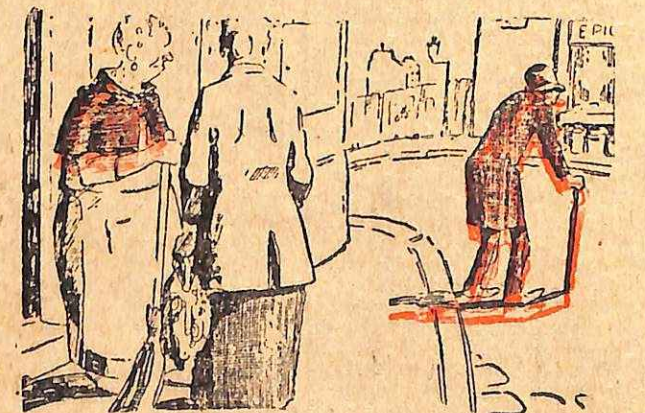
Τὸ γέλιο μας

— «Η γυναίκα μου σας ζητεί συγγνώμην που δέν ήρθε... Με παρέκάλεσε να ποζάρω εγώ στη θέση της!...

Ο δεσμοφύλαξ: — Τί κάνεις εκεί;... Ο φυλακισμένος: — Μου ήρθε ξαφνικά ή επιθυμία να... περήσω το σχοινάκι!...

— Ο καυμένος!... Δεν έχει πιά κανένα στον κόσμο!... Ούτε συγγενείς, ούτε φίλους... Πέθαναν λοιπόν, όλοι οι δικοί του;... — Όχι! Έπλούτισαν!...

‘Η Λάτιρα τῆς ‘Εβδομάδος

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΡΕΥΝΗΣ... ΜΑΣΚΕ!

Τώρα με τὸ Τριώδιον Δέν θά ὑπάρχη ἐμπόδιον Κι οὔτε θάναϊ ντροπῇ Ἄν ἡ λαμπρὴ Ἐπιτροπὴ Ἐρευνῆς τῶν συνόρων Γιά γούστο καὶ γιά χάρι Ἐκ λόγων διαφόρων Μασκὲ συνεδριάζει!...

Ο κύριος Τζέρτζα φέρ' εἰπεῖν Εἰς τὴν λαμπρὰν Ἐπιτροπὴν Μοιραίως θά μασκαρευθῇ Ὅχι, σὲ ἀστεία, σὺβάρ... Ὅποτε μᾶλλον θά ντυθῇ: «Λευκὴ καὶ ἀθάνατος περιστερά!» Καὶ ὁ Κουλισεφ ἀσφαλῶς Βούλγαρος βέρος καὶ καλὸς Ἰσως ντυθῇ κοτὰ στὸν νοῦ Ὡς «ἀγγελάκι τ' οὐρανοῦ» Ὅποτε συμφορὰ μας Θὰ πῇ πως εἶνε, σιγαλὰ Ἀγγελος - φύλαξ πῶς φυλά

Κι αὐτὸς τὰ συνόρα μας!... Ἐ! Τότε πλέον θά τοῦ πῇ Ἀυτὴ ἡ λαμπρὴ Ἐπιτροπὴ: — Ὡς εὖ παρέστητε, ὡς εὖ Φίλτατε κύριε Κουλισεφ!...

Ὁ ἄλλος δέ, ὁ Ἀλβανὸς Ἐκεῖνος πᾶ καταφανῶς, Μᾶλλον θά πῇ μετὰ γιρᾶς: — Ἐγὼ δέν πρέπει νὰ ντυθῶ. Πῶς θέτε νὰ μασκαρευθῶ Ἐφ' ὅσον εἶμαι μασκαράς;...

Ὅμως ὑπάρχει καὶ θεὸς Κι ἐμεῖς, ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ὁ δόλιος λαουτζίκος Τοῦς εἶπαμ' ἀπὸ μακριὰ Μόλις τοὺς ἀντικρύσαμε: — Ἐ! Κι ἀπὸ χρόνου Ἀπακρῆς Ντυθήκατε ἀδίκως Διότι... σὰς γνωρίσαμε!...

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΑΡΧΙΣΕ ΤΟ ΤΡΙΩΔΙΟΝ...

Ἀρχισε τὸ Τριώδιον. Τὸ λέει κι ὁ Καζαμίας (ὁ ἄν' ἄλλοτε, περᾶσαμε ἡμέρας παρομοίως μέσ' στὴν Ἀπακρῆς τὴν τρελλή) Ἄν' ἄλλοτε πραγματικά, γίνονταν τέτοιο γλέντι Που ἔχανε ὁ ἀφέντης τὸ σκυλλί Κι ὁ σκύλλος τὸν ἀφέντη, Κι ἀπὸ τὸ μεθύσι ὁλόκληρος ὁ κόσμος ἦταν φέσι Ρέτος θάναϊ τὰ πράγματα, νομίζω, ἐν... ὅφ' ἔσει!...

Τάντως δέν θά περᾶσωμε κι ντῖπ καλογερίστικα — Ἀρχισε τὸ Τριώδιον, θ' ἀρχίσουν κι οἱ χοροὶ — Καὶ ὅπως δέν χορεύουνε τ' ἀρκούδια θεονήστικα, Ἀμφιβολία δέν χωρεῖ Πῶς πάλι θά τὸ κάψωμε. Πιερρότοι, Κολομπίνες Πάλι θ' ἀνοίξουν μέτωπο, θά πολεμήσουν πάλι Ἐχουν πολεμοφόδια, γιλιάδες σερπαντίνες Καὶ μέσα στὴν ὀχλοβοή καὶ μέσα στὴν κραυγὰν Θά ξαναζήσουν μιὰ στιγμὴ, ἀθῶα καὶ τρελλή Μ' ἓνα θερμὸ κι ἀτέλειωτο καρνοβαλλιοῦ φιλί!...

Ἄν κάπως προμαντεύσωμε τὸ τί θά γίνη ἐφέτος Εἴμεθα ὑπερβέβαιοι ὅτι ἀνυπερβέτως Δέν θά ὑπάρξουν Διάβολοι, Κινέζοι, μανδρινοὶ, Ἱππότες, Βλάχοι, Ἀρμένηδες, Πιερρότοι, Ἀρλεκίνο, Νὰ τριγυρνῶν ἀγγελιδὼν Μετὰ ἡ ἀνέυ συνοδῶν Σὲ κάθε ὁδόν...

Γιατί ἡ Μαρίτσα φέρ' εἰπεῖν πὺ εἶνε γεγονός. Πῶς ἔχει φίλο τῆς κρυφὸ τὸν Ἀγγλο τὸν λοχία Εἰς τὸν χορὸ θά ἐμφανισθῇ... «Λοχίας Βρεταννός» Μὲ τὴ στολὴ ἀπλῶς τοῦ Τζῶν καί... θάχη ἐπιτυχία. Ὅποτε ἀναμφισβήτητα, μέσω τῆς μόδας ταύτης Γὸ Κατινάκι ἐξαλλὸν θά γίνη... Ἀγγλος ναύτης!

Ἡ Μέλπω ἡ γειτόνισσα πὺ εἶνε καὶ μαμμὴ Μ' ἓνα σεντόνι γτόμινο θά φτειάξῃ στὴ στιγμὴ Καὶ ὁ Θανάσης ὁ μπεκρῆς, χωρὶς ν' ἀντέχῃ πλέον Κι αὐτὸς στοὺς δρόμους θά χυθῇ, ὡς... Μέγας Ναπολέων! Ἔτσι μοιραία πρόκειται ὁ κόσμος νὰ γλεντήσῃ Ὅσοι δέν ἔχουν γτόμινα, ἡ ΟΥΝΡΡΑ θά τοὺς ντύσι, Θά γίνη δὲ διανομὴ Χωρὶς ὑπερόγκη τιμὴ

Χαρτοπολέμου, κομφετί, ντομίνων καὶ μασκῶν Μπύρας, οὔτσου καὶ κρασιοῦ καὶ ἄλλων ἡδυποτῶν Ὡστε νὰ πάψῃ βέβαια κι ὁ κόσμος φωνασκᾶν Ὅτι ἡ ΟΥΝΡΡΑ δέν δοῦθᾶ τὸ γλέντι καὶ τὸν πότον!

Χοροὶ μεγάλοι θά γινῶν στοὺ Τάδε καὶ στοὺ Δεῖνα Ὁ πόλεμος ἐτέλειωσε καὶ θά γλεντήσῃ ἡ Ἀθήνα

Κι ἄλλοι δημόσιοι, χοροὶ Πὺ τὸ μυαλὸ δέν τοὺς χωρεῖ

Χοροὶ Πατρίων, Τηνιακῶν, Κρητῶν, Ἰθακησιῶν

Χοροὶ Ἀργείων, Βοιωτῶν καὶ Γαῖδουρονησιῶν

Χοροὶ σωφῆρ, τραπεζίτων, Ἡθοποιῶν καὶ συντακτῶν

Μετὰ κεραιοῦ ἀπείρου Καὶ δέν θά γίνη μοναχὰ: Χορὸς τοῦ Τρίτου Γύρου!...

Ἰσως νὰ λείψουν μοναχὰ, σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ Τὰ φάκα πὺ πούλησανε ὅλοι στὴν Κατοχή

Μὰ τὰ ντουλάπια θ' ἀνοίξουν Καὶ στὰ κοστούμια τὰ πολὺν οἱ πάντες θά ριχτοῦν.

Ὅτι καὶ νᾶναι, εἶνε δεκτὸν κι ἄς ἔχωμε γυεῖα «Ἀρχισε τὸ Τριώδιον» γιὰ... δικαιολογία

Καὶ ἡ χαρὰ, στὴ θλίψι μας δέν εἶνε περιττή.

Ἀρχισε τὸ Τριώδιον... κι αὐτὸ νὰί κατὶ τί!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ... ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ!...

Ποτῆρι ἤθελα νάμουναι Μοναδικὴ μου φίλη Γευμάτο μὲ γλυκὸ κρασί Νὰ μ' ἔφερνες στὰ χεῖλιν Κι ἤθελα νάμουναι κάθε τι πὺ θάρεσε στὸ γούστο σου Ἔστω καὶ χαρτοπολέμος πεσμένος μέσ'... στὸ μπουστό σου!

Ἀς εἶνε! Μὲ κατάφερε Μικρὴ μου Κολομπίνα Καὶ στὸ χορὸ μ' ἐτύλιξε Μὲ μιὰ σου σερπαντίναν Μὰ μὴ θαρρεῖς πῶς μὲ κρατᾶς Μικρὴ μου πονηρὴ Μιὰ σερπαντίναν χάρτινη Θὰ σπάσῃ... δέν μπορεῖ!...

Ἀφοῦ θά πάμε στὸ χορὸ Γ' αὐτὸ, χρυσὴ μου ἀκου Καὶ πυροσβέστης νὰ ντυθῶ Δέν θά ντυθῶ τοῦ κάκου. Τὸν μάστορά σου θά τὸν δοῦς Ἀγάπη μου. Τούτέστι Καὶ οἱ ματιές σου σβήνουνε Μὲ μένα πυροσβέστη!...

ΓΙΑΝΝ.

Ο «ΑΝΩΜΑΛΟΣ» ΑΤΤΙ-
ΚΗΣ-ΕΥΒΟΙΑΣ

Την προσεχή Κυριακή 16ην
τρέχοντας θα διεξαχθεί εις Π.
Φάληρον, διοργανούμενος υπό
του Α. Ο. Π. Φαλήρου το πρω-
τάθλημα «Ανωμαλίου» δρόμου
της περιφέρειας «Αττικής και
Ευβοίας» το 1947. Ο αγών θα
διεξαχθεί επί απόστασεως 7000
μέτρων και θα μετάσχουν διά-
δες εκ 4 αθλητών, πλὴν των
δυάδων της Ευβοίας και των ε-
παρχίων των οποίων θα μετά-
σχουν δύο αθληταί αντιπρόσω-
ποι.

Η Ε.Ο.Φ.

Το νέον συμβούλιον της «Ε-
νώσεως Ορειβατών Φυσιο-
λόγων» καθιερώθη εις Σώμα ως
έξης: Πρόεδρος Γ. Σταματά-
κος, αντιπρόεδροι Σ. Άνδρα-
κης και Ε. Παράσχος, Γενικός
Γραμματέας Σπ. Εύφραιμίδης,
Ειδ. Γραμματέας Μιχάκ. Χα-
ριτάκης, ταμίας Δ. Γελαδού-
λος, έφοροι: Έκδρομων Σ. Λέ-
κας, Λέσχης Μ. Ντάνας, και
σύμβουλοι: Δέσποινα Δημη-
τριάδου, Χ. Μαργαρίτης, Τ.
Μαρκέας.

ΟΙ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ

— Τα γραφεία του Σώμα-
τος «Ελλήνων Προσκόπων» μετε-
φέρθησαν και εγκαταστάθησαν
εις το επί της οδού «Ομήρου»
μέγαρον της γερμανικής «Φι-
λαδελφείας».

— Συνεχίζεται η εκπαίδευ-
σις της πρώτης αντισκοπικής
ομάδος των Αθηνών με εξαί-
ρετικήν επιτυχίαν.

— Η Σχολή Βασικής «Εκ-
παιδεύσεως Στελεχών» επεράτω-
σε τα μαθήματα της Β' περι-
όδου τα οποία παρακολούθησαν
υπεοπενηντάκιον άρχηγοί, υπ-
ασχηνοί και έφοροι της περι-
φέρειας Αττικής.

Συνεχίζεται

Επί τετράμηνον

Η κωμωδία—θρύλος
Σακελλαρίου — Γιαννα-
κόπουλου

ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ
ΕΑΝΑΡΧΟΝΤΑΙ

ΜΕ ΤΟΝ ΛΟΓΟΘΕΤΙΔΗ
Στο Θέατρο

Κοτοπούλη

Όροι παραστάσεων:
Δευτέρα — Τετάρτη —
Παρασκευή 6 μ. μ.
Τρίτη — Πέμπτη — Σάβ-
βατον — Κυριακή
5.30 και 8 μ. μ.

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 36

Αθλητικά προβλήματα 'Η Σχολική Σωματική Άγωγή

Σε προηγούμενη άρθρο μας
ασχοληθήκαμε με τα προβλή-
ματα που παρουσιάζονται ση-
μερα — με την ευκαιρία των
«Ολυμπιακών» έτοιμασιών —
για την αναδιοργάνωση των ελ-
ληνικών αθλημάτων. Νομίζουμε
πως σήμερα επιβάλλεται να α-
σχοληθούμε με ένα τμήμα της
έλληνικής Σωματικής Άγωγής
που σήμερα εινε κι' αρκετά ε-
πικαιρο.

Πρόκειται για τη σχολική α-
σκηση, που δυστυχώς σήμερα
— ως σήμερα — περιορίζεται
στην τυπική γυμναστική του
εκπαιδευτικού προγράμματος
και σε λίγο βόλλευ για τα πρω-
ταθλήματα του τέλους της
χρονιάς. Αυτό εινε όλο και...

Όστόσο δεν εινε αυτή όλη
η Σωματική Άγωγή. Τα σχο-
λεία μας θα μπορούσαν να γί-
νουν οι αθλητικές κοιλότητες
απ' όπου θα ξεπηδούσε γερή
και γυμνασμένη η ελληνική νε-
ότης.

Αντίθετα με τη σημερινή
γυμναστική δεν κατορθώνουμε
να φτιάξουμε ούτε τις δυσσο-
φίες που προκαλούν στα τρυφε-
ρά παιδικά σώματα τα ακατάλ-
ληλα θραύσματα. Να είμαστε
όμως ειλικρινείς!

Δεν θέλουμε να ρίξουμε το
βάρος ολόκληρο στους γυμνα-
στας μας. Πολλοί απ' αυτούς
δεν φταίνε καθόλου για το κα-
κό που γίνεται. Σε μερικά σχο-
λεία η «αύλη» που χρησι-
μείται για γυμναστική εινε στε-
νή, ακάθαρτη και βαρύνει κρυ-
νή στους τοίχους των γειτονι-
κών πολυορόφων οικοδομημά-
των. Όργανα — πολύζυμα δο-
κοί «μέντεσεν μπάλλ», εφελ-
θέρια στρώματα κλπ. — εινε
είδη... πολυτελείας. Έπειτα υ-
πάρχει και στο «σύλλογο» των
κ. κ. καθηγητών μια αντί-
αθλητική νοοτροπία. Θυμίζω
τα μαθητικά μου χρόνια όταν
κερδίσις ο' ένα σχολικό πρωτα-
θλημα. Δεν κατώρθωσα να επι-
σύρω τη... συμπαθία των καθη-
γητών μου. Με κοίταζαν έτσι-
μοι στο πρώτο μαθητικό λάθος
να μου θυμίσουν ότι «δεν αρ-
κει να... τρέχω, αλλά και να
διαβάσω». Τα ίδια πράγματα
μου έλεγαν πρό ήμερών οι μα-
θηταί ενός αθηναϊκού Γυμνα-
σίου. Και μια γυμναστρία μου
παρεπονέτο ότι ο γυμνασιάρχης
δεν επιτρέπει να πάνε τα
παιδιά στο γυμναστήριο μολο-
νόν το σχολείο δεν έχει καν
αύλη.

Ετσι δημιουργούμε στα παι-
διά την εντύπωση πως ο αθλη-
τισμός γίνεται για όσους έχουν
δρεση κι' όχι γιατί εινε — μ-
α ανάγκη στο σώμα μας όσο και
το φαγητό. Έτσι ενώ πολλές
εκατοντάδες χιλιάδων μαθητών

σκύδουν και στραβώνονται πά-
νω στο θρανίο κάθε χρόνο, μό-
λις λίγες χιλιάδες κάνουν λίγη
σπόρ όσπου να πάρουν το χαρ-
τί και ν' αποτελεση η γυμνα-
στική μια ανάμνηση... μαθημα-
τας στο όποιο διεσκέδαζαν λί-
γο ή τόσοσαν για να... καπνί-
σουν ή έμεναν στην τάξη για
να διαβάσουν το μάθημα της
άλλης ώρας.

Βρισκόμαστε στο προολυ-
μπιακό έτος. Δηλαδή στο χρόνο
της μεγάλης προπαρασκευής.
Όπως είπαμε κι' άλλοτε αυτές
συμπίπτει με την αλλαγή στη
Διεύθυνση της Σωματικής Ά-
γωγής του υπουργείου Παιδεί-
ας και τη διχοτόμησή της σε
σχολική και εξωσχολική Διεύ-
θυνση. Η πρώτη πρέπει εκτός
από το καινούργιο επιστημονι-
κό πρόγραμμα που θα καταρ-
τίσει για τα σχολεία, να προ-
σέξη και στην προπαγάνδα των
σπόρ. Οι σχολικοί αγώνες ας
μη γίνονται στο τέλος της χρο-
νιάς. Ας καθιερωθούν πριν απ'
αυτούς αγώνες μεταξύ των σχο-
λείων μιας ή και περισσοτέρων
πόλεων με τους ΠΡΑΓΜΑΤΙ-
ΚΟΥΣ ΑΘΛΗΤΙΚΟΥΣ ΚΑΝΟ-
ΝΙΣΜΟΥΣ και με βραβεία, ρε-
κόρ ή ό,τι άλλο κριθή καταλλη-
λό για την σχολική πρόοδο.

Ας μη περιορισθουν οι αγω-
νες στον στίβο με τα κλασι-
κά αγωνίσματα. Έκτός απ' τα
πρωταθλήματα βόλλευ και πο-
σκέτ ας ξαναρχισή — όπως πα-
λαιότερα — η σκοποβολή αν ε-
πεκταθούμε στο ποδόσφαιρο,
στην εφομαχία, στην πάλη και
— γιατί όχι — στο μπόξ. Ας
τραβήξουμε τους μαθητάς την
Άνοιξη και το καλοκαίρι στη
θάλασσα. Ναυτικός λαός λέμε
πως είμαστε και όμως δεν ξε-
ρουμε να κολυμπήσουμε. Ας
τους ανεβάσουμε τις Κυρια-
κές — εκδρομή — στα ελληνικά
βουνά. Μ' αυτόν τον τρόπο θα
γνωρίσουν τα Έλληνοπαι-
ΔΑ τα σπόρ και το καθενα α-
νάλογα με την κλίση και τις δυ-
νατότητές του θα επιδοθή κά-
που, απ' το κολύμπι ως την ο-
ρειβασία. Έπειτα στο ζήτημα
της προπαγάνδας των σπόρ
χρειάζεται να τονώσουμε τα
παιδιά με παρακολούθηση α-
γωνιών και με ταξίδια για συ-
νηθίσεις σε μακρινές πόλεις.
(Το τελευταίο αυτό θα εξυψω-
ση και θυνικά τα Έλληνοπαι-
ΔΑ που θα γνωρίσουν κι' άλλα
μέρη της πατρίδας των).

Θα μπορούσα να συνεχίσω
με το ίδιο πνεύμα, μα θα κού-
ραζα τον αναγνώστη και θα κα-

Μ. ΛΑΜΠΡΙΝΙΔΗΣ

ΔΟΛΛΑΡΙΑ.

Ο κ. Μαντέλλος, γνωστός
εις τους φιλάθλους για την έν-
θουσιώδη υπέρ του αθλητισμού
μας δράσει του, μας φέρνει, έ-
να ακόμη ευχάριστο από την
«Αμερική». Εινε μια σημαντική
ένισχυσις στον αθλητισμό μας.
Πρόκειται περί 1.000.000 δολ-
λαρίων εκ μέρους της «Ελληνι-
κής Πολεμικής Περιθάλψεως».

Δεν ξέρουμε μέχρι στιγμής,
πως θα διατεθούν τα δολλάρια
αυτά. Θα θέλαμε όμως ο ΣΕ-
ΓΑΣ, ή ΕΠΟ, ή Έπιτροπή Ό-
λυμπιακών Αγώνων — όσοι,
τέλος θα μπορούσαν να έχουν
μ' αυθεντική γνώμη — να συγκε-
ντρώουν και να καταστήσουν έ-
να πρόγραμμα σποδοποίησης με
εύ-
ρύτητα πνεύματος να διαπιστώ-
σουν τις άμεσες ανάγκες της
χώρος και τα ποσά που θα πρέ-
πει, να δαπανηθούν. Και κάτι
άλλο: τα δολλάρια αυτά να
«πιάσουν τόπο» να γίνουν άρ-
γανα, γήπεδα!

ΝΕΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ

Με τις δύο Διευθύνσεις θα
θρεθί εύκολότερα διεξοδής
στο ζήτημα των «προσώπων»
των Διευθύντων. Ευχεται όμως
ο φιλάθλος κόσμος οι νέοι Δι-
ευθυνταί να εινε άνθρωποι νέ-
οι, δραστήριοι, και κατηχησιμέ-
νοι. Άνθρωποι που να γνωρί-
ζουν πρόσωπα και πρά-
γματα και να έχουν τύχει της
έμπειροσύνης του γυμναστικού
και του φιλάθλου κόσμου. Άλ-
λοίμονον αν δεν γίνη επιτυχής
έκλογη και εξακολουθήση ο α-
θλητισμός μας να εύρισται
40 χρόνια πίσω!

ΜΕΤΑ ΔΥΟ ΕΤΗ.

Έδημοσιεύθη το διάταγμα
περί δύο Διευθύνσεων Σωμα-
τικής Άγωγής. Άλλα και πά-
λιν η υπόθεσις παραμένε, στά-
σιμος, και της Διευθύνσεως
προσταταί άνθρωπος άγνωσ-
τά γυμναστικά. Έν τώ μετα-
ξύ και οι 5... υποψήφιοι αγω-
νιστοί και μαζί τους όλος ο α-
θλητικός και γυμναστικός κό-
σμος του όποίου επί έτη δόλ-
κληρα παραμένουν αλυστα τα
ζήτηματα. Ας τακτοποιηθή
λοιπόν και το ζήτημα αυτό. Η
προσωρινή λύσις του «επηρεσι-
σκού» Διευθυντοί νομίζομεν ό-
τι έκράτησε κάπως αρκετά. Δυό
ολόκληρα χρόνια!

τελόμενα πολύτιμο χώρο. Στις
γραμμές αυτές διεπιστώσαμε
μερικές ελλείψεις και είδαμε
τόν τρόπο να εξαλειφθούν. Να
μίσουμε ότι αυτό θα κάνουν οι
δράμοιοι. Η σχολική Σωματι-
κή Άγωγή εινε το ένα μέλος
του αθλητικού οικοδομηματος
της νώας μας.

Μ. ΛΑΜΠΡΙΝΙΔΗΣ

Παρρημύθι

Ο Ρίκος

— Πές μας μια ιστορία, παπ-
πού, πές μας!

— Σάν τί ιστορία θέλετε
να σας πώ, παιδιά μου;

— Νά, κάτι από τα παιδι-
κά σου χρόνια, παππού... Δέ
μας είπες πως ήσουν και συ
κάποτε παιδί;

— Και βέβαια ήμουν κάπο-
τε κι εγώ παιδί σαν κι εσάς.
Μά, για σταθίτε να θυμηθώ...
Α, τώρα θυμήθηκα! Άκούστε
λοιπόν...

— Σάν ήμουν κι εγώ μικρός
σαν κι εσάς, μούδωσε μια μέ-
ρα η μητέρα μου την άδεια να
πάω να παίξω στο ποτάμι, μα-
ζί με το Ρίκο...

— Άδερφός σου ήταν ο Ρί-
κος, παππού;

— Όχι. Μά... κάναμε πο-
λύ καλή συντροφιά οι δυο μας.
Ξεκινήσαμε λοιπόν, που λέτε,
γορσοπιδώντας κι οι δυο για το
ποτάμι... Μόλις φτάσαμε, βρή-
κα, ένα σανιδάκι και τώρριξα
στο νερό να πλέει σά βαρκαού-
λο. Μα σιγά-σιγά το σανιδά-
κι όλο και ξεμάκρυνε από κον-
τά μας κι ύστερα από λίγο δέ
μπορούσα να το φτάσω με τη
βάρκα μου. Τότε φώναξα του
Ρίκου να πάει να μου το φέ-
ρει. Μα εκείνος δεν ήθελε. Πα-
ραξενεύτηκα, γιατί ο Ρίκος έ-
κανε πάντοτε, ό,τι του έλεγα.
Τότε, άρχισα να τον βρίζω κι'
έκείνος με κύτταξε δυο-τρείς
φορές παραπονεμένα και δίχως
να πη τίποτα, έφυγε από κον-
τά μου. Αέσωσ μ' έπιασε έ-
νας μεγάλος θυμός. Άρπαξα
μια πέτρα από κάτω και του
την έριξα με όλη μου τη δύ-
ναμη... Την ίδια στιγμή ο Ρί-
κος γύρισε το κεφάλι του κι η
πέτρα τον πέτυχε πάνω από
το δεξί μάτι του.

— Ό, παππού, πως τόκα-
νες αυτό;

— Α, τόν κακομοίρη το φί-
λο σου το Ρίκο!
— Ο φτωχός ο Ρίκος έβγα-
λε μια φωνή και σωριάστηκε
χάμω. Έγώ ήμουν τόσο θυω-
μένος μαζί του, που δεν έτρε-
ξα κοντά του να μπήκα μέσα
στο νερό κι άρχισα να κυνηγά
τη βαρκαούλα. Μα το νερό γι-
νόταν όλο και πιο βαθύ κι ύ-
στερα από κάμποσες λεπτά έ-
νωίωσα να με κουκουλώει!...

— Έβλαα τότε τις φωνές και
ζήτησα βοήθεια. Κανένας ό-
μως δέ μ' άκουγε. Άρχισα να
βουλίζω, όταν έαφνικά κατά-
λαβα πως με τραβούσαν προς
τα έξω. Σάν φτάσαμε στην έ-
ρη κυττάω, και τί βλέπω, παι-
διά μου; Αιτός που μούσωσε
τη ζωή ήταν ο Ρίκος!

— Α, τόν καλό τόν Ρίκο!
Και τότε τί έκανες, παππού;

— Α, τόν καλό τόν Ρίκο!

— Ο φτωχός ο Ρίκος έβγα-
λε μια φωνή και σωριάστηκε
χάμω. Έγώ ήμουν τόσο θυω-
μένος μαζί του, που δεν έτρε-
ξα κοντά του να μπήκα μέσα
στο νερό κι άρχισα να κυνηγά
τη βαρκαούλα. Μα το νερό γι-
νόταν όλο και πιο βαθύ κι ύ-
στερα από κάμποσες λεπτά έ-
νωίωσα να με κουκουλώει!...

— Έβλαα τότε τις φωνές και
ζήτησα βοήθεια. Κανένας ό-
μως δέ μ' άκουγε. Άρχισα να
βουλίζω, όταν έαφνικά κατά-
λαβα πως με τραβούσαν προς
τα έξω. Σάν φτάσαμε στην έ-
ρη κυττάω, και τί βλέπω, παι-
διά μου; Αιτός που μούσωσε
τη ζωή ήταν ο Ρίκος!

— Α, τόν καλό τόν Ρίκο!

— Ο φτωχός ο Ρίκος έβγα-
λε μια φωνή και σωριάστηκε
χάμω. Έγώ ήμουν τόσο θυω-
μένος μαζί του, που δεν έτρε-
ξα κοντά του να μπήκα μέσα
στο νερό κι άρχισα να κυνηγά
τη βαρκαούλα. Μα το νερό γι-
νόταν όλο και πιο βαθύ κι ύ-
στερα από κάμποσες λεπτά έ-
νωίωσα να με κουκουλώει!...

— Έβλαα τότε τις φωνές και
ζήτησα βοήθεια. Κανένας ό-
μως δέ μ' άκουγε. Άρχισα να
βουλίζω, όταν έαφνικά κατά-
λαβα πως με τραβούσαν προς
τα έξω. Σάν φτάσαμε στην έ-
ρη κυττάω, και τί βλέπω, παι-
διά μου; Αιτός που μούσωσε
τη ζωή ήταν ο Ρίκος!

— Α, τόν καλό τόν Ρίκο!

— Ο φτωχός ο Ρίκος έβγα-
λε μια φωνή και σωριάστηκε
χάμω. Έγώ ήμουν τόσο θυω-
μένος μαζί του, που δεν έτρε-
ξα κοντά του να μπήκα μέσα
στο νερό κι άρχισα να κυνηγά
τη βαρκαούλα. Μα το νερό γι-
νόταν όλο και πιο βαθύ κι ύ-
στερα από κάμποσες λεπτά έ-
νωίωσα να με κουκουλώει!...

Το βοσκόπουλο

Ήταν ένα μικρό βοσκόπουλο...
— Παίξε φλογέρα! παίξε στο σκοτάδι! —
Ήταν ένα μικρό βοσκόπουλο
Πούδουσε άρνάκια στο βαθύ λαγκάδι.

Μα ήρθ' ένας λύκος μέσ' στο φεγγαρόφωτο
— Τρέμε, φλογέρα! τρέμε στο σκοτάδι! —
Ήρθ' ένας λύκος μέσ' στο φεγγαρόφωτο
Κι έφαγε όλο το κατάστρο κοπάδι.

341 έφραγε όλα τ' άρνιά και το βοσκόπουλο...
— Κλάψε, φλογέρα! κλάψε στο σκοτάδι! —
Έφαγε όλα τ' άρνιά και το βοσκόπουλο.
Τη γκλίτσα του και το δισάκι ούαδι.

Μα το τραγουδι πήε τ' άψήλου, άνάλαφρο...
— Πέτα, φλογέρα! πέτα στο σκοτάδι! —
Μα το τραγουδι πήε τ' άψήλου άνάλαφρο,
Σέ μιας άχτίδας το γαλάζιο ούαδι.

Κι όταν καμιά φορά, φεγγάρι δόλγιομο...
— Κίωλα, φλογέρα! κύλα στο σκοτάδι! —
Κι όταν καμιά φορά, φεγγάρι δόλγιομο...
Φωτάει τις στέγες στο βαθύ λαγκάδι.

Μπορεί να δήτε ένα μικρό βοσκόπουλο...
— Παίξε, φλογέρα! παίξε στο σκοτάδι! —
Μπορεί να δήτε ένα μικρό βοσκόπουλο.
Που άρνάκια δόσκει άνάερα, στ' αύλο δράδυ!

(Από το Γαλλικό)

Ν. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

ΠΟΣΟ ΠΡΕΠΕΙ...

Ένας φιλάργυρος χωρικός,
θέλοντας να κάνει ένα δώρο
στην άνεψία του, μπήκε μέσα
σε ένα ώρολογπωλείο.
— Πόσο έχει εκείνο το ρο-
λόι του τραπεζιού; ρώτησε

— Τότε, παιδιά μου, τόν
άγκάλιασα σφιχτά και με κλάμ-
μοτα τόν παρακαλούσα να με
συχωρέσει.
— Και τί σου είπε εκείνος;
— Με κύτταξε με βλέμμα
γιομάτο άγάπη και δεν έλεγε
τίποτα.

— Μα ποιος ήταν επί τέ-
λους ο Ρίκος, παππού;
— Ο σκύλος μου, παιδιά
μου! Ο καλύτερος και ο πιο
στότερος φίλος που έχει ο άν-
θρωπος. Από τότε, μικρά μου
δεν κακομεταχειρίσθηκα ποτέ
πιά σκύλλο, μα ούτε και κανέ-
να άλλο ζώο. Κι ελπίζω να κά-
νετε και σεις το ίδιο...

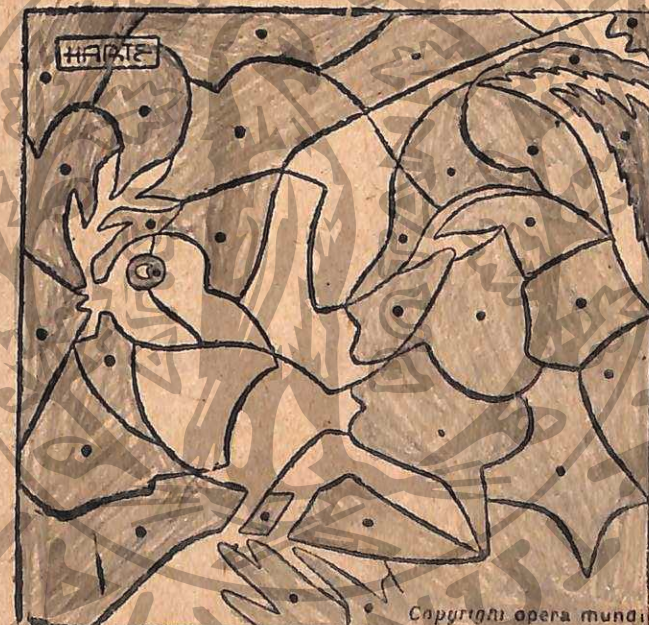
Διασκευή ΡΟΝΤΗΡΗ

ΗΤΑΝ ΤΥΧΕΡΟΣ...

Μια μέρα ένας έμπορος που
λερικών έλαβε μια κάσσι με
γάλλους από την έσοχη κι άμέ-
σως έγραψε στον πτηνоторόσο:
«Με υποχρεώσατε με την α-
ποστολή σας! Γιατί η κάσσι
ήταν τόσο κακοφτιαγμένη που
οι γάλλοι έφυγαν, ενώ τους έ-
πήγρινα από το σταθμό στο
κατάστημά μου. Ο υπάλληλός
μου κι εγώ τρώαίσαμε να πιά-
σουμε μόνο τους 11.»

Σε λίγες μέρες ο έμπορος έ-
λαβε από τόν πτηνоторόσο αύ-
τό το σημείωμα:

«Είστε πολύ τυχερός, γιατί
σας είχα στείλει μόνο 10 γά-
λους!»

Αν μαυρίσετε με μολύβι τα κομμάτια που εινε σημειωμένα
με μια τελεία θα έχετε κάτ, πούμε το όνειρο του καθενός!

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 37

Ἐπίκαιρα Σχίσμα

Η... ΑΦΡΑΓΚΙΑ

«Σήμερα θὰ πάω ἐκεῖ!...»
Αὐτὴ εἶπε ἡ πρώτη τοῦ σκέψης.
Μόλις σηκώθη ἀπ' τὸ κρεβάτι.
Ἀκόμα δὲν ἔχει καθοδηγή-
σει· βρίσκεται ὁ μισὸς στὸν ὕπνο,
κι' ὁ μισὸς στὴν πραγματικότητα.
Ὁ ὕπνος τὸν ἔκανε νὰ ξεχάσῃ τὴς
οἰκονομικὰς του στενωποὺς. Ἡ
πραγματικότητα πάντα παροῦσα
σὲ κάθε τομὴ τῆς φαντα-
σίας. Κι' ἐστὶ μετὰ τὴ βοήθεια καὶ
τῶν δυνάμεων, πλέκεται στὴ μισο-
ναρκωμένη τοῦ σκέψης τοῦ σκέψου,
τοῦ ὅσο τὸ δυνατό καλύτερου...
σκοτώματος τῆς ὥρας!...

...Πάει νὰ γιφτῇ, παραδομένης
στὴ σκέψης τοῦ αὐτέος. Τὸ κρῦ-
νὸ τὸν ἐξαφανίζει στὴν πραγμα-
τικότητα τὴν τόσο πεζή!...

...Σὰ γυρνᾷ πάλι σὸ δωμα-
τιο, τὰ μάτια τοῦ ἔχουν ἀνοίξει
πρὸς τὸν Βλέπει τὰ πράγματα ἀλ-
λῶς. Καταλαβαίνει, τὴν ἔχει
νοήσῃ, ἀνάμεσα ἀπ' αὐτὴν,
ἡ καλύτερα ἀνάμεσα ἀπ' τὴν... τὴν
τοῦ καὶ τὸ ταμειο τοῦ πρὸς τὴν
τοῦ βέβηρου, ἡ καὶ συνεπὶς τοῦ
χίστου. Ἀπότομα, ὅπως τοῦρθε,
ἀλλάξῃ ἡ γνώμη τοῦ γιὰ τὸ... σκό-
τωμα τῆς ὥρας τὸ βράδυ. Σιγὰ
σιγὰ, ὁ ἴδιος, ἀρχίζει νὰ δῶναι ὅ-
τι ἐρεθιστὰ ὅλα τοῦ τὰ ἐπιχειρήματα
καὶ τοῦς λόγους. Σὲ λιγὰκι φαί-
νεται ἀπαλλαγμένος ἀπ' τὴς πρῶ-
τερινὰς τοῦ σκέψης. Ἀλλὰ σκέ-
φεται τώρα. Ὅχι στὸν κινηματο-
γράφο, οὔτε στὸ θέατρο. Μία βολ-
τίστα στὸ Ἄλσος, κί' ἐν τάξει.
Θὰ ἐπανακάμψῃ... γιὰ ὕπνο!

Ἡ αἰτία: Τὰ λεφτά. Φοιτητὴς
ὁ ἀνθρώπος Διαβάσει δὲ μπορεῖ
νὰ ἐργάζεται κούλας. Ἐξ ὅσων
ἡ οἰκονομία τοῦ, δὲ δέχεται νὰ
διαμορφώσῃ. Ἐστὶ τὴν ζῶν τοῦ.
Δουλεῖα τὸ πρῶτ', τὸ βράδυ διαδρά-
μα κί' οὔτε μὴ ὥρα νὰ ξεσκά-
σῃ τὸ παιδί!... Αὐτὸν, ὅχι δου-
λεῖα. Ἀρὰ καὶ ὅχι... λεφτά. Γιατί
ὁ μπαμπὰς ἀν καὶ λέει ὅχι δου-
λεῖα, δὲ μπορεῖ νὰ ἱκανοποιήσῃ
τὴς ἀξιώσεις τοῦ γιου τοῦ γιὰ
«γενναῖος» χωρὶς τὴν Κί. Ἐστὶ ὁ
γιου, διαδράμα, ζῇ, τρώει, πίνει,
ὅλα σημαντικὰ, βέβαια, καὶ αὐτὰ,
ἀλλὰ χωρὶς δεκάς-τασκάστῃ
στὴν τσέπη, ἀναγκάζεται νὰ ἀπο-
κρούσῃ τὴς προσκλήσεις τῶν συμ-
φοιτητῶν τοῦ. Οὔτε κινηματογράφου,
οὔτε θέατρο, οὔτε πάρτυ καὶ
διασκεδάσεις... Βέβαια ὁ γιου,ς,
πάντα φιλότιμος προσπαθεῖ νὰ μὴ
δῶν σημασία σ' αὐτὰ. Ὅμως σὰ
νέος καὶ μάλιστα τῆς σημερινῆς
ἐποχῆς, ζηλεύει, ἀθελά του, χω-
ρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει... Ἡ ζῶν,
καὶ μάλιστα τὰ νεῖστα, ἔχουν ἀ-
καυτήσῃ. Μπορεῖ νὰ καταρθῶναι
με νὰ τὴ σθῆναι. Βλέποντας
πῶς δὲν μπορεῖ νὰ γνῇ ἀλλοι-
τικά. Μὰ αὐτὸς ὅμως, πάντα ὁ-
πάρχουν... Κί' ἐστὶ, μὲν ἡ ἐπὶ
στίμῃ τοῦ φοιτητοῦ, οἷο τοῦ ἐπὶ
τρέμει νὰ βγάλῃ τὰ πρῶτα λεφτά
πᾶσι κί' ἀγοράζῃ, ἀσυμβούλευτα,
τὸ φτηνότερο ἐπιφανειακά, μὰ
τὸ ἀκριβέστερο στὴν οὐσία, πράγ-
μα: Τὴν νύκτα!...

Τὴν παντρεύεται, κί' ὁ μπα-
μπὰς... μπουκάλια!

...Δὲν μπορεῖ ν' ἀντιταχῇ στίς
...σφίρες τοῦ... ἐπιστήμιον συζύ-
γου, πλέον...

ΗΛ. ΑΝ.

ΣΤΟ ΡΗΜΑΓΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Τέσσερα χρόνια ἀπὸ τότε περᾶσαν
κι' οὔτε μὴ μέρα δὲν ἐπέρασ' ἀπὸ ὅ-
κοντ' ἀπ' τὰ ὄνειρα ποὺ μέιναν σθημένα
νὰ δῶ τὸ σπῖτι ὅπου ζούσαμε οἱ δύο.

Κί' ἀθελά σήμερα χωρὶς νὰ τὸ προσέξω
βρέθηκα ἀξέφανα στὴ μαύρη γειτονιά,
κι' ὅπως ἐκτοσθὰς τὸ σπῖτι σου ἀπ' ἐξω
εἶδα αὖς γύρω τοῦ βρεθῆναι ἐρημιά.

Ὅλα τοῦ κήπου τὰ λουλούδια μαραμμένα
στὴ γῆ πεσμένα κί' ἡ ψυχὴ κληματαριά.
Τὰ παραθύρια τοῦ σπιτοῦ κατακλεισμένα-
ξεθωριασμένα καὶ τῶν τοίχων ἡ θωρία.

Ἐκαμα βόλτες μὲς τὸν κήπο τῆς αὐλῆς σου
Ἄχ, κί' ὅπως τρίζαν τὰ φύλλα τὰ ξερά
νόμισα πᾶντα σιμά μου τῆς φωνῆς σου
καὶ ἡ καρδιά μου ὅλη νέμιζε χαρά.

Πόσα στὴ μνήμη μου ἐκείνη καὶ τὴν ὥρα
ἦρθαν καὶ φύγαν σὰν τ' ἀστάρια πευλῶν
ὅλη ἡ ἀγάπη μας, ἀκόμα καὶ ἡ μὴ ὀρᾶ
ποῦχει χαλάσει τῆς ἀγάπης τὴ φωλιά.

Μοῖρα σκληρὴ, μοῖρα κακὴ κατεργασμένη
εἶπα κί' ἐκείτῃς κλεισμένος πρὸς τὴν γῆ
ποῦ καταράσθηκες νὰ ζῶναι χωρισμένοι
ἐκείνοι πῶσανε μὲς τὴν καρδιά π λ η γ η.

ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΓΛΑΣ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Ξενοῦσθα περᾶσες, τὸ ξέρω τόσα βράδια
Γλέντησες. Γέλασες, σὰν ἦρθες γιορτῆς
μ' ἀφίους μόνο νὰ πῶναι καὶ δίχως γάδια
νὰ μετανάστευσαν ἀπὸ τὸν ὕπνο.

Κί' ὅσο τὸ σκέφτομαι πῶς ἔμεινα στὴν ἄκρη
τοῦ δρόμου, ἀπὸψε πούγινε τὸ πᾶντα
τόσο σκουπίζω ἀπ' τὰ μάτια μου τὸ δάκρυ
γιὰ τὴ δική σου, ποῦ μοῦ δείχνεις, ἀπὸνιά.

Εἶναι καρδὴ ποῦ κλέβω θλίψη στὴν καρδιά μου.
Γιὰ τὴν νύκτα, ὅταν τοῖς ὡρᾶς νὰ σοῦ πῶ,
πῶς θὰ σὲ γάσω, καὶ στερῇ παρηγορία σου
θῶσαι ὁ θάνατος, γιατί σὲ ἀνασῶ.

Εἶχα πᾶντ' ὄνειρο γλυκὸ καὶ βράδια
τώρα μ' ἀφίους, γιὰ νὰ γιῶναι τὸ μεθύσι
τοῦ γωρῆμοῦ, νὰ μοῦ ματώνει τὴν καρδιά.

1311147.

ΜΑΚΗΣ ΜΕΝΑΓΙΑΣ

ΟΝΕΙΡΟ

Μὲ τὴν ἰδέαν γοργὰ ἡ γαλήνη τοῦ ὄνειρου...
Νοιώθω τὸ κούνητο τοῦ ποταμοῦ
καὶ τὸ βαδὸ ὑπὸ τὸ τοῦ ἀνθρώπου
νὰ γίνονται στὸ βάθος τοῦ ἀέρος.

Φεύγει θοδὸ ἀπὸ μπροστὰ μου τὸ ποτάμι
τ' ἀστέρια σ' ἀνάσσει ὅπως μύλον
οἱ θόρυβοι τῆς πόλης σιωποῦν
λυγὰ ἀπ' τ' ἀνέμοι τοῦ καλαμῖ.

Στὴ σύναξη τὰ πρόστατά τους οἱ τοσμπάνοι
καλοῦν, μετὰ τῆς φωνῆς τοῦ σκεπ-
τῶνται, κορυβνίζονται γλυκὰ,
λές ἀπὸ κάποιον ἄλλον κόσμο φτάνει.

Καὶ τὸ μεσὸ μου τοῖς ὡρᾶς μὲ στεφάνη
—γυρᾶν τὴν καρδιά μου ἐργαστῶν—
ἀκούει τὸν σκεπὸν ποῦ τραγοῦδα
κωδῶν στὸν οὐρανόδρομο πᾶσι σερβιάνει.

ΒΕΡΜΗΣ Ι. ΕΡΕΒΟΣ

ΠΡΩΤΗ ΑΝΟΙΞΗ

Μέρα ἀνοξιάτικη παιδιόβια
ἐφῆσ' ἡ ὥρα νὰ σὲ πᾶ:
Ψῆλως, ὡρῶντες ὁ Κούλα
μὲ χρώμ' ἀφείλειας, ἀγνὸ!

Δεῖλὴ μαθητρία, χέρια ἀερά
μάτια γλάστρα κορμὶ λινόν,
περήφανοι κυττάρ, καὶ μετὰ
ζητῶν τ' ὥρα, τὸ καλὸ.

ΑΛ. ΜΑΓΚΑΛΑΡΑΣ

ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ

Ἀπόψε ἡ ψυχὴ μου ταξιδεύει,
γὰ νὰ εἶδῃ τ' ἀσπληγτο τ' ἀπείρου
καὶ μετὰ ἀπὸ γκρεμίσματα ἀνοδεύει
νὰ φτάσῃ τὴν εἰκόνα τοῦ ὄνειρου.
Φαίνεται πῶς ἀργεῖ ἀπὸ μακριὰ
νὰ φτάσῃ ὡς ἐδῶ ἡ εὐτυχία
μ' ἀπ' ἀνύστατο κοινοῦνται τὰ
(κλαδιά)

καὶ ὅστερα, ἡ ἴδια ἡσυχία.

ΜΥΡΣΑ ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ

PENNIES

Ποτὲ δὲν ἐνοῶσα πρὸς θανάτῃ
τὴ μελαγχολία, ὅσο ἀπὸψε...

Ποτὲ δὲν ζήτησα τόσο πολὺ ἔ-
σένα, ὅσο αὐτὴ τὴν ὥρα ποῦ τὰ
θουὰ γίνονται μενεξεδένια.

Ἡ μοναξιά μὲ πιέζει, καὶ μόνο
στὴ δική σου σκέψη βρίσκω τὴ χα-
ρά. Θυμάμαι ὅτι εὐτυχία μοῦ χά-
ρισε, ὅτι στὴν ὑπέρβου καὶ
στὴν ζωὴ ἐβόλε νύχτια θάβου.

Θυμάμαι, κάθε ὥρα, αὐτὴν
τὴν ὥρα, κάποιες στιγμές...

Τὸς κέκευς ἐπὶ τὴν καὶ σκε-
πίση τὴς σκέψης ποῦ γύρω μου ἀ-
πλώνονται. Πυκνώνουν, κί' ὅλο πῶ
κινῶνται...

Σὲ Σένα ἡ σκέψη μου πετάει
τὴν ὥρα τοῦ τοῦ δειλινού, ποῦ
τὸ ἀπέραντο γαλάζιο ροδεύει-
ται. Σὲ Σένα ἡ ψυχὴ μου ὁλο-
κληρῶς δωσμένη, νοιώθει τὴ μελα-
γχολία αὐτὴ στιγμὴ νὰ συνειναι-
νῇ μετὰ τὴ νοσταλγία...

Νοσταλγία, κάποια νομῆν ἑ-
τυχία, φυλάξτε, χαρὲς...

Ἀναζητῶ συγκινήσεις ποῦ τὴν
ὑπάρξῃ μου συγκλονίσαν.

Ἀναζητῶ ἔσένα!

Τὸς κέκευς ὅμως! Τῆς ἀπὸ
ὅτι λαχτάρω πραγματικότης δὲν
γίνεται.

Μένουν χιμαῖρες ποῦ σκαρ-
λῶν ὅπως τὰ ροδία σύννεφα, ἐ-
καὶ στὴ θέση...

ΚΑΙΤΗ ΣΒΟΡΩΝΟΥ

ΣΤΟ ΤΖΑΚΙ ΚΟΝΤΑ

Πέρασαν τὰ χρόνια
τὰ μαύρα, μαύρα
γενημένα χιόνια,
—Τὴ μαύρη ἀλάνια!

Τὰ δύο γερνιάκια
στὸ τζάκι κοντὰ
περνῶν τὰ βραδία
σὰν μπόρα βροντᾷ.

Μ' ἀγάπη κυττιοῦνται
στὰ μάτια βαθεῖα
ἀκόμ' ἀγαπιοῦνται
τὸ λέει ἡ ματιά.

«Θυμάμαι καλὴ μου
ἐκείνη τὴ μέρα
τὸ πρῶτο φιλὶ μου
στοῦ πάρκου τὴ σέβρα...».

Ποτὲ δὲν ξεγάνω
τὸ πρῶτο φιλὶ σου
κί' ἀν ἴσως πεθᾶν
καὶ φύγω μαζὶ σου
σ' ἐκείνου τοῦ κόσμου
τ' ἀντιφύστα μέρη
ποῦ κί' ἔλα δόμου
σὰν τότε τὸ γέρι.

Ἐδῶσαν τὸ γέρι
στὸ τζάκι κοντὰ
πετοῦν σ' ἄλλα μέρη
κί' ἡ μπόρα βροντᾷ...

ΒΑΣ. ΜΑΡΔΑΣ

ΣΥΓΚΡΙΝΣΗ

Ἐχεῖς τὰ πλοῦτῃ τ' ἀκριβὰ, τῶν
(Ἰνδῶν) τὰ μαγικά
μπυλάντια, καὶ χρυσάφια στὴν
Τοῦς θησαυροὺς ἀπ' τὸ θῶδετ.
(τὴν καλοσύνην τῆς γλυκερᾶς
καὶ μὲς σκορπᾷ τραγουδιὰ
(στοῦς ἴλους τῆς φωνῆς Σου.)

Μαχαρογιά μὲς' στὰ χρυσά, ποῦ
(λαμπρὴ ὅλος πρὸς φῶς)
σὰν μοῦ πλατάνει τὴ χαρὰ μου
Κί' ἐγὼ μαρσά σου ταπεινῇ,
(τόσο φτωχολογία καὶ μικρὴ
σὰν τὸ λουλούδι ποῦ ποδὶ τὴν ἡ-
(ἀπο μὲς' στὴ σέβρα.)

ΔΕΣΠΩ ΜΠΑΛΑΣΚΑ

Ἀθῆναι,

ΚΑΤΙ ΓΙΑ ΣΑΣ. ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ!..

Ἀποκρηάτικες...

ἀνάγκες

Ὁ ἐρχομὸς τῆς Ἀποκρηᾶς,
μὲς ἀνγκάζει πάντα, νὰ σκε-
φθῶμε, γιὰ μὴ ἀνανήσῃ τῆς
θεοτίμας μας. Ἐγίνε ἀπαραί-
τητο, πᾶν νῦ ἐτοιμάζουμε κατὶ
ἐπὶ ἐπίσημο γιὰ τὴν περίοδο
τῆς ἀποκρηᾶς, μὴ καὶ τέτοια
ἡ συνήθεια καὶ οἱ προσκλήσεις
πληθαίνουν αὐτὴ τὴν ἐποχὴ.

Ἐάν μὲν ἀντέχει ὁ προῦπολο
γισμὸς τὸ πρᾶγμα εἶνε... ὅπλο
καὶ εἰκόλα κάνουμε ἕνα ἢ καὶ
περισσότερα φορέματα ἀπὸ λαί-
νὰς ἢ μεταξωτὸ με λίγη κέντη-
μα ἢ μὴ χρυσὴ νανοῖτσας,
συνήθως μετὰ τὴ τελευταία μὴ
δα.

Ἐάν ὅμως, ὑποφέρουμε ἀπὸ
οἰκονομικὴ καχεξία καὶ καταλα-
βαίνουμε πῶς μὴ τέτοια δαπὰ
νὴ δὲν εἶναι δυνατὴ, τότε πρέ-
πει ἥρεμα καὶ ἀξιοπρεπῶς νὰ
σκεφθῶμε πῶς θὰ βολέψουμε
τὴν κατάστασιν μετὰ τὰ ὑπάρχον-
τα παλὰ. Ἐστὶ χωρὶς γκρί-
νιες καὶ παράπονα σὲ κανέναν
θὰ βρεθῶμε πανέτοιμες καὶ
κομψές.

Ἐνα μαῦρο φόρεμα ποῦ θὰ
ἔχουμε ἢ ποῦ θὰ βάζουμε. Θὰ
μὰς βγάλῃ ἀπὸ τὴ δύσκολη θέ-
σι, γιατί ἀλλάζει ὅσι ὅσες φο-
ρετοὶ ἀλλάζουμε ἐλαστικῶς.
Φοριέται ὠραριότητα μετὰ ὅλο
χρυσὴ κεντητὴ τσέπη. Μὴ ἄλ-
λὰ φορὰ μετὰ μὴ φαρδὴ καὶ
υακούα ζώνη σὲ γόμια χτυπῇ
τὸ καὶ ἄλλοτε μετὰ ἕνα ὑπολεοδ
σανιετὴ ἢ λαμὲ ἢ ὀδιόποτε ἄλ-
λο διακοσμητικὸ ὕφισμα βρε-
θῇ ἐξακασμένο σὲ κανένα παλιν
μπαούλο. Λίγη καλὴ θέλησις
χρειάζεται καὶ πολὺ—παρὶ πο-
λὺ γούστο, γιὰ νὰ βρεθῇ ντυ-
μένη καλύτερα ἀπὸ πολλὰς ποῦ
θὰ ἐοδῶνουν περιουσίες ὁλόκλη-
ρες γιὰ μὴ καὶ μόνη ἐμφάνισι.

ΜΠΕΤΥ

Ἐνα μεγαλόπνοο ἔργο ποῦ ἐν
διαφέρει, ἰδιαίτερα τοῦς φιλο-
λόγους, τοῦς φοιτητὰς τῆς φι-
λολογίας, τοῦς μελετητὰς τῆς
μεγάλῃς ποιήσεως εἶναι

Ὁ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ
ΕΜΠΕΔΟΚΛΗ
ΤΟΥ ΦΡΕΙΛ. HOLDERLIN

Ἐμμετρὸς Τραγωδία
Μετὰφραση Βιογραφία τοῦ
ποιητοῦ, εἰσαγωγή ἐρμηνεία
καὶ σχόλια
ΠΑΥΛΟΣ ΦΛΩΡΟΥ

Ἐνός Τόμος Σελ. 346
Τὰ ἀντίτυπα ποῦ μένουν
Δρ. 4.000

Στὰ κεντρικὰ βιβλιοπωλεῖα
Ὅσοι θέλουν νὰ τὸ πᾶν
στὴν Ἐπαρχία, ἀς ἐμψάσουν
Δρ. 4.600 στὴ διευθύνση:
Παύλον Φλωρον, Τράλλες 8,
Πέζα Σύμωρ—Ἀθῆναι καὶ
θὰ τὸ λάβουν συστημένο τα-
χυδρομικῶς.

Ἐνα σκληρὸ «γάντι τοῦ μπά-
νιου» εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὸ
καθημερινὸ σαποῦνισμα τοῦ σώ-
ματος. Ἐνὶ μάλιστα σημαν-
τικὸς ἐνὶ μάλιστα μετὰ τὴν δου-
λειά ἀκούει καλύτερα γιὰ τὴν

Ἡ Μόδα

Ἀνοιξιάτικο ἐπανεμφανισμὸς τοῦ Ροιπέρο Πιγκέ. Μὴ πιέτε στὴ
πλάτη, ποῦ συγκροτεῖται μετὰ τρία κομμάτια.

Βοηδοί... ὡμορφιάς

Ὅσο κί' ἂν φαίνεται παρὰ
ξένο εἶναι ἐν τοῖς αἰσθη-
ματικῶν καὶ κομψῶν γυναικῶν
γιὰ νὰ εἶνε ἀληθινὰ φροντισί-
νῃ πρὸς τὴν νύχτα μερικῶς... ὁ
πῶς: Λίγα μικρά, ἀλλὰ ἀπὸ
ραϊτικὰ ποικιλιακά καὶ ἐξο-
χίστα κομψά.

Ἀς ἀνέξουμε ἀπὸ τὸ «ποῦ
πῶν». Τὰ ἰδεώδη εἶνε τὰ ποῦ
λένε, ἀλλὰ ἐκτὸς ποῦ εἶνε πα-
ντοῦ καὶ λερωμένοι, εὐκόλα.
Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ προτιμῶνται
μετὰ τὴς «χούπ» ποῦ πλένονται
καὶ νὰ ἔχουμε πάντοτε δύο. Μὰ
λὶς λερωθῇ ἡ μὴ μεταχειριστῇ
μετὰ τὴν δευτέρην καὶ τὴν πλε-
νομε μετὰ ὅσον ζεστὸ νερὸ καὶ
σαποῦνι.

Γιὰ τὸ «εντετακτικὸν» ὑπό-
χουν χάρτινες εἰδικὲς πετσέτες
ἀλλὰ ἂν δὲν εἴσθε διατεθειμέ-
νῃ νὰ ὑποβληθῇτε σ' αὐτὸ τὸ ἔ-
σοδο τότε μεταχειρισθῆτε
διάφορες παλῆς τοῦ προσώ-
που. Ὅτι τὴς κόψετε σὲ μικρὰ
τρίγωνα πετσέτα καὶ θὰ τὴς
ἔχετε ἀποκλειστικὰ γιὰ τὸ ντε-
μακιγιῶσμά. Τὰ πετσέτα
αὐτὰ πρέπει νὰ πλένονται κα-
λὰ καὶ νὰ ἀραζοῦνται γιὰ νὰ εἶ-
νε πάντα καθαρά.

Ἐνα σκληρὸ «γάντι τοῦ μπά-
νιου» εἶναι ἀπαραίτητο γιὰ τὸ
καθημερινὸ σαποῦνισμα τοῦ σώ-
ματος. Ἐνὶ μάλιστα σημαν-
τικὸς ἐνὶ μάλιστα μετὰ τὴν δου-
λειά ἀκούει καλύτερα γιὰ τὴν

Συμβουλές

με πέντε λόγια

Γιὰ τὴν ὑγείαν σας: Ἀποφεύ-
γετε τὰ πολὺ ζεστὰ καὶ τὰ πο-
λὺ κρύα. Μετὰ ἀπὸ μὴ καφετὴ
σοῦπα μὴν πίνετε ποτὲ κοινὸ νε-
ρὸ. Κινδυνεύει νὰ σπᾶσῃ τὰ
σπᾶντὰ τῶν δοντινῶν σας καὶ
νὰ τὰ χάσετε ἐστὶ γιὰ πάντα.

Γιὰ τὴν ὡμορφίαν σας: Ἐάν
σπάζουν τὰ νύχια σας, σταμα-
τήστε τὸ δερνικὸ καὶ κάνετε
τοὺς δύο—τρὶς φορές τὴν ἑβδο-
μάδα, μετὰ σὲ ἕνα φλυτζανάκι
τοῦ καφέ, ὑπόμνητο μετὰ τὸ
λαϊόλαδο. Μετὰ 10—15 μέρες
τὸ κακὸ θὰ εἴη σταματήσῃ.

Γιὰ τὰ παιδιά σας: Μάθετε
τα νὰ προσέχουν τὰ δόντια
τους καὶ νὰ μὴ μεταχειρίζονται
ΠΟΤΕ καφετὴς ἢ βελόνες γιὰ
νὰ τὰ καθαρίζουν.

Γιὰ τὸν ἄνδρα σας: Μὴν ἐ-
παίνατε ποτὲ τὸν σῖνδρο τῆς
φίλης σας, μετὰ τὸν ταπεινὸν
κό γι' αὐτὸν τὸν ἴδιο. Τὸ σῖνδρο
μα αὐτὸ ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν εἶνε
διόλου εὐγενικὸ, σὰς ἐπιμύνη
ἀφάνταστα καὶ χειρότερες
τὴν κατὰστασι.

*

ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΟΤΗΣ

Σ' ὅλα τὰ σπῖτια, βρίσκον-
ται πολλὰ μικρὰ κουβαράκια
μαλλιοῦ, ποῦ τὸ καθέναν χωρὶ
στὰ δὲν χρησιμοποιεῖ σὲ τίποτα.
Μαζεύετε ὅλα αὐτὰ τὰ κουβάρ-
ια καὶ διαλέγετε προσεκτικὰ
τὰ γωρᾶτα ποῦ ταίριαζον μετὰ
ταῦς τοὺς μετὰ τὴν τοῖς
ροῦς, ἀλλὰ ὡραῖους συνδυ-
σμοὺς. Μετὰ αὐτὰ πλέκετε μὴ
ὠραριότητα πολυχρῶν, ὁρατὰ
ἢ ἕνα ὑπερεδῆκα ἢ γάντια
ποῦ ταίριαζον θαυμαστῶς σὲ νύ-
ες κοπελλίσσας ἢ γιὰ ἐκδρομικὰ
ἀνταμύλ.

Ἐπίσης τὸ μπροστὶ
νὸ ἔνδεσ ποὺ ἀπὸ ὑποδοῦ νὰ εἶ-
ναι πολυχρῶν πηγαίνει ὠραρί-
οτα μετὰ τὰ ἀνοιξιάτικα ταγιέρ.
Μὴν σας τρομάζει ἡ πολυχρῶν
μὴ οὔτε ἡ ἀντιφύστα τῶν
γυναικῶν, εἴθε νὰ συνδυ-
άζονται ὠραία.

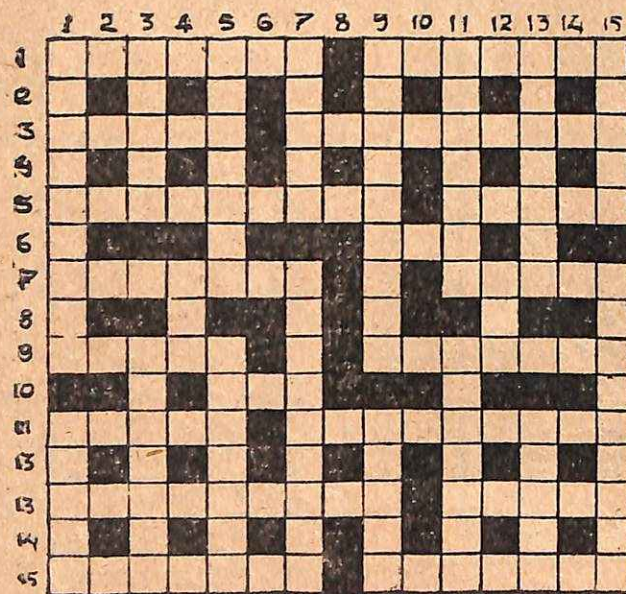
ὁδοὶ πλάνια.
Ἐπίσης «δοῦσάκια» τῶν
δοντινῶν δὲν τὰν ἀρῶν γιὰ νὰ
προσταθῶν νὰ στεγνύνῃ τὸ
ἕνα. Πρέπει νὰ ἀνασπῶνται συ-
νὰ τὰ δοῦσάκια σας. Νὰ τὰ
διαλέγετε

ΣΚΟΤΩΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΩΡΑ...

Σταυρόλεξα υπ' αριθ. 19 και 20

Είς τὸ προηγούμενον τεύχος ἐδημοσιεύθη ἕκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας εἰς τὸ σταυρόλεξον 19 τὸ σχέδιον τοῦ 20 τὸ ὁποῖον βλέπουν οἱ ἀναγνώσται μας ἀμέσως κατωτέρω. Πρὸς ἐπανόρθωσιν τοῦ λάθους δημοσιεύμεν σήμερον δύο σταυρόλεξα, ἥτοι τὸ πραγματικὸν 19ον, καὶ ἐν συνεχείᾳ τὸ 20ὸν τὰ ὁποῖα μᾶς ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Α. ΒΑΒ...

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 19

Ὁριζοντίως :

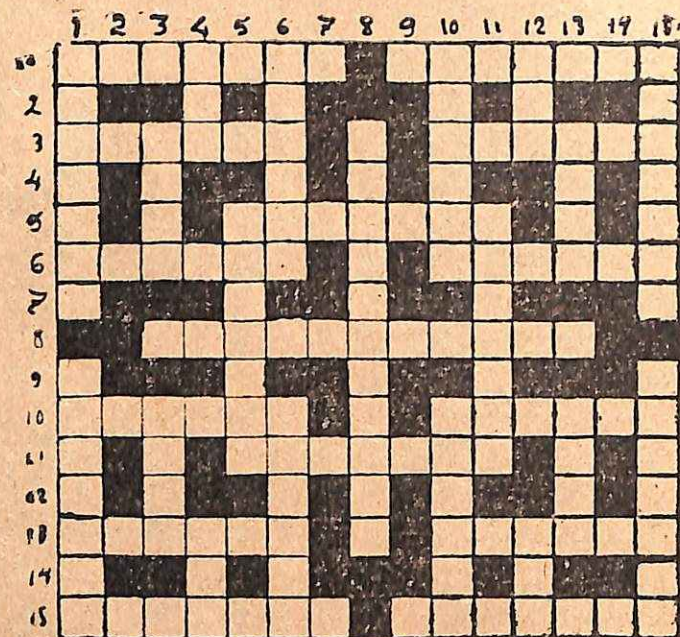
- 1) Τὴν ἀπολαμβάνουμε το καλοκαίρι. — Δουλεύουμε γιὰ νὰ τὸ γεμίσουμε.
- 3) Ἰδούτης μεγάλης εὐρωπαϊκῆς πρωτεύουσας. — Διαμόρφωσις τοῦ ἐδάφους (γεωγρ.).
- 5) Διδάσκεται καὶ στὰ σχολεῖα. — Παιδικὴ ἀσθένεια.
- 6) Νῆσος τῶν Κυκλάδων.
- 7) Εἶνε προτέρημα τῶν καλῶν παιδιῶν. — Εἶνε πασίγνωστη τοῦ Μιλάνου.
- 9) Εἶνε περιζήτητος τὸν Χειμῶνα. — Λόγος διαζυγίου.
- 10) Τύπος συσσωρευτῶν αὐτοκινήτων κλπ.
- 11) Χωρὶς αὐτὰ δὲν μποροῦμε νὰ κυκλοφορήσουμε. — Τὴν ξαίρουμε ἀπὸ τὰ ὠραία ἀχλάδια τῆς.
- 13) Ἰταλὸς ποιητὴς φίλος τοῦ Πετράρχη. — Χωρὶς τῆς Λευκάδος.
- 15) Δηλητήριον τῶν ἀρχαίων. — Κατάγεται ἀπὸ τοῦ ἐνδοεὐρωπαϊκοῦ λαοῦ.

Καθέτως :

- 1) Δημοκρατία τῆς Ν. Ἀμερικῆς. — Γάλλος ἑλληνιστὴς συγγραφεύς.
- 3) Γάλλος μουσουργός. — Ἐπαῖξ σπουδαῖον ρόλον εἰς τοὺς περασμένους πολέμους.
- 4) Χαϊδευτικὸν ξενικὸν ὄνομα.

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελὶς 40

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 20

Ὁριζοντίως :

- 1) Ἦρως τῆς Ἀττικῆς βασιλεύσας μετὰ τὸν Κέκροπα. — Δὲν βρίσκεται εὐκόλως.
- 3) Τὰ παίζουν τίς Ἀποκρηές. — Κέρδος.
- 5) Ὅχι σοβαρός.
- 6) Μία τῶν Σποράδων. — Λίγα παιδιὰ τὴν ἔχουν.
- 8) Σάλος φασαρίας.
- 10) Βραχύκαννον ὄπλον τῶν ἱππέων. — Σχηματισμὸς ἀεροπλάνων.
- 11) Μουσικὸς ὁδὸς (Ἰταλ.).
- 13) Μαθητὴς τοῦ Ἀγ. Δημητρίου νίκησε τὸν Λυσίον. — Ἡ Ἀγγλία ἔχει πολλὰς (ἐνικ.).
- 15) Ὄνομα Γάλλου συγγραφέως πολὺ γνωστὸν. — Ἡ δυστυνία πολλῶν γυναικῶν.

Καθέτως :

- 1) Μεγάλη νίκη στὴν Ἀλβανία. — Τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ.
- 3) Ποσοτικὸν ἐπίρρημα. — Ἀστὴρ καὶ Θεός.
- 4) Ἡ ὕλη τῶν ἐφημερίδων. — Ἀρβρον.
- 5) Ἔργο τοῦ Δάντη.
- 6) Ἐπίρρημα πού σημαίνει ἄνευ ἀνωμαλίας. — Περιφέρει τῆς Ἑλλάδος.
- 8) Ὑπάρχει καὶ τέτοιο Μουσείον.
- 10) Προτέρημα. — Συγκρατεῖ τὰ τέλματα.
- 11) Ἐπιβλαβὴ νερά.
- 12) Γαλλικὸς τίτλος. — Χρονικὸν ἐπίρρημα.
- 13) Μεγάλῃ γαλλικῇ πόλιν. — Ναυαρός.
- 15) Ἐλώδεις περιοχαί. — Σύζυγος μεγάλου Ἀθηναίου.

(Ἐστάλη ὑπὸ Ι. Α. ΒΑΒ...)

Αἶνιγμα

Κοντὴ οὐρὰ μακρὸν φουστάνι περπατεῖ καὶ ὅλο τὸ χάνει.

Ὁρδονώνιον

ΤΑΙΛΙΕΡ
ΤΑΙΛΙΕΡ
ΑΠΚΓΠ
ΛΩΚΣΙ
ΛΝΝΟΣΣ
ΕΙΙΛΟΜ
ΥΑΑΝΝΑ
ΚΥΒΟΛΕΞΟΝ :

Λύσεις τῶν προηγουμένων

ΑΙΝΙΓΜΑ :

Ἡφαίστος — Φαιστός
ΤΕΤΡΑΓΩΝΟΝ :

ΣΙΑΛΠΕΡ
ΤΑΙΛΙΕΡ
ΑΠΚΓΠ
ΛΩΚΣΙ
ΛΝΝΟΣΣ
ΕΙΙΛΟΜ
ΥΑΑΝΝΑ
ΚΥΒΟΛΕΞΟΝ :

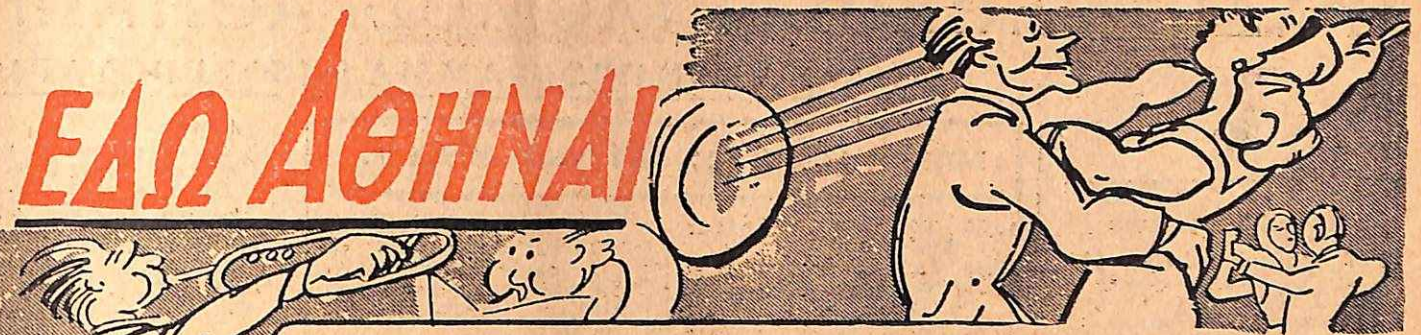
ΠΥΡΑΜΙΣ :

Α
ΣΥΝ
ΣΥΡΟΣ
ΚΑΝΑΡΗΣ

Καθέτως οἱ σταυροί: Μία ἀπὸ τὰς Μούσας. Ὁριζοντίως: Σύμφωνον ὑποθετικὸν μέρος προσώπου τροφῆς δημηρική νῆσος κένταυρος ὁδὸς Μακεδονίας, εὐρωπαϊκὸν κράτος χρονικὸν ἐπίθετον.

Πυραμὶς

Καθέτως οἱ σταυροί: Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης. Ὁριζοντίως: Ἀρχαῖος ποιητὴς, μύθοι, ἀνάμνη. σύμφωνον.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Κυριακὴ 9 Φεβρουαρίου : ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΚΠΟΜΩΝ 9-15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΟΜΙΛΙΑΙ

- 14.00 (Τὸ λογοτεχνικὸν τετάρτον τοῦ κ. Στρ. Μυριβήλη).
- 16.20 (Περὶ τῆς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα).
- 17.50 (Τὸ ἱστορικὸν δεκάλεστον).
- 20.15 (Ἡ ὥρα τῆς βορείου Ἑλλάδος).
- 14.30 ΣΚΕΤΣ

ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

- 07.45 (Παλαιὰ μουσικὴ).
- 11.00 (Ἀνταπόδοσις τῆς Συμφωνικῆς Συνουσίας τῆς Κρατικῆς Ὁρχήστρας).

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΚΠΟΜΗ

- 22.00 (Ἡ Γ' καὶ Δ' πράξεις ἀπὸ τὴν ὅπερα «Κάρμεν» τοῦ Μπιζέ).

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

- 16.00 (Ἐλαφρὲς εἰσαγωγές).
- 16.30 (Τὸ τρίο Ἀλμπέρτ Σάντλερ).

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

- 10.30 (Δημοτικὰ τραγούδια καὶ χοροὶ).
- 19.30 (Τραγούδια ἀπὸ τὸν διῆλο Γ. Σταθουλοπούλου).
- 21.15 (Ἑθνικὸν ἑλληνικὸν χορὸν).

ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

- 13.30 (Ἡ ὁρχήστρα Συνουσίας Τραγουδῶν ἡ Σοφία Βέμπο).
- 17.15 (Χορευτικὸ πρόγραμμα).
- 18.00 (Χορευτικὸ πρόγραμμα).
- 21.30 (Ἡ ὥρα τῶν Ἀκροστών).
- 23.15 (Χορευτικὸ πρόγραμμα).

Δευτέρα 10 Φεβρουαρίου :

ΟΜΙΛΙΑΙ

- 20.15 (Ἡ ὥρα τῆς βορείου Ἑλλάδος).
- 22.20 (Μουσικὴ ὁμιλία).
- 17.30 (Ἡ ὥρα τοῦ παιδιοῦ).
- 17.30 (Ἡ ὥρα τοῦ παιδιοῦ).
- 17.50 (Ἐκλεκτὴ δίσκοι).
- 21.15 (Ἡ γοργὴ τῆς Κασθαλίας Βυζαντίου).
- 23.15 (Μουσικὴ δωματίου).

ΡΕΣΙΤΑΛ

- 22.30 (Ἔργα γιὰ βιολὶ ἀπὸ τὸν κ. Ζαχαρόπουλο).
- 23.15 Ἡ ὉΡΧΗΣΤΡΑ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

- 19.30 (Θεσμικὰ καὶ Πολίτικα τραγούδια ἀπὸ τὴν γοργὴν τοῦ «Συλλόγου προδιδασκόντων τῆς Ἑθ. Μουσικῆς»).
- 13.30 (Τραγούδια ἀπὸ τὸν κόσμον).

ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

- 08.05 (Ἐλαφρὸ πρόγραμμα).
- 08.40 (Ἐλαφρὸ πρόγραμμα).
- 14.30 (Ἐλαφρὸ πρόγραμμα).
- 16.30 (Εὐθυμια τραγούδια).

ΟΜΙΛΙΑΙ

- 17.00 (Μουσικὴ γιὰ τὸν καθένα).
- 21.00 (Ἐλαφρὰ τραγούδια).

Τρίτη 11 Φεβρουαρίου :

ΟΜΙΛΙΑΙ

- 12.20 (Ὁμιλία).
- 13.50 (Τέχνη καὶ Ζωή).
- 17.30 (Ἡ ὥρα τῶν νησιῶν).
- 20.15 (Ἡ ὥρα τῆς βορείου Ἑλλάδος).

ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

- 14.30 (Ἡ ὥρα τῶν Ἀκροστών).
- 22.00 (Συμφωνικὴ Συνουσία τῆς Συμφ. Ὁρχήστρας τοῦ σταθμοῦ).

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

- 17.40 (Ἀποσπάσματα ἀπὸ ὅπερες).

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

- 13.30 (Μουσικὴ ἀπὸ μαριονέτας).

ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

- 08.05 (Διάφοροι δίσκοι).
- 08.40 (Διάφοροι δίσκοι).
- 12.00 (Μουσικὴ γιὰ τὸν καθένα).
- 17.00 (Μουσικὴ γιὰ τὸν καθένα).
- 21.15 (Τὸ τρίο «Μελόντα»).
- 23.15 (Χορευτικὴ μουσικὴ).

Τετάρτη 12 Φεβρουαρίου :

ΟΜΙΛΙΑΙ

- 12.20 (Ἡ ὥρα τῶν Φιλοτελιστών).
- 19.30 (Πολιτικὴ ὁμιλία).
- 20.15 (Ἡ ὥρα τῆς βορείου Ἑλλάδος).
- 22.00 ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΒΡΑΔΥΑ.
- 17.30 (Γιὰ παιδιὰ 8-12 ἐτῶν).
- 17.50 (Ἐκλεκτὴ δίσκοι).
- 21.15 (Ἡ γοργὴ τῆς Κασθαλίας Βυζαντίου).
- 23.15 (Μουσικὴ δωματίου).

Πέμπτη 13 Φεβρουαρίου :

ΟΜΙΛΙΑΙ

- 12.20 (Ὁμιλία).
- 13.30 (Τέχνη καὶ Ζωή).
- 17.30 (Ἡ ὉΡΧΗΣΤΡΑ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ).
- 14.30 (Ποικίλο πρόγραμμα).
- 18.00 (Κινητὰ τραγούδια ἀπὸ τὸν διῆλο Ἀλ. Καλαβρὶτη).
- 22.35 (Ἡ ὁρχήστρα τοῦ Μοναλτέρ).

Σάββατον 15 Φεβρουαρίου :

ΟΜΙΛΙΑΙ

- 12.20 (Ὁμιλία).
- 13.30 (Τέχνη καὶ Ζωή).
- 17.30 (Ἡ ὉΡΧΗΣΤΡΑ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ).
- 14.30 (Ποικίλο πρόγραμμα).
- 18.00 (Κινητὰ τραγούδια ἀπὸ τὸν διῆλο Ἀλ. Καλαβρὶτη).
- 22.35 (Ἡ ὁρχήστρα τοῦ Μοναλτέρ).

18.00 Ἡ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ.

ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
13.30 (Δίσκοι σόλο).- 23.30 (Πυκτερὴ μουσικὴ).

ΡΕΣΙΤΑΛ

22.20 (Ἔργα γιὰ πιάνο ἀπὸ τὴν Κ. Δέσποιναν Χέλμη-Καραμασούνα).

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΜΟΥΣΙΚΗ

14.30 (Βιεννέζικη μουσικὴ).- 23.15 (Ρωσικὰ τραγούδια).
- 21.15 ΤΟ ΣΕΕΤΕΤΤΟ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

19.30 (Τραγούδια ἀπὸ τὸν διῆλο Κ. Ζαχαρόπουλο).- ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 08.05 (Διάφοροι δίσκοι).
- 08.40 (Διάφοροι δίσκοι).
- 12.00 (Ἐλαφρὸ πρόγραμμα).
- 17.00 (Μουσικὴς σελίδες).
- 22.00 (Ἐλαφρὰ ἑλληνικὰ τραγούδια).

Παρασκευή 14 Φεβρουαρίου :

ΟΜΙΛΙΑΙ

13.30 (Ἡ ὥρα τῶν συγχρόνων προβλημάτων καὶ τῆς ἑγκυκλοποιείας).- 18.20 (Ἡ ὉΡΧΗΣΤΡΑ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ).
- 12.00 (Μουσικὴς σελίδες).
- 22.00 (Βραδυὸν κοινὸν).
- ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 16.30 (Ἡ ὁρχήστρα «Παλλέντι» τοῦ Λονδίνου).
- 23.15 (Κινητὰ ἀπὸ τὴν γοργὴν τῆς Κασθαλίας Βυζαντίου).
- 23.45 (Διάφορα βάλς).
- ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 08.05 (Διάφοροι δίσκοι).
- 08.40 (Διάφοροι δίσκοι).
- 13.40 (Παλαιὰ ἑλληνικὰ τραγούδια).
- 14.30 (Ἡ ὥρα τῶν Ἀκροστών).
- 17.00 (Μουσικὴ γιὰ τὸν καθένα).
- 21.15 (Μικτὸ ποικίλο πρόγραμμα μετὰ τὴν Κατὴ Παρίση καὶ δίσκους).

Σάββατον 15 Φεβρουαρίου :

ΟΜΙΛΙΑΙ

12.20 (Ὁμιλία).- 13.30 (Τέχνη καὶ Ζωή).
- 17.30 (Ἡ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ).
- 14.30 (Ποικίλο πρόγραμμα).
- 18.00 (Κινητὰ τραγούδια ἀπὸ τὸν διῆλο Ἀλ. Καλαβρὶτη).
- 22.35 (Ἡ ὁρχήστρα τοῦ Μοναλτέρ).

Σάββατον 15 Φεβρουαρίου :

ΟΜΙΛΙΑΙ

12.20 (Ὁμιλία).- 13.30 (Τέχνη καὶ Ζωή).
- 17.30 (Ἡ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ).
- 14.30 (Ποικίλο πρόγραμμα).
- 18.00 (Κινητὰ τραγούδια ἀπὸ τὸν διῆλο Ἀλ. Καλαβρὶτη).
- 22.35 (Ἡ ὁρχήστρα τοῦ Μοναλτέρ).
- 08.05 (Διάφοροι δίσκοι).
- 08.40 (Διάφοροι δίσκοι).
- 12.00 (Ἐλαφρὴ μουσικὴ).
- 13.30 (Συμφωνικὴ τράζ).
- 16.30 (Ἐλαφρὰ ἑλληνικὰ τραγούδια).
- 17.00 (Μουσικὴ γιὰ τὸν καθένα).
- 21.15 (Μελωδίες καὶ ρυθμοί).
- 23.20 (Ἐκπομπὴ ἀπὸ τὸ «Μεθυσμένο φεγγάρι»).
- 23.15 (Χορευτικὸ πρόγραμμα).

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελὶς 43

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 9-15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

ΕΥΡΙΑΚΗ 9 Φεβρουαρίου:

Πρωινό πρόγραμμα

07.00 Πρωινή μουσική (δ)
07.30 Α' δελτίο ειδήσεων.
07.45 Παλιή μουσική (δ).

Φανουρά Κουπρέν :
Κοντσέρτο σε θεατρικό ύ-
φος. Τζ. Κολλέγκιουμ μού-
ζικουμ του Βισμπάντεν.
Διευθ. ο Βάινς.

08.00 Αναμετάδοσις της
θείας λειτουργίας από
τον Ιερό Ναό της Μη-
τροπόλεως.

10.30 Δημοτικά τραγού-
δια και χοροί (δ).
10.50 Έκπομπή των Βρετ.
Δυνάμεων.

Μεσημερινό πρόγραμμα

11.00 Αναμετάδοσις από το
θέατρο «Ολύμπι» της
συμφωνικής συνδυασίας
της Κρατικής Ορχή-
στρας Αθηνών. Διευ-
θυντής ορχήστρας ο κ.
Γεώργιος Λυκούδης.
Σολίστ ο διολιστής κ.
Νίκος Δικαίος.

Μέντελσον : «Ρουί
Μπάς» εισαγωγή.
Αργυρού : «Επιθυμία-
κή φαντασία για όρχη-
στρα έγχοδων».

Μότσαρτ : Κοντσέρτο
αρ. 5 σε λα μείζ. για βιό-
λι και όρχηστρα. «Αλλέ-
γκρο άπέρτο». Αντάτζιο.
Τέμπο ντι μενέττο.

Μπραχς : Συμφωνία αρ.
2 (Αλλέγκρο νόν τρέππο.
Αντάτζιο νόν τρέππο.
Αλλεγκρέττο γκαρσίττο
κουάκι άνταντίνο. Αλλέ-
γκρο νόν σπρίττο).

13.00 Ειδήσεις στην αγγλι-
κή. Αναμετάδοσις από
το Λονδίνο.

13.30 Έκπομπή των Βρετ.
Δυνάμεων.

13.30 Η όρχηστρα Σουγιούλ.
Τραγούδι η Σοφία
Βέμπο.

14.00 Το λογοτεχνικό τέ-
ταρτο του κ. Στράτη
Μυριόδη.

14.15 Έμεις κι' ο κόσμος.
14.30 Σχέτις

«Γάμος με το στανιό»,
του Μολλιέρου. Μετάφρα-
σις Στέφ. Φωτιάδη. Ραδι-
οσκηνοθεσία Κώστη Κρον-
τηρά.

15.00 Τέλος του μεσημέρι-
νου προγράμματος.

Έσπερινό πρόγραμμα

16.00 Έλαφρά εισαγωγές.
Ντρεσσέλ : «Καπορέ-
λεν». Η όρχηστρα δωμα-
τίου Βάλτερ Κλίστες.

Βέρνερ Έγκ : «Το μα-
γεμένο βιολί». Μέλη της
«Ορχήστρας της Κρατικής
«Οπερας του Βερολίνου».
Διευθ. Χάινς Σβαρόβσκυ.
Γ. Στράους : «Ο
δασοφύλακας». Μέλη της
Ιδίτης «Ορχήστρας». Διευθ.
«Αλφρε Μέλχαρ».

16.20 Περίπατοι ανά την
Ελλάδα.

Μήκος κύματος: 601 χκ.—499,2 μ.

16.30 Το τρίο "Αλμπερτ

Σάντλερ (δ)
16.45 Γαλλική έκπομπή.
17.15 Χορευτικό πρόγραμ-
μα (δ).

17.50 Ίστωρικό δεκάλεπτο
της Ελλάδας.

18.00 Συνέχεια χορευτικού
προγράμματος (δ).

18.30 Έκπομπή των Βρετ.
Δυνάμεων.

19.40 Δημοτικά τραγούδια
από τον έμφο Γεωργί-
ου Σταθευλοπούλου.

«Κοιτοστάκια του καιρού
σας» συγρότ κανκέλι.
«Του Κίτσου ή μάννα
κάθετα», κλέφτικο.

Σόλο κλασικό από τον
Γεώργ. Ανεστόπουλο.
«Αλά τ' άπδον, λάλα
το», τσάμικο.

20.00 Έκπομπή των Ένέ-
πλων μας Δυνάμεων.

20.15 Η ώρα της Βορείου
Ελλάδας.

20.30 Β' δελτίο ειδήσεων
και αθλητικές ειδήσεις

21.00 Ένα τέταρτο για τον
καθένα.

22.15 Έθνικαί ελληνικά χο-
ροί (δ)

21.30 Η ώρα των άκροχτων
Δίσκοι της έκλογής των

22.00 Μελοδραματική έκ-
πομπή (δ)

Αί Γ' και Δ' πράξεις
από την όπερα «Κάρμεν»
του Μπιζέ. με τις ωριμώδους
Ρεμόντ Βισκόντι. ως Κάρ-
μεν, και Μάρθα Νεσπου-
λούς, ως Μικαέλα, τον βα-
ρύτονο Γκενθ ως Εσκα-
μπίλλιο, τον τενόρο Ζωρζ
Τίλλ ως Ντόν Χοσέ, την
Αντρέ Βαβόν, την Άν-
τρέ Μπερναντέ, τον Ρου-
σέλ, τον Μοιτόλ, τη χο-
ρωδία της «Οπερά Κωμική
και τη Συμφωνική των Πα-
ρισίων. Διευθ. Έλι Κόνν.

23.00 Πολιτική έμιλία και
ειδήσεις.

23.15 Χορευτικό πρόγραμ-
μα (δ)

00.30 Τέλος του προγράμ-
ματος.

ΔΕΥΤΕΡΑ 10 Φεβρουαρίου

Πρωινό πρόγραμμα

07.00 Πρωινή μουσική (δ)
07.20 Πρωινή γυναικτική
07.30 Α' δελτίο ειδήσεων.
07.45 Επανάληψις του άγ-
νλικού μαθήματος

08.00 Πρωινό ξεκίνημα
08.00 Δημοτική μουσική
08.10 Το πεντάλεπτο της
Υγείας.

«Ανυψέλλ. φάρμακα»,
από τον καθηγητή κ. Σ.
Βέρα.

08.15 Έλαφρά μουσική
09.00 Τέλος του πρωινού
προγράμματος

Μεσημερινό πρόγραμμα

12.00 Μουσικές σελίδες (δ)

Χιούμπερτ Κλίφφορντ :
Το Α' μέρος από τη
Συμφωνία του για όρχη-
στρα. Η Συμφωνική του
BBC. Διευθ. Κλάρενς Ρέυ-
μολτ.

Βιενιόφσκυ : Ρωμάν-
τσα από το 2ο Κον-
τσέρτο για βιολί και όρ-
χήστρα σε ρε έλας. έργο
22. Ο διολιστής Μπρο-
νισλάβ Χούμπερμαν με
συνοδεία πιάνου από τον
Πάουλ Φρένκελ.

Σουμπερτ : Μενομόττο.
έργο 78. Ο πιανίστας
Βάλτερ Ρέμπεργκ.

Σαυπιρέ : «Εσπάνια»,
ραψωδία για όρχηστρα. Η
Φιλαρμονική του Βερολί-
νου. Διευθ. Χάινς Σμιτ—
Ισσερστετ.

22.30 Έκπομπή των Βρετ.
Δυνάμεων.

13.00 Ειδήσεις στην αγγλι-
κή. Αναμετάδοσις από
το Λονδίνο.

13.10 Συνέχεια της έκπομ-
πής των Βρετ. Δυνά-
μεων.

13.30 Τραγούδια απ' έλον
τον κόσμο (δ)

«Μικρό μου κοτσάρ-
μαλλο υωρό» (Κλάτσου).
Ο θαυμάσιος Πάλ Ρόουμ-
σπον.

«Ο δρόμος για τα νη-
σιά», ισπανόζικο (Μάκ
Λέοντ. Κέννεντυ. Φρέι-
ζερ). Ο τενόρος Σίντνεϋ
Μάκ Γιούεν με τρία όρ-
γάνων.

«Στους κήπους της Γαλ-
λίας», έπιλογή από τρα-
γούδι της γαλλικής ύ-
παιθου (δισκ. Νταρ-
σιέ) Η Υβόνη Μπιρόν με
την όρχηστρα Γκυτινγκέρ.

«Σαν διαδατάκιό άη-
δών», ρωσικό λαϊκό. Ο
τενόρος Σεργκέϊ Λιέμεσεφ
με συνοδεία πιάνου.

«Τό άραβικό πανί», από
τά «7 λαϊκά ισπανικά τρα-
γούδια» (Ντεφάλλια). Η
μεσόφωνος Κοντίτσα Σου-
βία με συνοδεία πιάνου
από τον Φράν Μάρσαλ.

Μπάλλος. «Ορχήστρα
του BBC. Διευθ. Μόνια
Λίτερ.

13.50 Όμιλία του στρατη-
γού κ. Πετρούδη επί τη
επετείω των γενεθλίων
του βασιλέως Φα-
ρούκ.

14.00 Η «Ορχήστρα Βίκτωρ
Συλβέστερ».

14.15 Β' δελτίο ειδήσεων.
14.30 Έμεις κι' ο κόσμος.

14.40 Έλαφρά μουσικό πρό-
γραμμα (δ)

«Κύττα με πού χορεύω
πόλκα», πόλκα. Το συγ-
κρότημα Χάρου Λήντερ
με τραγούδι.

«Επιτυχίες με τον πιαν-
νίστ» Κάρολ Γκιμπόνς.
«Η καρδιά μου είναι
πάντα κοντά σου» (Βον-
ταίρ. Μπουεντέρο). Τρα-
γούδι ο Ζωρζ Γκεταρ με
την όρχηστρα Μαριούς

Κόστ.
«Ο σφυριχτής και ο
σκύλος του» (Πράτορ).
Σφύριγμα από την Μάο-
γκαρετ Μάκ Κή και τον
Μπίλλυ Μάρεϋ.

«Κονείς έκτος σένα»,
φόν-τρότ. Η όρχηστρα
Τζόου Λός. Τραγούδι η
Έλίζαμπεθ Μπέϋτυ.

«Ευθύμης άναμνήσεις»,
έπιλογή. Η «Ορχήστρα
Παλλέντιουμ του Λονδί-
νου. Διευθ. Κλίφφορντ
Γκρήνγουντ.

«Ευθύμη ζωή» (Στρά-
ους. Τσάτλινγκερ). Η
όρχηστρα Χίλλινγκτον.

15.00 Τέλος του μεσημέρι-
νου προγράμματος.

Έσπερινό πρόγραμμα

16.00 Χρηματιστήριο — Α
ντακινώσεις.

16.15 Μάθημα αγγλικής.
16.30 Εύθυμα τραγούδια (δ)

«Τό τραγούδι κουάκ-
κούκ», βάλε (Πελόζι,
Γούντ). Η όρχηστρα Τζό-
ου Λός. Τραγούδι ο Μπίλ
Μάκκάρλαν.

«Καμπολιέρο» (Ποτερά,
Λοπέζ). Τραγούδι ο Ζωρζ
Γκεταρ με την όρχηστρα
Μαριούς Κόστ.

«Φέρε κι' άλλο πιότη»
(Μπράνκερ, Μπέλ). Το
τρίο Κίνγκ Κόουλ.

«Αγαπημένη όλων μου
των όνειρών», φόν-τρότ
από την ταινία «30 δευ-
τερόλεπτα πάνω από το
Τόκιο» (Φίτζ, Λόου). Η
όρχηστρα Τσάρλυ Σπίβακ
με τραγούδι από την Ά-
ϊρήν Ντέϋ.

«Πάνω στο γεφύρι της
«Αβινιόν», λαϊκό γαλλικό
τραγούδι (δισκ. Βάλ-
Μπέργκ). Ο Ζάν Σαυ-
πλόν με την όρχηστρα
Βάλ-Μπέργκ.

16.45 Γαλλική έκπομπή
17.00 Μουσική για τον κα-
θένα (δ).

«Η γλυκιά Τζόρ-ζια
Μπραουν», φόν-τρότ. (Πι-
κάρ. Μπερνιέ. Καζύ).
Βιολί ο Έντν Σάουθ με
συνοδεία κιθάρας από τον
Ράιτχαραντ και ροντρα
μπάσου από τον Μάτρες
«Η πυγολαμπίδα», έ-
πιλογή. Η όρχηστρα Τζε-
ράλντο.

«Μέσα στις σκιές» (Φίνκ)
και «Σαυοβάρ» (Λόουρυ και
Ρίτσαντσον). Ο Τόνν
Λόουρυ και ο Κλάιβ Ρί-
τσαντσον σε δύο πιάνα.

«Ο γάμος του ρόδου»
(Γέσσελ). Η όρχηστρα
Αντόε Κουτελάντετς.

«Ποτέ δεν βρέχει, μά
κάνει κατακλυσμός», από
την ταινία «Η άγάπη βοί
σκει τον Άντν Χάρντν»
(Γκρόντον, Ρήβελ). Η
Τζόυντν Γκάλαντ με την
όρχηστρα Χάρου Σόανικ.

Παελούντιο σουίτνκ (Λί-
τερ). Ο Μόνια Λίτερ και
το συγκρότημά του.

«Καπνός σιάζει τα μά-
τια σου» (Χάρμπνκ. Κόνν).
Η όρχηστρα «Αμπρουζ

με τραγούδι.
17.30 Η ώρα του παιδιού
(Νηπιακή ώρα)
Τραγουδάκια, παραμυ-
θήκια.

18.00 Κινηματογραφικό έρ-
γάνο. (δ)

18.15 Η ώρα του έργατου.
18.30 Έκπομπή των Βρετ.
Δυνάμεων.

19.30 Θρακικά και πολιτικά
δημοτικά τραγούδια α-
πό τη χωριάδα του
«Συλλόγου προς διάδο-
σιν της Έθνικης Μου-
σικής». Διευθ. ο κ. Σί-
μων Καρας.

«Άλυσμονά και χαίρο-
μαι» (Σαμακόβου).
«Μ' έχεις υπερδεμένο
μ' έχεις και «Η κυρά Μπ-
ρίορ», πολιτικά παλιά
τραγούδια.

«Σηκώστε να χορέψου-
με».

20.00 Έκπομπή των Ένέ-
πλων Δυνάμεων μας

20.15 Η ώρα της Βορείου
Ελλάδας.

20.30 Γ' δελτίο ειδήσεων
και σχόλια.

21.00 Έκλεκτοι δίσκοι
Μπράνκε : Παραλλαγή
και φούγκα σ' ένα θέμα
του Χάιντελ, έργο 24. Ο
πιανίστας Μπέννυ Μαυσέ
γεβιτς.

Λίστ : Ραψωδία αρ.15.
Ο πιανίστας Αλέξανδρος
Μπορόδσκυ.

Λίστ : Σπουδή πάνω
στην «Καμπονέλλα» του
Παγκανίνι.

21.35 Ένα δεκάλεπτο για
τον καθένα.

21.45 Η σημερινή Άγγλία.
22.00 Τραγούδια με το Νί-
κο Γούναρη.

22.20 Μουσική όμιλία.
22.30 Ρεσιτάλ βιολιού του
τυφλού καλλιτέχνη κ.
Αντάνιου Σαχοπούλου

Ταρτίνι : Σονάτα («Η
τρίλινα του Διοδόλου»).

Κράισλερ : Ροντίνο
πάνω σ' ένα θέμα του
Μπετόβεν.

Γκλιέρ : Ρωμάντσα.
Κράισλερ : «Η τσιγ-
γάννα»
Ντέ Μέρς : «Ελληνικός
χορός».

23.00 Δ' δελτίο ειδήσεων.
23.15 Η όρχηστρα του Στα-
θευ

24.00 Ειδήσεις σε ρυθμό
υπαγορεύσεως.

24.30 Τέλος του προγράμ-
ματος.

ΤΡΙΤΗ, 11 Φεβρουαρίου :

Πρωινό πρόγραμμα

07.00 Πρωινή μουσική (δ)
07.20 Πρωινή γυναικτική
07.30 Α' δελτίο ειδήσεων.
07.45 Επανάληψις του άγ-
νλικού μαθήματος.

08.00 Πρωινό ξεκίνημα
08.00 Έλαφρά ελληνικά
τραγούδια

08.15 Δίσκοι στην τύχη
09.00 Τέλος του πρωινού
προγράμματος.

Μεσημερινό πρόγραμμα

12.00 Έλαφρά μουσική (δ)
«Η σάβιγγα του τα-
χυδρομείου» γκαλό (Καί-
λιν).

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

9-15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

νιχ). Η όρχηστρα Νιού
Μέξικο.

Έπιλογή από την όπε-
ρέττα «Αγοριοκλέπτες»
(Στάλτς). Μποέμικη όρ-
χήστρα δωματίου. Διευθ.
ο συνθέτης.

«Πέτρος ο παράς»
(Πάρρ, Ντένις). Η όρ-
χήστρα Χάρου Φράϊερ.

Σερενάτα από τη «Φρα-
σκήτα» (Λέσσο). Η όρ-
χήστρα Άλμπερτ Σάντ-
λερ.

12.20 Όμιλία.

12.30 Έκπομπή των Βρετ.
Δυνάμεων.

13.00 Ειδήσεις στην αγγλι-
κή. Αναμετάδοσις από
το Λονδίνο.

13.10 Συνέχεια έκπομπής
των Βρετ. Δυνάμεων.

13.30 Η ώρα των άκροχτων
Δίσκοι της έκλογής των.
Πιερνέ : Σερενάτα.
Συγκρότημα έγχοδών.

Σοπέν : Τα Β' και Γ'
μέρη (Λαογκέττο-Ρωμάν-
τσα και Ρόντο-Βιβάτσε),
από το Κοντσέρτο για
πιάνο και όρχηστρα σε
μι έλας. έργ.11. Ο Άλέ-
ξανδρος Μποργλόφσκυ και
η Φιλαρμονική του Βερο-
λίνου. Διευθ. Γιούλιους
Πρόδερ.

Πουτσίνι : Έπιλογή α-
πό την όπερα «Μαντάμ
Μπατέρφλαϋ». Η Φίλαρ-
μονική του Βερολίνου. Δι-
ευθ. Φράντς Ρόι.

14.00 Τέχνη και ζωή.
«Βιογραφίες» από τον
«Άλκη Θρόλο».

14.00 Μουσικό διάλειμμα.
14.15 Β' δελτίο ειδήσεων.
14.30 Έμεις κι' ο κόσμος.

14.40 Μανδολινάτα (δ)
15.00 Τέλος του μεσημέρι-
νου προγράμματος.

Έσπερινό πρόγραμμα

16.00 Χρηματιστήριο — Α
ντακινώσεις.

16.15 Μάθημα αγγλικής
16.30 Έλαφρά μουσική για
πιάνο (δ)

16.45 Γαλλική έκπομπή
17.00 Μουσική για τον κα-
θένα (δ).

«Αγαπημένε, ξαναγύρι-
σε σε μένα» από την ται-
νία «Τό καινούργιο φεγ-
γάρι» (Ρόμπεργκ). Το
συγκρότημα του Τζέιμου
Λήτς. Όργανο ο Χάρου
Φάουερ.

«Άσε με να σε φωνά-
ζω αγαπημένε» (Ούντοιν.
Φόντμαν). Τραγούδι ο
Μπίνγκ Κρόσμπυ με όρ-
χήστρα.

«Γατάκια στα πλήκτρα
του πιάνου» (Κόνφορϋ).
Σόλο φυλόφωνο ο Χάρου
Ρόμπινς με συνοδεία από
κουαρτέτο.

«Μην του μις» (Άλέστ,
δισκ. Μελακόιν). Η όρ-
χήστρα του Τζόρτζ Μελα-
κόιν.

«Βασίλειανή σάμπα»
(Ράσσελ. Μπορόζο). Τρα-
γούδ. από τον Ντόν Μα-
ρίνο Μπορέττο με συνο-

δεία από την όρχηστρα
του.

Έπιλογή με διάφορες
μελωδίες από τη σειρά
«Μουσική την ώρα της
δουλειάς». Το συγκρότη-
μα του Τζάκ Σίμσον «Τα
παιδιά της Έλευθερίας».

«Κάποια μέρα αγαπη-
μένη» (Σπάικς). Τραγού-
δι ο Μπίνγκ Κρόσμπυ.

«Έτσι όπως φαίνεσαι
άπόψε» (Φήλντς, Κέρν,
δισκ. Τόμπσον). Η όρ-
χήστρα Τζόρτζ Μελακόι-
νο.

17.30 Περίπατοι ανά την

Ελλάδα.

17.40 Απεσπασματτα από ο-
περές (δ)

Μότσαρτ : Σακόν και
γκακόττα από τη μουσική
υποπλέττου του «Ιδου-
νέως». Η όρχηστρα της
Κρατικής Όπερας του Βε-
ρολίνου. Διευθ. Λέο Μπλέχ.

Μότσαρτ : «Σεις παν-
τοδύναμοι θεοί» από τον
«Μαγεμένο αλφλό». Ο
θαυμάσιος Έντν Πίντσα
με συνοδεία όρχήστρας.

Βέρντι : «Αγαπημένο
δυναμ» από τον «Ρι-
γολέττο». Η ύψιφωνος
Λουίζα Τετραστίνι με συ-
νοδεία όρχήστρας.

Βέρντι : «Τού κάκου
Άλδάρ» ντουέττο από
την «Δύναμι του πεπρωμέ-
νου». Ο τενόρος Τζιοβάν-
νι Μαρτινέλλι και ο βαρύ

Σπιτίες.
«Λίγα λόγια για τους
γονείς» του κ. Β. Οικονο-
μίδη.
69.00 Τέλος του πρωινού
προγράμματος.

Μεσημερινό πρόγραμμα

- 12.00 Έλκφρά ελληνικά
τραγουδία (δ).
«Τα δικά σου τα μά-
τια», δάλε (Σπυροπούλου).
Παπαδόπουλου. Γιαννίδη.
«Η Σοφία Βέμπο με όρχηστρα».
Διευθ. Γιαννίδη.
«Πίστασε», ταγκό (Μαρ-
γυρίτη, Παπαδοπούλου).
«Ο Άλκης Παγώνης με
την όρχηστρα Παπαδοπού-
λου».
«Καλώς ήλθες στα όνει-
ρά μου», ρωμάντσ-σλό-
ου (Φερνάντο Γουλιέρμης, Χειρο-
πούλου). «Η Καίτη Παρί-
τσι με όρχηστρα» Διευθ.
δ. Γιαννίδη.
«Φίλησέ με στο στόμα»
ταγκό (Παπαδόπουλου, Σπυ-
ροπούλου, Παπαδοπού-
λου). «Η Νικολάου και
ο Πολυκράτης με την όρ-
χηστρα Παπαδοπούλου».
«Τί σοφ λέμε τα λουλού-
δια» σλόου (Ευαγγελίδη,
Γιαννίδη). «Η Ρένα Μου-
ζάκη με την όρχηστρα Γε-
ωργιάδη».
«Δυό πράσινα μάτια»
(Κατρίν, Κιούση).
«Η Καίτη Παρίτσι και ο
Τόνος Μαρζουκάς με την
όρχηστρα Σουγιούλ».
12.20 «Η ώρα των φιλοτελι-
στών».
12.30 Έκπαιση των Βρετ.
Δυναμικών.
13.00 Ειδήσεις στην αγγλι-
κή. Αναμετάδοσης από
το Λονδίνο.
13.10 Συνέχεια της έκπαι-
σης των Βρετ. Δυνα-
μικών.
13.30 Μουσική από όπερέ-
τες (δ).

Κύνεκε : «Επιλογή α-
πό τη «Λαίδη Χάμιλτον».
«Η Όρχηστρα της Γερμα-
νικής Όπερας του Βερο-
λίνου, Διευθ. ο συνθέτης.
Γ. Στράους : «Αποσπά-
σματα από τη «Νυχτερί-
δα». Σολίστ, χορωδία και
όρχηστρα της Κρατικής
Όπερας του Βερολίνου.
Διευθ. Γιόζεφ Σναγκά.
Κυβίλιε : «Επιλογή
από το «Λιλά ντόμινο».
«Η Όρχηστρα Παλλέστρινου
του Λονδίνου, Διευθ. Τζάκ
Φρόντ».

Λέχαρ : «Κανείς δεν σ'
αγάπησε όπως εγώ», α-
πό την όπερέτα «Πλυν-
κί».
«Η Ψιφίονος «Ερ-
να Ζάκ και ο τενόρος
Μάουσελ Βίτρις με την
όρχηστρα της Κρατικής
Όπερας του Βερολίνου».
Διευθ. Άρτουρ Ρόττερ.
Γ. Στράους : «Ιντερμέ-
τλο από την όπερέτα «Χί-
λιες και μία νύχτες». «Η
Φιλαρμονική του Βερολί-
νου, Διευθ. Φράντς Ρότς».

14.00 Αθλητικές ειδήσεις.
14.00 Μουσικό διάλειμμα.
14.15 Β' δελτίο ειδήσεων.
14.30 «Εμείς κι' ο κόσμος».
14.40 Μουσικό κοκτέιλ (δ).

«Χορεύουν στο Με-
κό» σόου-στέπ (Ποτερά,
Λοπέζ). Τραγουδι ο Ζωρζ
Γκεταρ.

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 46

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

9-15 Φ ΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Ο Δωδεκανησιακός Όμιλος ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ
που ακούστηκε στο πρόγραμμα του παρελθόντος Σαββάτου.

Γκεταρ με την όρχηστρα
Χόρεμπεκ.
Μουσική από φωνοται-
νίες του 1937. «Η όρχη-
στρα Γκουόν, Διευθ. Λιού-
ις Λέβυ».

«Ο άνδρας που αγα-
πά», από την ταινία «Κυ-
ρία να είστε καλή» (Γκέο-
σούν, Δισκός, Σώτερ). «Η
όρχηστρα Μπένου Γκούτ-
μαν, Τραγουδι η Έλεν
Φόρεστ».

«Φίλα με», υπαγκίη,
φόν-τρώτ (Σκυλάς, Βελά-
σκεθ). «Η όρχηστρα του
Τζόου Λόε, Τραγουδι ο
Χάρου Κένν».

«Τί είνε αυτό που λέγε-
ται αγάπη» (Πόρτερ). Το
τρίο Κίνγκ Κόουλ.

15.00 Τέλος του μεσημερι-
νού προγράμματος.

Έσπερινό πρόγραμμα

16.00 Χρηματιστήριο. — Α.
νακρινώσεις.

16.15 Μάθημα αγγλικής

16.30 Μουσική για φυσικ-
μόνικα (δ)

16.45 Γαλλική έκπαιση.

17.00 Μουσική για τον κα-
θένα (δ).

«Όνειρο αγάπης μετά
το χορό» (Τσιμπουλάς).
«Η όρχηστρα Μάρεκ Βέμ-
περ».

«Η πρώτη μου, η τε-
λευταία μου, η μοναδική
μου» (Σήζαρ, Γκρήντρε).
Τραγουδι ο Άντν Ράσ-
σελ με την όρχηστρα του

Πόλ Ουέστον.
«Μελωδίες και ρυθμοί»,
επιλογή. Μεγάλη χορευ-
τική όρχηστρα της Γερμα-
νικής Όπερας του Βερο-
λίνου.

«Από του φυσά ο άνε-
μος» (Μέυν, Φίλιπς, δια-
σκ. Τόμπσον). Τραγουδι
ο Τζωρτζ Μελανκόν με
συνοδεία από την όρχη-
στρα του.

«Μεσάνυχτα στο Μέρ-
φαιρ» (Νόελ, Τσέις). «Η
Πατρίσια Ρόσμπροκ και ο
Άλβιν Ντένις σε δύο πιά-
να».

«Και τότε φανερώθηκε»
(Καίτερ, Φέιν) από την
ταινία «Σαββατοκύριακο
στο Ουόλντορφ». «Ο Άν-
τν Ράσελ με την όρχη-
στρα του Πόλ Ουέστον».

«Πασπιέ» (Δισκός, Κέο-
μπυ). «Η όρχηστρα Τζών
Κέουμπ».

17.30 «Η ώρα του παιδιού»
(Για παιδιά 8-12 ετών)

«Ελάτε να τραγουδή-
σουμε».

17.50 Έκλεκτοι δίσκοι.

Σούμαν : Συμφωνία α-
ριθ. 2 σε ντο μείζ, έργο
61. (Σοστενιούτο άσασί-
«Άλλεγκρο, μα τον τρόπο».
Σκέρσο. «Αντάτιο έσπος
σίδο, «Άλλεγκρο μάλτο 61
δάτσε». Μέλη της Όρχη-
στρας της Κρατικής Ό-
περας του Βερολίνου, Δι-
ευθ. Χάιν Παίτσον».

18.30 Έκπαιση των Βρετ.
Δυναμικών.

19.30 Πολιτική ομιλία.

19.40 Μουσικό διάλειμμα
(δ)

19.45 «Η έκπαιση των Έν-
πλων με Δυναμικών».

20.15 «Η ώρα της Βορείου
Ελλάδας».

21.00 «Η χορωδία χορτιστών
Ελλάδας Βυζαντίου».

Μότσαρτ : «Αβε βέ-
ρουμ».

Σούμαν : «Τσιγγάνικη
ζωή».

«Αιψή : «Πώς τραγου-
δούν τ' άγγελούδια» και
«Βροκαρόλα»

Γ. Στράους : «Στόν ώ-
ρτιο γαλάζιο Δούνσν»
(Δισκός, Γ. Βόκου)

21.20 «Η όρχηστρα Μόνικα
Λίτερ (δ)

21.35 «Ένα δεκάλεπτο για
τον καθένα»

21.45 «Η σημερινή Αγγλία»

22.00 Μουσικοφιλολογική
εβδομάδα.

22.20 Έλκφρά ποικίλο πρό-
γραμμα (δ)

«Θά σε ξαναδώ», από
την ταινία «Γλυκόπικρο»
(Κάουμαντ). «Η όρχη-
στρα Άντρέ Κοστελάνετ».

«Επιλογή από ρομπες-
το συγκρότημα Κουμπά-
να Μαρίμα με τραγουδι».

«Φάνος στη 10η λεωφό-
ρο» (Χάρτ Ρόττερ). «Η
όρχηστρα Πόλ Ουέστον».

«Μού λες τ' όνειρό σου»
(Ντάνιελς, Μπράουν, Ράις)
και «Γαλάζιο ούσανος (Φε-
νάντε). Τραγουδι η Μίλε
Μπράνδε».

«Τραγουδι του φθινοπό-
ρου» (Τζόε, Δισκός, Μπέ-
νς). «Η όρχηστρα του Ρί-
τσαρντ Κόρν».

«Αν ήσουν το μόνο κο-
ρίτσι στον κόσμο». «Κάθε
ώρας κορίτσι αγαπά έναν
αυτό» και «Ποιό είνε το

κορίτσι σου». «Ο Άλβιν
Μόστον και ο Ντέιβ Κέυ σε
δύο πιάνα με συνοδεία κον-
τραμπάσου και μπατα-
ρίας».

«Ζήλεια», τσιγγάνικο τη-
γκό (Γιάκουτ Γκέντ). «Η
Όρχηστρα Περιπάτου της
Βοστώνης».

«Τρεις καμπαλιέρες»
(Έσπερον, Γκίλμπερτ, Κορ-
τάσο) και «Πόλα της Νί-
κης». Τραγουδι οι Άντρι-
ους Σίστερς.

«Νύχτα και μέρα», α-
πό την «Ευθύμη ζωντογι-
ρα» (Κόουλ Πόρτερ). «Η
όρχηστρα Άντρέ Κοστε-
λάνετ».

23.00 Δ' δελτίο ειδήσεων

23.15 Μουσική δωματίου
του Μότσαρτ (δ)

Κουαρτέτο για έγχο-
δα σε ντο μείζ. («Αντά-
τιο» Άλλεγκρο, Άντάντε,
Μενουέτο, Μόλτο αλλέ-
γκρο) για φλάουτο, βι-
ολονέλο, κλαρινέτο, φαγκότο
και κόρνο. Το κουιντέτο
των πνευστών του Γκε-
δάντχους της Λειψίας.

24.00 Ειδήσεις σε ρυθμό
υπαγορεύσεως.

24.30 Τέλος του προγράμ-
ματος.

ΠΕΜΠΤΗ 13 Φεβρουαρίου:
Πρωινό πρόγραμμα

07.00 Πρωινή μουσική (δ)

07.20 Πρωινή γυναικτική

07.30 Δ' δελτίο ειδήσεων

07.45 Επαγγελματίες του αγ-
γλικού μαθήματος

08.00 Δημοτική μουσική

08.10 Το πεντάλεπτο της
Γυναικείας.

Παπαϊωάννου, του κ. Ι.

08.15 Δίσκος στην τύχη.

09.00 Τέλος του πρωινού
προγράμματος.

Μεσημερινό πρόγραμμα

12.00 Έλκφρά μουσική (δ)

«Ο στορόβιλος του
δάλε», επιλογή. «Η όρχη-
στρα Νιού Μέφαρ, Δι-
ευθ. Τζωρτζ Ουόλτερ».

«Το φόρεμα της πραι-
νάδας» (Ρόναλντ Χάμμερ)

«Ο Σάντυ Μάρκφουρ στο
κινηματογραφικό όργανο».

Μελωδίες του Βίκτορ
Χέουπερ. «Η όρχηστρα
Άντρέ Κοστελάνετ».

«Αναμνήσεις από την
«Ισπανία» (Ρίτσαρντσον).
«Ο Τόνι Λόουρυ και ο
Κλάιβ Ρίτσαρντσον σε
δύο πιάνα».

12.30 Έκπαιση των Βρετ.
Δυναμικών.

13.00 Ειδήσεις στην αγγλι-
κή. Αναμετάδοσης από
το Λονδίνο.

13.10 Συνέχεια της έκπαι-
σης των Βρετ. Δυνα-
μικών.

13.30 Δι' αγγλική σολίστ (δ)

Κράιτσερ : «Το μαδρι-
νιό».

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

9-15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

γολί τοι, δισκού». Σόλο
βιολί ο συνθέτης με συνο-
δεία πιάνου από τον
Κάρι Λάουσον.

Λίστ : Γ' νυκτερινό α-
πό τα «Όνειρα αγάπης».
«Ο πιανίστας Άλέξαν-
δρος Μπασιλάσκου».

Πόππερ : «Βίτο», ίσπα
νικός χορός έργο 54 αρ.
5. «Ο διολυνταελλίστας
Πάμπλο Καζάλς με συνο-
δεία πιάνου από τον Νι-
κολάι Μέντνικωφ».

Ραχμάνινοφ : Δυό πρε-
λούδι (σε ντο έλας, έργ.
23 αρ. 7 και σε ντο μείζ,
έργ. 32 αρ. 1). «Η πιανί-
στρια Μούρα Λύμπαν».

Κράτσερ : «Βιεννέζι-
κο καρτίσιος». Σόλο βιο-
λί ο συνθέτης με συνοδεία
πιάνου από τον Φράντς
Ρόμπ

13.50 «Η φυσιοκρατική ώρα».

14.00 «Η όρχηστρα Άνταλ-
μπερ Λεύτερ (δ)

14.15 Β' δελτίο ειδήσεων.

14.30 «Εμείς κι' ο κόσμος».

14.40 Βιεννέζικη μουσι-
κή (δ)

Στόλτς : «Όταν άνθι-
ζουν οι άσπροι μενεξέδες».

«Η Όρχηστρα της Γερμα-
νικής Όπερας του Βερολί-
νου, Διευθ. Χάινγκχορκ Όττο».

Ντρέζλερ : «Μαργρι-
τάσια τραγουδιών», επιλο-
γή από διάφορες διενέζι-
κες μελωδίες. Φωνητικό
κουιντέτο με συνοδεία
πιάνου από τον Γιόζεφ
Ντρέζλερ».

Γ. Στράους : «Αυτοκρα-
τορικό δάλε». «Η Ψιφί-
ονος Έρνα Ζάκ με την Φι-
λαρμονική του Βερολίνου».

Διευθ. Ρόλφ Σράντερ».

15.00 Τέλος του μεσημερι-
νού προγράμματος.

Έσπερινό πρόγραμμα

16.00 Χρηματιστήριο. — Α.
νακρινώσεις.

16.15 Μάθημα αγγλικής

16.30 Έλκφρά τραγουδία.

16.45 Γαλλική έκπαιση

17.00 Μουσική για τον κα-
θένα (δ)

«Ντίλνταντ», επιλογή.
«Η όρχηστρα Ντεμπρέυ
Σάμπος με τραγουδι από
τον Ντάν Ντόνοβαν».

«Σπιλιέττα» (Φράντς
φόν Μπλάν). «Η όρχη-
στρα Τσάλες Πέντρε».

«Επιλογή από δάλε του
«Ερβινγκ Μπελνί». «Ο Άλ-
βιν Μόστον και ο Ντέιβ
Κέυ σε δύο πιάνα με συνο-
δεία κοντραμπάσου και
υποτταρίας».

«Γκούτ, γκούτ» (Ρόμπερτς, Φί-
σπερ). Τραγουδι ο Μπίνγκ
Κρόσμπυ και οι Άντρι-
ους Σίστερς με την όρχη-
στρα Σαίν».

«Τύπανα της Ζούγ-
κλας σουίνγκ (Λεκουόνα)
«Η όρχηστρα Άρτυ Σά».

«Αυτό είνε το τραγουδι
της φυσιοκρατίας», δάλε
(Μοναί, Λεντρώ). Τρα-

γουδι ο Ζωρζ Γκεταρ με
την όρχηστρα Χόρεμπεκ.
17.30 «Η ώρα του παιδιού»
(Για παιδιά 12-14 ετών)
Κουκλθεάτρα.

18.00 «Η Έσπερινά του
Σταθμού»

18.30 Έκπαιση των Βρετ.
Δυναμικών.

19.30 Δημοτικά τραγουδία
από τον έμπερ Κόν-
σταντίνου Σακυνδίνου.

«Λείμονακι μυρουδάτο».

«Καλαματιανό».

«Έθνα Γκόλφ μ' στο
βουνό», ποιμενικό.

«Απάνω στην τριαντα-
φυλλιά», τσάμικο.

«Βλαγούλαν» έρεδόλα-
γε», σποτό στα τρία.

Θεωρητικό σποτό. Σό-
λο βιολί.

19.45 Έκπαιση των Έν-
πλων Δυναμικών μες.

20.15 «Η ώρα της Βορείου
Ελλάδας».

20.30 Γ' δελτίο ειδήσεων
και σχολία.

21.00 Το Σεξτέττο του Στα-
θμού.

21.35 Ένα δεκάλεπτο για
τον καθένα

21.45 «Η σημερινή Αγγλία»

22.00 Έλκφρά ελληνικά
τραγουδία (δ)

«Αγάπη μου ή ώρα
φθάνει», σλόου (Τσαϊφώ-
ρου, Ραπίτη). «Η Σοφία
Βέμπο με όρχηστρα. Δι-
ευθ. Γιαννίδη».

«Θά δρώ καινούργια ά-
γάπη», ταγκό («Ιωάννι-
δη, Ριτσιάδση»). «Ο Τό-
νης Μαρζουκάς με την όρ-
χηστρα Ριτσιάδση».

«Αίγες καρδιές αγα-
πού», ταγκό (Κοφινιώ-
τη, Σουγιούλ). «Η Δανάη
με την όρχηστρα Γεωργί-
αδη».

«Πιός σε πήρε και
μούφωσε», ταγκό (Κοφιν-
ιώτη, Γούσση). «Ο Γού-
λντσε με την όρχηστρα
Σουγιούλ».

«Λόντρα, Παρίσι, Άθή-
να», υπαγκίη (Τσαϊφώρου,
Ραπίτη). «Η Σοφία Βέμ-
πο με την ίδια όρχηστρα».

«Όμορφη Άθήνη» (Σάβ-
βίδη, Γούσση). «Ο Γού-
λντσε και ο Μπαρζό με
την ίδια όρχηστρα».

22.20 Τέλη και ζώη
«Η ζωή των βιδίων»
από τον κ. Άνδρέα Κα-
ραγιάνη».

22.30 Ρεσιτάλ πιάνου της
Κας Δέσποινας Χέλμ-
Καζακόνου».

Γκλάκ : Γκρόττα (δι-
σκός, Μπράνς).

Λίστ : Σπουδή αρ. 10
σε φά έλας.

Φωρό : Έμπροστί ά-
ριθ. 2.

Σούμαν : Σπουδή-φάν-
τασία.

Σκριάμπιν : Μαζούρκα.

Γκέρνγκ Λόνγκας : «Α-
ραγνών».

Γρανάδος : «Ισπανικός
χορός, αρ. 10, σε σί ύφ».

μείζ.

24.00 Ειδήσεις σε ρυθμό

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 47

Ο πιανίστας και συνθέτης κ.
ΗΡΑΚΛΗΣ ΘΕΟΦΑΝΙΔΗΣ,
που μετέχει στην έκπαιση του
«Τρίο Μελαντ», της Τρίτης,
ώρας 21.15

23.00 Δ' δελτίο ειδήσεων.

23.15 Ρωσικά τραγουδία.

«Όχι, δεν είσαι σύ
που αγαπά τόσο θεοφάνη
(Λιέμοντοφ, Τίτωφ). Τρα-
γουδι η Μαξάκοβα με συνο-
δεία πιάνου από τον Βάλ-
τερ».

«Νύχτα», λαϊκό τρα-
γουδι. «Ο τενόρος Λιέμε-
σεφ με το σεξτέττο Νιέ-
κράσσο».

«Κροδιά μου» (Ντου-
ναγκέσκι, Σαλαμπέρ. Ό-
στορόφσκυ). «Ο Λιέσένκο
με συνοδεία όρχηστρας».

«Αγκάλιασε, φίλησε»
(Κάλτσωφ, Μπαλάκιρεφ).
Τραγουδι η Μαξάκοβα με
συνοδεία πιάνου από τη
Σοφία Λεβίφ».

«Δυό κιθάρες», τσιγγά-
νικο τραγουδι. «Η όρχη-
στρα Βίλλυ Στάινερ».

23.30 Νυκτερινή μουσι-
κή (δ)

Πέτρο Ναστίνι : «Αν-
τάτιο καντάμπιλε σε λα
μείζ. «Η διολυνταελλίστα
Βεατρίκη Ράιχτς με συ-
νοδεία πιάνου από τον
Μίχαελ Ράουχάιζεν».

Μότσαρτ : Σερενάτα α-
πό τη «Μικρή νυκτερινή
μουσική». Μέλη της Φίλο-
σοφικής του Βερολίνου, Δι-
ευθ. «Ερριχ Κλάιμπερ».

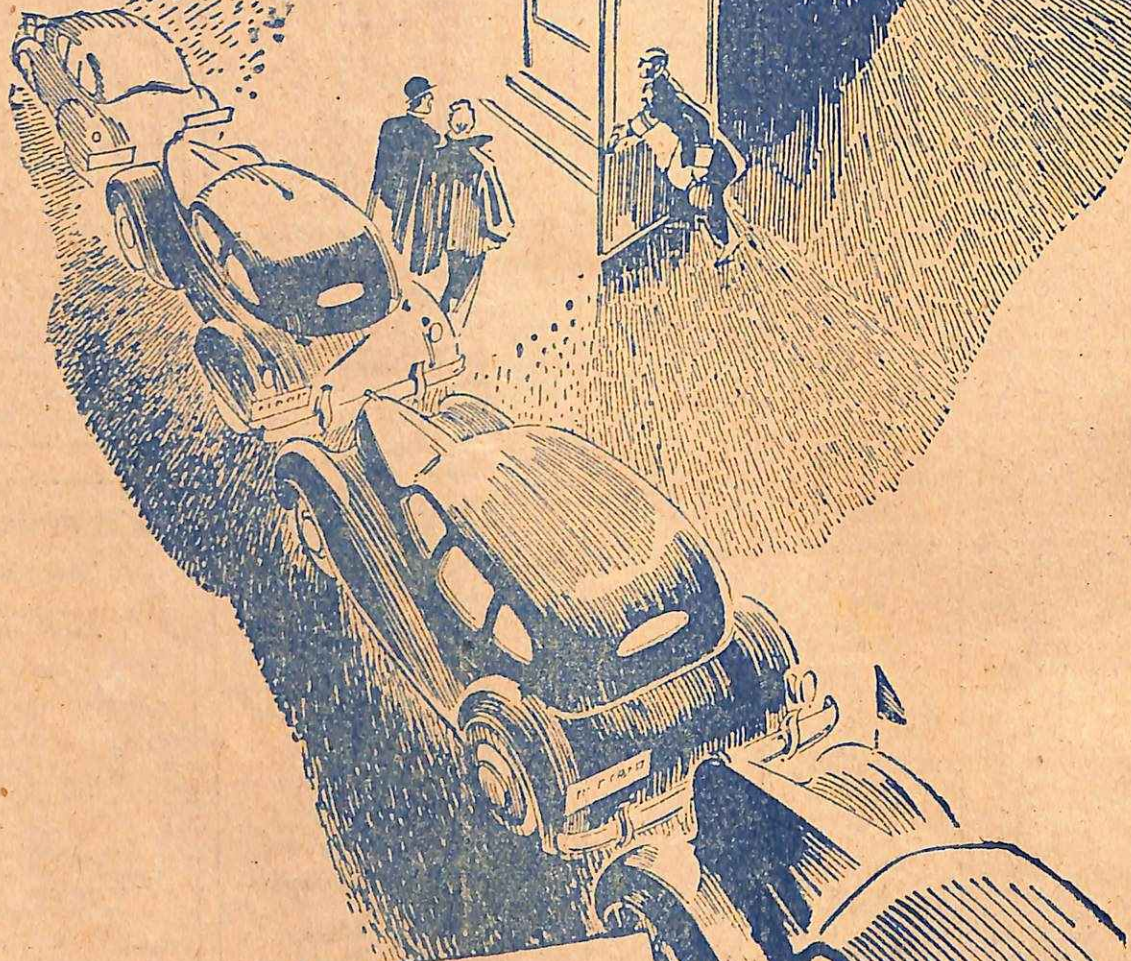
Βάγκνερ : «Όνειρο».
(Δισκός, για βιολί). «Ο
Ρούντολφ Σάινε με όρχη-
στρα από μέλη της Φίλο-
σοφικής του Βερολίνου».

Διευθ. «Οσβάλντ Καμπά-
στα».

Ντεμπνίσσκι : «Σύννε-
φας» (αρ. 1 από τα «Νυ-
κτερινά»). «Η ό

ΓΚΡΕΚΑ?

ΑΒΕΡΩΦ

Υστερα από έξη χρόνια υποχρεωτικής επιτάξεως, το εστιατόριον

«ΑΒΕΡΩΦ»

ήνοιξε και πάλιν, ολοκληρωτικώς ανακαινισθέν, διά να εξυπηρετήσει, όπως και προπολεμικώς, την πολυλήθη και εκλεκτή του πελατεϊαν.

Οι 30
συνεργάται
του

«'Εδω
'Αθήναι»

Καθένας έλλο ελληνικών περιουσιών και εις οι ανθήματα έποικη, δεν συνεισφέρουσιν τούτους ε-ιδωκτούς συνεργάτας, ε-σους τό

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ».
Ίδω τα ένδυστά των :
ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ :
Αυλίας Νάκου, Σοφία Σπανοίδη, Αντιγόνη Μεταξά.

ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ :
Σπύρος Μελίδης, Στράτης Μυριδάκης, Σπ. Γιαννοπούλου, Α. Καραντώνης, Ν. Πετιμεζής (Λούρας), Κ. Κρονηράς, Ι. Παπαδόπουλος, Γ. Ροπαίτης, Άντ. Μυστακίδης, Β. Ήμπαρχάκης, Γ. Φουσαράς, Γιάγκος Αργυρόπουλος, Άλκις Θρύλος, Δ. Γιαννουκάκης, Π. Φλώρος, Ίων Νταφάς, Γ.Κ. Σταμπολής.

Επίσης :
Εκ του Δημοσιογραφικού :
Οι κ. κ. Σπ. Μεταξάς, Π. Τραυμπαλίδης, Ι. Μεταξάς, Χρ. Έμμ, Άγγελος Μάτης, Μιχ. Κυριακίδης, Θ. Αραυτοπούλου, Μ. Λαμπρινίδης κτλ.

ΣΚΙΤΣΑ :
Οι κ. κ. Δημοσιολόγος Π. Παυλίδης, Α. Βλασσόπουλος και Ν. Νομικός.

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ :
Είς κάθε φύλλον μας υπάρχουν επίσης ελκαστα διακριτικώς δια-ικατομένων Έλλήνων λογογράφων και δημοσιογράφων, καθώς και εν μετα-οράσει τα τελευταία δρα-στατηρήματα της έντης λογοτεχνίας.

Σύνολον :
30 ΤΑΚΤΙΚΟΙ
ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ
καταβάν κάθε έβδομάδα

«'Εδω
'Αθήναι»

Τύπος Α. Ε. «Η ΠΡΩΤΗ»

ΣΥΝΤΟΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Του Δανού ΜΟΓΚΕΣ ΛΟΡΕΝΤΣΕΝ

ΔΟΝΤΙ ΠΡΟΣ ΔΟΝΤΙ

Ο Μπίγκ Ντάν περνώντας ένα ανοιξιάτικο άπώγεμα από τον έξοχικό συνοικισμό «Χαρά του Καλοκαιριού», σταμάτησε έξω από ένα φράχτη και κύτταζε έναν άντρα που εργαζόταν μέσα στον μικρό κήπο μιας βιλ-λίτσας. Έσκαβε μ' ένα δια-βολειμένο τράπο!... Κάθε φορά που έκανε στο χώμα μια τρύ-πα με την άβητα του, κύτταζε μέσα σ' αυτή την τρύπα, πε-τούσε το φτυάρι. Έπειτα το σκαλιστήρι ή ένα άλλο εργα-λείο μυτερό και σκάλλε μ' αυ-τό, το χώμα παντού μέσα στην τρύπα.

Επείσαν κουβέντα. Ο άν-τρας που έσκαβε ήταν οδοντο-γίατρος.

Ακούστε, είπε στον Μπίγκ Ντάν, έπειτα από λίγη ώ-ρα. Σας καταλαβαίνετε καλύ-τερα από μένα αυτή τη δου-λειά. Θα μπορούσατε να την αναλάβετε και να μου έτοιμά-σετε τον κήπο μέχρι το καλο-καίρι; Δεν έχω όμως λεπτά να σας πληρώσω. Ίσως, όμως, έ-χετε τίποτα δόντια χαλασμένα. Έλάτε να σας ιδώ την Τρίτη στις 4.

Ο Μπίγκ Ντάν σκέφθηκε λίγο αυτή την πρόταση. Ήτανε τα υπέρ και τα κατά και στο τέλος δέχτηκε.

Την Τρίτη έπληξε στη διεύ-θυνση που του έδωσε.

Μέχρις έβλε την πόρτα του σπιτιού μύριε αέθρας—ήταν λοιπόν ένας αληθινός οδοντογι-ατρός. Του άνοιξε ο ίδιος την πόρτα και του έκανε μια βα-θεία υπόκλιση, σά να έμπαι-ναν έσπειν τη στιγμή στο σπίτι του χήνες... κορόνες.

Του Μπίγκ Ντάν του έδει-παν δυο δόντια στο πάνω σα-γόνα. Τό ένα έπαιε, από ένα τσίκαμα κάποτε, ποδυλίες εί-χε φτάσει στην Άμερική, και εί-χε βρή δουλειά για τις πρώτες μέρες σ' ένα μικρό πλοίο, στο λιμάνι. Ένα βράδυ είχε πάει στην καμπίνα λιγάκι νορίτερα και είχε πέσει να κοιμηθεί. Οι άλλοι ναύτες γύρισαν άργα τη νύχτα, μεθυσμένοι. Ένας από αυτούς, ένας ψηλός Σκώτσος, του άρπαξε για άστειο το μαξι-λάρι του και το πέταξε νο-κτικά. Ο Μπίγκ Ντάν έσπετά-κτηκε από τη κοιμήσει του και εί-πε, θυμωμένος : « Σόν δε ε-μπίτερ. » (1)

Δεν είχε τότε ιδέα τι έση-μαινε αυτή η φράση—άν είχε άκούσει κάποια φορά—μá έ-λε τέτοιο πατιοντί.

Ο Σκώτσος άκούοντας αλ-ήες τις λέξεις έμεινε έντε-λώς και τούδωσε μια γροθιά στη μέση του προσώπου. Οι άλλοι ναύτες σημάτισαν άμεί-σως έναν κύκλο και έγινε μια ά-ληθινή και άσπρη μονομαχία.

Τό άλλο δόντι τό έκανε δου-λεύοντας σε κάποιο φασηγύ-δο ατόκλιητο. Έκει πάντα κάτι σπασσά γίνεσαι. Έβλεπε τότε κάτι σιδερέιους σωλήνες, όταν έβρισκε ένας κήληρα και τον χτύπησε άκριβώς πάνω στο στόμα.

Λοιπόν, είπε ο οδοντογι-ατρός, άς ιδούμε τι συμβαίνει.

Έχετε άρα και γερά δόντια, μόνον που σας λείπουν τα δυο μπροστινά. Θέλετε να σας τα βάλω κι' έσείς να σκάψετε τον κήπο, να σπείρετε κηφό, και στο φράχτη να βάλετε με-ρική καλοκαιρινά λουλούδια ; Συμφωνήσαν.

Ο οδοντογίατρος, έχοντας που και που κι' έβλεπε πως πήγαινε ή δουλειά.

Άρα τα όν φτιάχνει, του εί-πε αλαφιασμένος, μια μέ-ρα. Μά τι θα τις κάνουμε ό-λες αυτές τις πέτρες που βγά-ζεις από το χώμα ;

Λέω να φτιάσω έναν μι-κρό φάβο «Άλπειν» άει; στη γωνία.

Έναν κήπο «Άλπειν»! Έξοχα! Να βάλουμε μάλιστα κ' ένα κοτσάρι σημαίας. Μά τι θα κοστίζουν όλα αυτά ;

Άς είνε ! Ένα πολύ καμιά μέρα να σέ ιδώ. Στα πλαϊνά σου δόντια έχεις κάτι τι για διαβάσει.

Όταν ένας καλλιερής μια μικρή έκταση γής, από τό πρώι άς τό βράδυ, άρσώσινεται έν-τελώς σ' αυτή τη δουλειά, ίδί-ως όταν βάζη στο νού του, τι και τι πρέπει να φτιάξη, λάνα να ή σπονάσει και όταν έλθε-τη πώς τό ραπατάκι σκάει ά-πό τη γή και πώς οι τριαντα-φυλλίδες βγάλουν υπομνημα.

Ο Μπίγκ Ντάν χαμόδαν κά-θε πρωί, όταν ο καιρός ήταν καλός, γιατί μπορούσε να πάη στον κήπο να εργασθεί. Ήταν σάν αυτό τό κομμάτι της γής.

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

Ένας παπας έπιστολό-φει από την Άθήνα στο κατό του τό όποιον άπέ-χει άκεία από τον σιδη-ροδρομικό Σταθμό.

Μόλις φτάνη, ήλθε στο νεαρό της έαλίστας :

—Βά ελλογίμης μου γιατί δεν έστειλες έναν άκωχάτη να με φέρη ;

—Τι να σου πώ παπά μου; Σ' ήλθους διαβόλους είπα να έρθουν; να σέ πά-ρουν και κανένας δεν ή-θελε !

Είς τον Σιδηροδρομι-κό Σταθμό : Ένας ή-πάλλιος είνε συνάδελφον του άσολογέμενον με τον καθορισμόν των θέσεων, του εί-πε :

—Μά σπενωχάσαι καλώς. Οι άπλάται είνε άπορία τα όποια εορ-τάζονται και έσπασάνου-ται μόνα των.

Είς τό μάθημα της Ζωο-λογίας :

Διδάσκων : Λοιπόν, είπαμε παπιά μου ότι τα Νοβά έχουν δυο μύον δόντια είνε την άνω σιαγό-να και δυο είνε την κάτω.

Έλα Κωστής, λέγε μας ένα έδον κέδον.

Κωστής : Η γιαγιά μου...

να ήταν δικό του—άς τότε που θα τελείωνε τη δουλειά του.

Ένα σκακι τσιμέντο δώ κο-στίζει επί τέλους περιουσία ό λάληση και θα του άρεσε πο-λύ αν έφτιακε στη μέση από τις προσίες ένα συντριβάνι.

Άσφαλώς ό σωλήνας τού νερού θα περνά δίπλα καιθα μπορού-σε εύκολώτα να προσθήσει κι' ένα μικρόν πίδακα.

Ένα άπόγεμα βρήκε τό σω-λήνα, έσκαψε τη γή δίπλα του, δεν εί-πε όμως πώς είχε κρύψει πίσω από ένα θάμνο δυο σκα-κιά τσιμέντο.

Συντριβάνι; άπλήτως δι-στοιατικά ό οδοντογίατρος. Δέ θα είνε πολύ ατό ;

—Μπορείτε να μου βγάλε-τε ένα - δυο από τα χειρότά- μου δόντια, εί-πε ό Μπίγκ Ντάν. Έτοιμος για συνεκρήση και να μου βάλετε καινούργια, αν ναίσετε πως τό συντριβά-νι θα κοστίζει πολλά.

—Καλά - καλά παραδέχτη-κα ό οδοντογίατρος.

Κι αυτός τό ίδιο άρμισε να ένδιαφέρεται όλο και πιο πολύ για τον κήπο. Όταν ό Μπίγκ Ντάν πήγαινε στο Ιατρείο του, καθόταν σε μια καρέκλα, δίπλα στην πολυθρόνη που έδω-ζε ό οδοντογίατρος τον Μπίγκ Ντάν, άφηνε τούς πελάτες να περιμένουν και μιλούσε για κα-ρόττα και τουλίπες.

Εί-πεις, του εί-πε μια μέ-ρα, πυρόνοντας στο καμινέτο ένα λεπτό συρματάκι σαν τρί-χα. Δέ θα ήσυχάζω άς που να τό ιδώ δια τέλει.

Ένα περι-πτερο μικρό π. χ. πώς θα σου φανόταν; Τά βράδια με την ύγρασία δέ μπορεί κανείς να καθέται στην όψη κλόη. Τι να μίσει όμως—πες μου ελκίρι-νός—στη θα κοστίζει ;

—Βέβαια, σκεπτόταν ό Μπίγκ Ντάν, ή ένα υπομνή-μα άνάμεσα στο μάγουλο και στα όδνα, προσόχαστο, και ίσως ματαριές από τις τρεις του αλκυρές πάνω από ένα πε-λί-πτερο κομμάτιο κασσωτό με στενά σανδάλια, και μέσα προσέλα και υπάγκο—πώς να τό υπολογίσουμε ;

Εί-πεις, εί-πε ό οδοντο-γίατρος, δέ σου άνω μια και-νούργια οδοντοστοιχία—μόνο μη τό πλε σέ κανένα, γιατί δέ θα μπορούσας πιά να έργαστώ, αν μάθαινε ό κόσμος τι σπνέ-που την έβρισκε. Τάρα υπο-ρείς να στήσεις.

Ο κήπος έγινε θαμνίσκος και ό οδοντογίατρος ήταν ελ-τυχής. Τό ίδιο και ό Μπίγκ Ντάν. Εί-πε πιά βγάλε δια του τό σκακι δόντια και εί-πε βά-λει πολύ άραία και κομμά τεχ-νικά. Τά έβλεπε με χαρά, για-τί έτσι τού δινόταν ή εύκαιρία να καληγρή για τον κήπο ετούς και διηγόταν καμολώντας την ιστορία.

ΜΟΓΚΕΣ ΛΟΡΕΝΤΣΕΝ

(1) «Γιέ σκάλας.

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 51

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

Ραδιοφωνικόν πρόγραμμα: 'Η Ώρα τῆς Βορείου Ἑλλάδος